

KARANCILIK YAŞAM

KAT FALLS

DERİNLİĞİ
GÖR.

DERİNLİĞİ
FARK ET.

www.tudem.com

Kat Falls

Kat Falls, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Illinois Eyaleti'nin Evanston şehrinde yaşamaktadır. Northwestern Üniversitesi'nde senaryo yazarlığı dersleri vermektedir. Bu kitap, onun ilk kitabıdır. Hayatı boyunca hayvansever biri olan yazar, kaygan ve pullu olsalar bile, yeryüzündeki bütün yaratıklara derin bir saygı duyar.

Okyanuslar yükselir ve alçak bölgeleri yutar.

Ty bütün yaşamını deniz altında derin yerlerde yaşayarak ve okyanus tabanında çiftliği olan ailesine yardım ederek geçirmiştir. Ama haydutlar çiftlik evine saldırdıklarında, Ty kendini sadece baştan beri sahip olduğu evini korumak için bir savaşın içinde bulur. Ty, kardeşini aramak için Üsttaraf'tan deniz altına gelen bir kız olan Gemma'yla birlikte, öncülerin yer altındaki sert dünyasında bir maceraya girer ve Karanlık Yaşam'la ilgili bazı karanlık sırları keşfeder... her şeyi yıkmakla tehdit eden sırlar.

Falls'un denizaltı dünyası daha çok incelenmeyi hak ediyor.

Publishers Weekly

Klasiklerin, bizim daha yeni sınırlarımıza heyecan verici dönüşümü.

Kirkus

Okuyucular, Ty'nin korsanların peşine düşmesini destekleyecekler ve denizaltı yaşamı hakkında daha çok hikâye isteyecekler.

School Library Journal

© 2010, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR

metin hakları © 2010, Kat Falls

İlk basım 2010 yılında, Amerika'da "Dark Life" adı ile Scholastic Inc.'in bir bölümü olan Scholastic Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Kat Falls

Türkçeleştiren: Münevver Çelik

Kapak Resmi: Christopher Stengel

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Düzeltilen: Nurdan Özdemir

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Ocak 2012 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 617 - 3

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilmez.

www.tudem.com

KARANCIH YASAM

KAT FALLS

 tudem®

*Eylence ve "sadeliği" bulmada bana esin kaynağı olan
Declan, Vivienne ve Connor'a. Ve hayatımın aşkı Bob'a.*

*Kitapta geçen bazı yabancı sözcüklerin okunuşları son sayfada verilmiştir.

BÖLÜM

Devrilmiş bir gökdeleni, hatta belki de Özgürlük Heykeli'ni görmeyi umarak denizin derinliklerine uzanan kanyona dikkatle baktım. Ancak eski Doğu Sahili'nden hiç iz yoktu. Sadece karanlığa inen bir boşluk vardı.

Yanımdan yanardöner bir ışık topu geçti. Bu, ardında neon mavisi bir iz bırakan vampir mürekkep balığıydı. Başlığımın etrafını parlak bir bulut sardı. Onu dağıtmama dikkat ederek büyülenmiş bir halde kendimi akıntıya bıraktım. Geçitten ortaya çıkan bir dizi yeşil kıvılcım gördüğümde bu büyü'nün etkisinden kurtuldum. Bedenimdeki tüm kaslar gergin bir halde geri çekildim. Sadece tek bir balık, zümrüt gibi ışıldar ve sürü halinde dolaşırdı: yeşil camgöz. Otuz santimetre uzunluğunda ve piranalar kadar öldürücü olan bu köpek balıkları, kendilerinden yirmi kat büyük bir şeyi bile parçalayabilirlerdi. Bir insana ne yapabileceklerini düşünün artık.

Bu derinlikte olsam bile geldiklerini görmeliydim. Mürekkep balığının o göz alıcı mürekkebini, bir yırtıcının yönünü değiştirmek için fışkırttığını anlamam gerekirdi. Başımın etrafındaki bu mavi bulut yüzünden, başlığımın

tepe lambası artık çok daha parlak bir işaret ışığı işlevi görüyordu. Bileğimdeki ekrana dokunarak ışığı hemen kapattım, ama çok geç kalmıştım; köpek balıkları için akşam yemeği vakti çoktan gelmişti.

Kemerimden bir işaret fişeği tabancası çıkardım ve onu, yeşil renkteki o elektriksel çılgınlığın ortasına doğru ateşledim. Hemen ardından kanyonun üstünde bir ışık patlaması oldu ve köpek balıklarını şok edip hareketsiz bıraktı; gözleri ve dişleri parıl parıl parlıyordu. Vatoz şeklindeki dalış tahtamın çapasını hızla çamurdan çıkarıp tahtanın üstüne çıktım. Yüzükoyun tahtaya uzanıp bacaklarımı iki yandan salladım ve tutacaklardan kavrayıp ardımda büyük bir anafor bırakarak kalkış yaptım.

Tehlikeden uzaklaşmış sayılmazdım. Fişeğin ışığı söner sönmez, balinanın üzerine yapışan çöpçü balıkları gibi, köpek balıkları da benim üstüme atılacaktı. Kendimi deniz tabanındaki kalın balçığa gömmeyi düşündüm. Kaya büyüklüğündeki deniztaraklarıyla birlikte yere uzanmak önceden işe yaramıştı. Omzumun üstünden arkaya bakma riskini göze aldım. Beklediğim gibi, karanlıkta yıldızlar ışıldıyordu. Kötü niyetli küçük yıldızlar, köpek balıklarının, bana gelen yolu bulmasında yardımcı oluyordu.

Tahtayı yana yatırıp pike yaparken başımın üzerindeki lambaları yaktığımda çıkan ışık, bir metalden yansıdı. Bir denizaltı! Ona çarpıp baş aşağı devrildim. Sırtüstü yere çarptığım anda, tahtanın tutacakları parmaklarımın arasından kaydı. Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışarak

denizaltının eğimli gövdesi boyunca kaymaya başladım. Ta ki ayaklarım tampona çarpıp aniden durana kadar. Sakinleşmem ise daha uzun sürdü.

Bir sürücüsü olmadığına, tahta otomatik olarak kapamıyordu. Onu daha sonra aramalıydım. Şu anda gizlenmem gerekiyordu. Peki ama bu denizaltı neden tek bir ışığı bile yanmaksızın denizin dibinde öylece duruyordu? Acaba bir enkaz mıydı? Eğer öyleyse batalı çok olmamıştı. Parlak metal gövdesinde kaya midyelerinden eser yoktu.

Hava kabinine açılan daire şeklindeki kapıyı bulana kadar tamponun üstünde ilerledim. Panel kapak, tek bir menteşenin ucunda asılı kalmıştı ve kenarlarında çizgi çizgi levye izleri vardı. Bu izlere şaşırıp tereddüt ettim, ama aniden denizaltının gövdesi zümrüt yeşili bir ışıkla parıladı.

Giriş tuşuna bastım. Kapı, göz kapağı gibi açıldı ve küçük bölmeye deniz suyu doldu. Hava kabinine dalarken, dört bir yandan hızla bana doğru gelen köpek balıklarına bakmak için etrafımda döndüm. İçerideki düğmeye iki elimle vurdum. Kapak kenetlenip bölme kapandığında köpek balıkları küçük torpidolar gibi kapıyı dövmeye başladı. Sanki ölüm kapıyı çalıyordu. Bölmenin içine çöküp sııttım. Yırtıcılardan kaçmaktan başka hiçbir şey nabzımı böyle hızlandıramazdı.

Kaç tane kuralı çiğnemiştım? Soğukölüm Kanyonu'nu tek başına ziyaret etmek: yasak. Üstelik sadece bir vatoz tahtasıyla: kesinlikle yasak. Terk edilmiş bir denizaltının

içine girmek: sonar ekranın dışında kalan alanlarda yasak. Ne var ki şimdi köpek balıkları gidene kadar gizlenmek zorundayım. Yapılacak en akıllıca şey buydu. Ve güvenli. Ailem burada olduğumu veya köpek balıklarıyla yaşadığım bu durumu öğreneceğinden değil. Bu bölgede dolanan bir haydutlar çetesi olduğu sürece endişelenmeleri için yeterli sebep zaten var.

Deniz suyunun son damlası da ızgara şeklindeki zemin-den akıp gittiğinde, başlığımı arkaya doğru yatırıp nefes aldım. Hava kokuyordu, ama işe yaradı: Akciğerlerimdeki oksijen dolu sıvı buharlaştı. El fenerimi yakıp bir sonraki bölmeyi açtım ve başkasına ait bir kâbusun tam ortasına adımımı attım.

Makine dairesinin her yerinden kan damlıyordu. Duvarlardan, banklardan, dolaplardan... Kan, yere dağılmış olan gözlem aletlerinin etrafında ıslak ve parlak birikintiler oluşturmuştu. Sanki burnumu dolduran metalik kokuyu azaltacakmış gibi, soluk alıp verişimi yavaşlattım. İçeride, balina avlama gemisinin kanla kayganlaşmış güvertesini çağrıştıran pis bir koku vardı... *Birkaç balıkçı burada büyük bir şey kesmiş, o kadar*, dedim kendi kendime. Aybalığı veya kılıçbalığı olmalıydı. Paniğe kapılacak bir şey yoktu. Sadece... Yavaş yavaş odanın içine ilerledim. Ne kadar debelenirse debelensin, ölmekte olan bir balık, silah rafını boşaltıp duvarı böyle parçalayamazdı.

Devrilmiş rafın etrafından dolanıp ışığımı, altüst edilmiş açık dolaplara çevirdim ve giysimin boyun bileziğini

çekiştirdim. Genelde başlık dalış giysimin arkasında asılı dururken beni rahatsız etmezdi, ama şimdi ağırlığıyla nefesimi tıkıyordu. İçeri girmenin bir yolunu bulmak için denizaltının gövdesine çarpıp duran köpek balıkları da sınırlarımı bozuyordu.

Köpek balıklarının çarpmaları durur durmaz yukarıya, gün ışığının ulaştığı yerlere çıkıp şu anda yapıyor olmam gerektiği gibi, akşam yemeği için avlanacaktım. Ancak sesler durmadı. Aksine daha da yükseldi. Daha kötüsü, fark ettim ki ses çıkaran şey sadece köpek balıkları değildi, bir de...

Ayak sesleri vardı.

El fenerimi kapatıp karanlığın beni kuşatmasına izin verdim. Denizaltı ürkütücü ve kanla dolu olabilirdi, ama koridorda gezinen bir hayalet olamazdı. Sessizce eldivenlerimi çıkarıp sırtımdaki zıpkını aldım.

Hayaletler gerçek değildi. Ama haydutlar öyleydi.

Buz Alevi Çetesi aylardır, buralardan geçen bütün ikmal gemilerini talan ederek terör estiriyordu. Onlarla tesadüfen karşılaşsam acaba ne olur, diye defalarca düşünmüştüm.

Görünüşe göre şimdi bu şansы yakalamak üzereydim.

Soğuk metal, parmaklarımın arasından kayıp düşebilir diye zıpkını omzuma dayadım. Silah gürültüyle yere çarpmadan hemen önce, boşluğu kavramaya çalışan elim zıpkını askısından yakaladı. Koridordaki adımlar birden hızlandı.

Bir kasanın arkasına çöküp kapıya doğru nişan aldım. Adımlar yaklaşınca, parmağımı tetiğe yerleştirdim. Soluk alıp verişimi yavaşlatmaya çalıştım, ama kolumu bir türlü

sabitliyemiyordum. Bu, aç bir kaplan köpek balığını avlamak için gereken şeydi. Alçak bir haydut bile olsa bir insanı şişlemeye cesaretim olup olmadığını ise bilmiyordum. Aniden bir el fenerinin ışığı odada dolaşmaya başladı ve gözlerimi kamaştırarak yüzümü yalayıp geçti. Zıpkınımı doğrulttuğumda, karşı taraftan bir çığlık koptu ve ışık söndü. Ayağa kalktım, denizaltının köprüsünde yankılanan ayak seslerini takip ederek hızla koridora koştum.

O çığlık, bir hayduda ait olamazdı.

Bir kız olmalıydı.

“Sana zarar vermeyeceğim!” diye bağırdım.

Yanıt gelmedi.

“Bak.” Fenerimin ışığını, kılıfına sokmakta olduğum zıpkınıma çevirdim. “Sakin korkma.”

Makine dairesi gibi, köprü de altüst olmuştu. Neyse ki kan birikintileri yoktu. Ama ekipman konsolları boşaltılmıştı ve tavandan kablolar sarkıyordu. Bir grup kablo, su yosunu gibi salınıyor ve bana, az önce birinin geçtiğini anlatıyordu. Kabloları kenara ittiğimde bir ışık belirdi ve ince bir ses sertçe sordu: “Kimsin sen?”

Şaşkınlıkla fenerimin ışığını sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Ama koyu renkli uzun saç örgüsü sallanırken ıslık gibi ses çıkaran bir kız, uzun adımlarla bana doğru yürümeye başlayınca yanıtım buharlaşıp gitti.

“Beni korkuttun!” dedi. Bir eliyle fenerini, diğeriyle de yeşil bir bıçağı kavramıştı. Direnci zayıf görünüyordu, ama soluk mavi gözleri meydan okurcasına alevlenmişti.

Şaşkınlık içinde olmama rağmen, “Üzgünüm,” demeyi başardım. Benim yaşlarımda –on beşinde gibi– görünüyordu. Yalnız en hayret verici olan, onun Sular Üstü’nden olmasıydı. Bundan hiç şüphem yoktu. Pembe yanakları ve derisi soyulan burnu, kesinlikle morötesi ışınların eseri idi.

Tereddütle kekeleydi: “Sen hayalet misin?”

İçten içe sakinleşmiştim. Bir kerecik olsun, bana kendimi ucube gibi hissettirmeyecek bir Üsttarafli’yla tanışmak isterdim. Oysa ben onların güneş yanıklarına bir şey demiyordum.

En kötü şeye hazırlanır gibi omuzlarını kaldırdı. “Öylesin, değil mi?”

Ne yapacağını görmek için az kalsın başımla onaylayacaktım. Ama bunun yerine, “Ben canlıyım ve insanım. Tıpkı senin gibi,” dedim.

“Parlıyorsun,” diyerek beni suçladı.

Işık yüzünden tenim parlıyordu. Bu beni hayalet yapmazdı. İskeletor veya çukur gözlü de değildim. Çiftlikte çalışırken kaslarım gelişmişti ve gözlerim de yosun yeşilinin normal bir tonuydu. “Parlamıyorum,” dedim. “Buna ışıltı denir.” Sesimin çok savunmacı çıkmamasına çalıştım. “Işık saçan balık yediğimiz için olur.”

Yavaşça, biraz daha yaklaştı. “İnsanlar, karanlıkta parlayan balık yemezler.”

“Biz burada, aşağıda yeriz.”

“Sahi mi? Bu çok...” İleri doğru sıçrayıp göğsümü el feneriyle dürttü. Ben acıyla nefesimi tutarken o daha yüksek

sesle nefes almaya başladı. “Hay canına yandığım! Sen gerçeksın.”

İğneleyıcı bir yanıt bile veremeyecek durumdaydım. Bunun tek nedeni o darbeyle ciğerlerimdeki havayı alması değil, ayrıca el fenerinin içimden geçeceğini düşündüğüne inanmamamdı. Yine de insan olup olmadığını bıçağıyla sınamaya kalkmadığı için şanslıydım.

“Sandım ki,” diye kekeledi, “yani karanlıkta sen...”

“Ben parlamıyorum.”

Yeşil bıçağını kılıfına sokarken, “Hayır,” diye yanıt verdi hızlıca. “Elbette parlamıyorsun. Çok özür dilerim. İyi misin?” Uzun kâküllelerini gözünün önünden çekerek tekrar yaklaştı.

“Herhalde ölmem.” Gerçi yarına kadar çamur yiyen denizhiyari büyüklüğünde bir morartıya sahip olacaktım.

“İçeri girdiğinde kanları gördün mü?” diye sordu.

“Muhtemelen balık kanıdır.” En azından öyle umuyordum. Üsttaraflların çoğu gibi o da insanın çok yakınında duruyordu. Etrafımdaki oksijeni içine çektiğini hissedebiliyordum ve bu başımı döndürüyordu. Geriye çekildim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Belki ağabeyimin denizaltısıdır diye girdim bunun içine. Şimdi de öyle olmamasını umuyorum...” Fenerinin ışığını, altüst olmuş konsolların üzerinde dolaştırdı. “Burada, aşağıda bir yerlerde manganez nodülü çıkarıyor.”

“Siyah inci. Biz onlara böyle deriz... Yani madenciler öyle der. Ağabeyin gibi. Bir dakika, yani yalnız olduğunu mu söylüyorsun?”

“Sen de yalnızsın.” Bunu sanki bir şeyi kanıtlarmış gibi söylemişti.

“Ama ben burada yaşıyorum. Denizin altında doğan ilk kişiyim. Sen bir...” Üsttaraflılar, kendilerine Üsttarafılı denmesine kızıyorlar mıydı? Bilmiyordum, ama ben öncülere *Karanlık Yaşam* demelerinden kesinlikle nefret ediyordum.

“Ne? Ben ne?”

“Sular Üstü’nden misin?” diye sözümü değiştirdim.

“Sular Üstü.” Bu sözcük onu çok eğlendirmiş gibi gülümsedi. “Yani ‘okyanusun yukarısı’ gibi mi?”

“Evet.”

“Nereden anladın?”

“Neyi nereden anladım?”

“Benim Sular Üstü’nden olduğumu.”

Ciddi miydi? Işıltım hakkında yorum yapmış olması bir kenara, onunla ilgili her şey *Üsttarafılı* diye bağırıyordu. Daha da kötüsü, amatör bir dalgıcın bütün özelliklerini taşıyordu. Yine de yüksek sesle sadece, “Çiller,” dedim. Afallayarak bana bakarken ekledim: “Buradaki çocuklarda çil olmaz.” Bütün yüzü, üzerine kum serpilmiş gibi görünüyordu. El fenerimin ışığını biraz daha yukarı kaldırdım. “Bir de şu saçların.”

“Saçlarım mı?” Artık sesi çok da eğleniyormuş gibi gelmiyordu.

“Çizgi çizgi.”

Benimki gibi kahverengi olan saçlarında, bakır renginde ince şeritler vardı. Güneş insanların saç rengini açarken,

neden tenlerini koyulaştırırdı ki? Bunu hiç anlayamıyordum.

“Çizgi çizgi...” Uzun örgüsünü, omzunun üstünden benim göremeyeceğim tarafa doğru savurdu.

Elimi uzattım. “Ben Ty.”

Elimi sıkmadan önce tereddüt etti ve tabii ki dalış eldivenini de çıkarmadı. Yerleşimciler arasında bu bir aşağılama sayılırdı. Öte yandan Üsttaraflılar, boyunlarının üstü hariç tenlerini nadiren gösterirlerdi. Bazen onu bile göstermezlerdi.

“Ben Gemma.”

“Gemma.” Gülümsememek elimde değildi. “Tıpkı *okyanusun gem*’i gibi.”

Şaşırmış görünüyordu. “Bu ne demek?”

“Burada güzel bir şeyle karşılaştığımızda böyle deriz.” Sanki ona iltifat ediyormuş gibi olduğumu fark ettim ama –güzel olmasına rağmen– bunu kastetmemiştim. Ağzım kurudu. “Bilirsin, deniz kabuğu gibi.” Boğazımı temizledim. “Veya deniz sümüklüböceği.”

Kuşkuyla, “Deniz sümüklüböcekleri güzel midir?” diye sordu.

“Olabilirler.”

“Ağabeyim de son mektubuna böyle başlamıştı.” Parmaklarını, bıçağını saklamış olduğu cebine sokuşturdu. “*Okyanusun gem*’ine.”

“Tabii, eğer burada yaşıyorsa bu ifadeyi de mutlaka bilir.”

Ansızın, “Bak... mini denizaltımı kaybettim,” dedi ve gülmem için beni cesaretlendirecek şekilde çenesini kaldırdı.

Gülmeyi aklımdan bile geçirmedim. “Mini denizaltıyı nereden buldun?”

“Ticaret Merkezi’nden. Eski bir kumarbazdan kiralamıştım.” Vücuduna bol gelen dalış elbisesini çekiştirirdi. “Şimdi ona parasını ödemem gerekecek.” Adam profesyonel bir kumarcı olmalıydı. Ticaret Merkezi onun gibilerle kaynıyordu.

“Bu dalış elbisesini de ondan mı kiraladın? Sana tam olmuyor da.” Metalik kumaşın gevşek bir şekilde ince belinden nasıl sarktığına bakmak bile soğuk terler dökmeme yol açtı. Kıyafetin katmanları arasına alıcılar konmuştu. Eğer dalış elbisesi bedenini sarmıyorsa, elbisenin bilgisayarı, yaşam fonksiyonlarını doğru algılamıyor demektir.

Elini sabırsız bir şekilde sallayarak endişelerime son verdi. “Denizaltımı hava kabininin dışında bırakmıştım. Ama şimdi o... ne var?”

“Gerçekten buraya yalnız mı geldin?” Aklım almıyordu bir türlü. Derin denizlere, uzman bilim insanları bile yanlarında bir mürettebat ve pek çok ekipman getiriyordu.

“Dur, tahmin edeyim; *Suların Yükselişi*’ni durdurmak için, kızların uzun elbiseler giyip manastıra kapanmaları gerektiğini düşünüyorsun.”

“Hayır,” diye yanıtladım temkinli bir ifadeyle. Buna karşın, ses tonundan, küresel ısınmanın günahlarımızdan

ötürü Tanrının bizi verdiği bir ceza olduğunu söyleyen Yeni Püriten inanişaya sahip olmadığını tahmin etmişim. “Sadece denizin altı gerçekten tehlikeli olduğu için böyle söyledim.”

“Dev bir mürekkep balığı beni yiyebilirdi... Bunu biliyorum.” Gözlerini devirdi. “Sadece iki saniyeliğine suyun içinde kaldım.”

“Mürekkep balığı seni yemek isterse, ıslanmanı beklemek zorunda değildir.” Bu dikkatini çekmişti. “Onlar yirmi beş metre uzunluğunda ve bir ton ağırlığında olabilir. Aracını o kadar derine sürükler ki su basıncı onu tamamen parçalara ayırır. Ardından, deniztarağının kabuğunu açar gibi seni denizaltının içinden çıkarır.”

Çillerine rağmen benzinin solduğu belli oluyordu. “Beni korkutmaya çalışıyorsun.”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama bu yalan söylediğim anlamına gelmez.”

Risklerini bilmeden derin dalış yapmamalıydı. Ama yine de cesaretinin hakkını da vermem gerekiyordu.

“Neden bir insan burada yaşamak ister ki?” diye sordu ürpererek.

“Ailenin toprağı var mı?”

“Elbette yok. Herkese yetecek kadar toprak yok ki!”

“Benim ailemin seksen dönümlük arazisi var.”

Gözlerini devirdi. “Denizin dibinde.”

“Evet. Ama bize ait.” Ailemin çiftliğini, ne kadar yeşil ve güzel olduğunu görseydi belki o zaman anlardı. “On sekiz

yaşıma geldiğimde kendi payıma düşeni talep edeceğim. İki tanıktepe arasında tam kırk dönüm.”

“Denizdibi Çiftlik Hareketi reklamı gibi konuştun.” Gülümseyerek reklamdan alıntı yaptı: “*Payınızı talep edin, beş yıl boyunca arazinizde çalışın ve ardından sizin olsun.* Bir dakika... O ses de neydi?”

Gövde boyunca bir tıkırtı sesi duyuldu. Gözlerimizi önce tavana sonra da gözetleme penceresinin dışında uzanan kapkara suya çevirdik. Ses yükselip hızlanarak güçlü bir titreşime dönüştü ve ardından kavisli pencereye bir şey çarptı. Çılgılığı basan Gemma, ellerini başının üstünde birleştirdi ama esnek cam kırılmadı. Onun yerine, kalın zincire bağlı koyu renkli bir nesne pencereye çarptı.

“Çekme kancası.” El fenerimi kapattım ve hemen pencerenin altına geçmek için Gemma’yı ittim. “Işığı kapat.” Üstümüzde, ışıkları hafifçe parlayan bir denizaltı duruyordu. Işıklar, o denizaltının şeklini –korku dolu bir sesle tarif edildiğini pek çok kez işittiğim– belli ediyordu. Ağır kanca, bütün vücudumu titreten büyük bir gümbürtüyle, içinde bulunduğumuz denizaltının tamponuna çarptı. Geri çekildim. “Buradan hemen gidelim.”

Karanlığın içinden bir ışık hüzmeleri geçti. “Hadi,” diyerek Gemma’yı dürttüm, ama projektörün ışığı altında şimdi gergin ve kısıklı olan bakışları dışarıdaki zincire takılmıştı. “Dışarıdaki şey, *Hayalet*,” diye açıklamaya çalıştım. “Şeye ait...” Bir çift bot, gözetleme penceresinin üstüne basınca tekrar bir gürültü koptu. Ardından, botun

sahibi yalpalayarak görüş alanımıza girdi. Zinciri salıp tamponun üstüne doğru sıçradığında, peşinden ikinci bir adam görüldü.

Gemma korkup gölgeye doğru çekildi. “Kim onlar?”

Adamların başlıklarından çıkan ince ışık hüzmeleri, köprüyü çaprazlama kesmeye başlayınca eğildim. Gemma’yı yere doğru çekiştirerek, “Haydutlar,” diye fısıldadım.

“Gerçekten mi?”

Haydutlar çekme kancasını denizaltına takarken yeni bir merakla dışarıya baktı. Yaptıkları her hareketle tepe ışıkları, köprünün içinde çılgın gibi dönüyordu. Elimi uyluğuma, on sekiz santim uzunluğundaki, çelikten, üzeri tırtıllı silah kılıfa götürdüm. Gerçi, bıçak ve zıpkın tabancası kullanmada ne kadar becerikli olursam olayım, bir denizaltı dolusu yetişkin adamı savuşturamayacağımı biliyordum. Fark edilmeden buradan çıkmalıydık. Gemma’yı dirseğimle dürtüp koridoru işaret ettim. Haydutlara son bir kez baktıktan sonra, karanlık koridor boyunca peşimden geldi. Makine dairesinde el fenerimi yakıp lombar* ağzından içeri girdim.

Gemma, eşikte durdu. “Bu, kanın balık kanı olmadığı anlamına mı geliyor?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Şimdiye kadar bir yığın korkunç hikâye ve bir kaptanın bacağına sıkılan kurşun harıç, Buz Alevi Çetesi’nin birini öldürdüğünü gösteren hiçbir

*Lombar: Gemi bordalarına, küpeştelere açılan dörtgen biçiminde delik.

kanıt yoktu. Bunlar bile beni herhangi bir haydutla kavga etmemem gerektiğine ikna etmeye yetiyordu. Etrafımızı saran gövdeden inilti ve gıcirtılar yükseldi. “Acele et.” Kana basmamak için odanın etrafından dolaştım. “Bu enkazı çamurdan kurtardıklarında, havalanacaktır.”

“Ben dışarı çıkmam.” Koridorda duraksadı. “Burada bir yere saklanacağım.”

Belki de ona dev mürekkep balıklarını anlatmamam gerekirdi. “Dinle,” dedim, “eğer Buz Alevi Çetesi burada birisini öldürdüyse...” Denizaltı büyük bir sarsıntıyla ileri doğru hareket etti ve düşmemek için hava kabininin kapak çerçevesine tutundum. “Bu aleti Soğukölüm Kanyonu’nun içine atacaklarından emin olabilirsiniz. Oraya mı gitmek istiyorsun?”

Benzi atmış bir halde hava kabinin içine daldı. “Bana insanların neden burada yaşadıklarını bir kez daha anlat-sana,” dedi.

Bölmeyi kapatmak için düğmeye bastım. “İyice içine çek.”

Yüzü kızarmıştı. “Anlamadım?”

“Likujen.” Başlığımı kafasına geçirip su geçirmez kilitleri kapattım. “Yeni başlayanların bazıları akciğerlerinde hava boşlukları bırakıyor. Sonra karanlığa daldıklarında akciğerleri su basıncı yüzünden dümdüz olup patlıyor.” Etkiyi canlandırmak için avuçlarımı birbirine vurdum.

Bana attığı buz gibi bakışla, buzullar tekrar oluşabilirdi. Ama sözlerim kafasına girmiş olmalıydı, çünkü

Likujen tüpünün başlığının ucuna doğru eğilip akciğerlerini tamamen doldurmaya uğraştı. Oğurp burnundan soluyunca kabin duvarına doğru düştü ve bu dış bölmenin üstünde kırmızı bir ışığın yanıp snmesine yol açtı. Gemma'nın o ışığın yanmasına sebep olamayacağını fark edince, kendi başlığımı emniyete aldım. O ışık sadece dışarıdaki biri giriş düğmesine bastığında yanardı.

Bir an bile beklemeden el fenerimi kapattım. Bölmenin kapağı açıldı. Yanıp sönen kırmızı ışıkta, fişkırın kan gibi görünen su, hava kabinin içine doldu. şelale gibi büyüdü ve köpüren su, bedenimizde yükselmeye başladı. Kemerimdeki makaradan kısa bir ip çektim, ucunu Gemma'nın kemerine bağladım ve onu açık duran bölmenin kenarındaki kapiya doğru sürükledim.

Kabin, okyanus suyuyla dolunca, baloncukların arasından bir ışık hüzmesi geçti. Bu, bir başlığın ışığıydı. Karanlık bir silüet, bölmenin içine girene dek sinirlerim gergin halde bekledim. Silüet kabini geçtiği anda, Gemma'yı da yanımda sürükleyerek dışarı fırladım. Hızımızdan ötürü arkasında oluşan su dalgasını hissetmiş olmalıydı. Arkasını döndü; beklediğimden daha geç görünüyordu. Belki de sadece, ikimizi gördüğünde aralık kalan ağzı ve kocaman açılmış siyah gözleri yüzünden öyle görünüyordu. Ani bir hareketle, dizi dizi sıralanmış ve bir ejderha balığının sivri dişleri gibi saydamlaşana kadar beyazlaşmış dişlerini göstererek ileriye doğru atıldı.

Gemma'yı arkamdan çekerek giriş tuşuna vurdum. Bölme kolaylıkla kapanırken haydut bir elini boynuma attı. Metal levha, kolunun üstüne kapanmıştı. Artık beni engellemeye değil sıkarak kıvrandırmaya çalışan parmakları, göğsümü acıttı. Geriye doğru tökezlerken Gemma'ya çarptım ve onu tamponun üstünden boşluğa doğru ittim. Aramızdaki ip gerildi ve beni onun ardından karanlığa doğru hızla çekti.

Bir an için bacaklarım Gemma'nın bacaklarına dolandı ve çamurun üstüne serildim, ama sonra yuvarlanıp denizaltından uzaklaştım ve Gemma'yı da çektim. Hemen ardından denizaltı, denizdibinden yukarıya hareket etti ve çamur kaldırarak karanlığa doğru ilerledi.

Yeni ayağa kalkmıştım ki Gemma dalış kemerime tutundu. Tekrar çamura devrildim. Onu bırakacağımı mı sanıyordu? Aramızdaki ip bizi hâlâ birbirimize bağlıyordu. Birlikte ayağa kalktığımızda, avını ısırarak bir müren balığı gibi elime yapıştı. Sanırım ürkütücü karanlık ve basınç, alışkın değilseniz sinir bozucu olabiliyordu. Zaten diğer yerleşimciler de bu yüzden kıta sahanlığını neredeyse hiç terk etmiyorlardı. Büyük Kanyon'dan daha uzun, daha derin ve yüzlerce kat daha ürpertici olmasına rağmen Soğukölüm Kanyonu'na duyduğum düşkünlüğü paylaşmıyorlardı. Doğu Sahili'nin büyük bir parçası Soğukölüm'ün açık ağzından içeri kayana kadar, buraya Hudson Kanyonu deniyordu. Artık herkes bu derin yarığı ölüm ve yıkımla bağdaştırıyordu. Bense sadece yırtıcılarla.

Yeşil camgöz var mı diye etrafımızı kontrol ettim. Hiçbirini görmeyince tepe ışıklarımı orta seviyede açtım ve vatoz tahtamın yerini tespit ettim. Işıkları parlayan ve bıçağını elinde tutan Gemma, adım adım yanımdan geliyordu. Bu parıltı etraftaki bütün canavarları üstümüze çekecek ve bıçağı da onların yarısını bile durdurmaya yetmeyecekti, ama onu etrafa sallamak daha iyi hissetmesini sağlayacaksa sorun değildi.

Şans eseri, Gemma'nın sivri burunlu aracı iki yüz metre ilerideki bir okyanus havuzunda döne döne yüzüyordu. Zengin bir Üsttarafli'nin oyuncuğuydu. Gerçekten çok güzeldi. Çapa zincirini sıkıca tuttum. Böylece Gemma, giriş kapısı olan jel dolu halkaya doğru yalpaladı. Tahtamı, kuyruksuz bir vatoz gibi salınacak şekilde jetin arkasına bağlamak için bir an durdum ve sonra Gemma'yı takip ettim. Arkasından içeri doğru kıvrılıp kendimi, Gemma'nın yanındaki pilot koltuğuna bıraktım. Küçük, kusursuz bir rokete yerleşmek gibiydi.

Başlığımı açtıktan sonra, akciğerlerimdeki Likujenin buharlaşması için kesik kesik nefes aldım. Ciğerlerimizi uçucu gazlardan oluşan bir karışımla değil de sıvıyla doldurduğumuz için vurgun yeme şansımız çok düşüktü. Yine de Gemma'nın araçtaki basınç azaltma sistemini çalıştırdığını görünce çok memnun oldum. Arkamda durmuş öksürerek ciğerlerindeki Likujeni çıkarıyordu. Başlıklarımızı koltukların arkasına asarken, "Kuru kuru öksürme," diye bilgi verdim. "Bu, ciğerlerini daha çok yorar."

Gözleri sulana sulana yutkundu.

“Bunun gerçek bir mini denizaltı olmadığını biliyorsun, değil mi?” parmaklarımı kontrol panelinin üstünde dolaştırdım. “Bu bir çivi jeti. Derin dalışlar için yapılmamıştır.” Panelin üstündeki kasa anahtarını hologramlara dönüştüren simgeye bastığımda gözlerini bana diktiğini fark ettim. “Üzgünüm. Sürmek ister miydin? Bunu sen kiralamışsın.”

“Hayır.” Sesi çok keyfiszdi. “Eminim beş yaşından beri denizaltı kullanıyorsundur.”

Gülümseyerek, “Dört,” dedim, ama gülümsememe karşılık vermedi. “Seni Ticaret Merkezi’ne geri götürmemi ister misin?” Başını salladı, gözleri dehşetle ve büyülenmişlikle parlıyordu. Tıpkı kız kardeşimin tüylü memelilere baktığı zamanlardaki gibi. “O aracı bildirmek için zaten benim de gitmem gerek.” Dik bakışlarından kaçmak için çapayı yukarı çekecek düğmeyi aradım. Böyle bir bakıştan sonra hiçbir zaman iyi bir şey olmazdı.

“Karanlıkta benim denizaltımı nasıl buldun?” diye sordu.

“Çivi jetini. Mini denizaltılar hıza uygun donatılmazlar.”

“Soruya yanıt vermedin.”

Omuz silktim, ama başım, taraklı denizanası gibi dönüyordu. Ona hortlak gibi görünmüştüm. Ne var ki normal davrandığımı düşünüyordum.

“Sadece akımı takip ettim,” dedim ve bu doğruduydu. Yani kısmen. “Her öncü bunu yapabilir.” Gaz kolunu çektim ve

çivi jeti ileri doğru fırladı. Gemma'nın hâlâ beni izlediğini biliyordum; bunu hissedebiliyordum. Yolculuğun heyecanına odaklanmaya çalıştım, ama bu bile kasılan midemi rahatlatmaya yetmedi.

“Doğru, değil mi?” Yumuşak ve ısrarcı bir şekilde kelimeleriyle beni dürtüyordu. “Buradaki öncü çocuklar hakkında söyledikleri şeyler?”

“Bir sürü şey söylüyorlar ama hepsi uydurma.” Bakışlarımı görüş alanının üstünde tutup jetin hızını artırdım. “Biz de sizin gibiyiz.”

“Hayır, değilsiniz.”

Beni tekrar el feneriyle dürtebilirdi bile. Aslında bunu yapmasını tercih ederdim. Acısı geçmişti. Kendimi savunmak için döndüm, ama Gemma'nın bakışı, yeşil camgözlere ateşlediğim işaret fişegi gibi parlak ve yoğundu. Ve şu derin deniz yaratıkları gibi ben de donakaldım.

“İtiraf et,” dedi. “Sende *Karanlık Yetenek* var.”

BÖLÜM

2

Çok sakindim. “Karanlık Yetenek bir efsanedir.” Kendi sesimi dinledim. Uzak geliyordu. Neredeyse sikkındı. Güzel. Bakışlarımı parlayan mavi kontrol paneline çevirip ekledim: “Sözü açılmışken; deniz canavarı da efsanedir.”

“Denizaltımı, yani çivi jetimi katrandan da kara olan suyun içinde buldun,” diyerek dışarıyı işaret etti. “Tam ona doğru yüzdün.”

“Karanlıkta görebildiğimi düşünüyorsan eğer söyleyeyim, göremiyorum. Sadece ırmağı takip ettim.”

“Okyanusun içinde bir ırmak mı?” diye dalga geçti. “Bu çok anlamsız.”

Kafamı bıkkınlık içinde sallamamak için gaz pedalını daha fazla ittirdim. Derin denizler hakkında bilmediği pek çok şey vardı, ama yine de buraya gelmiş, okyanusun yüzeyinden üç kilometre aşağıda dolanıyordu. “Bir de bize deli dersiniz,” diye söylendim.

“Kim dermiş?”

“Siz.” Manevra kolunu aniden kendime doğru çekip derin etek boyunca çivi jetini yukarı yönlendirdim. “Üsttaflılar.”

“Üsttarafllılar mı?” Sesi alınmış gibi gelmiyordu. Sırtarak elini başının üstünde sallayıp, “Sular Üstü’nde yaşayan insanları mı kast ediyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

Eli aşağı düştü. “Konuyu değiştirdin.”

“Çünkü okyanusta, birkaç eski balıkçı hikâyesinden önce endişelenmem gereken bolca gerçek var.”

“Tamam, peki.” Gösterişli hareketlerle emniyet kemeri ni bağladı. “Belki sende Karanlık Yetenek yoktur. Ama bu bir gerçek”

“En az deniz kızları kadar.”

Sonraki on beş dakika boyunca yolculuğumuza sessizce devam ettik. Bu esnada dışarıda okyanus bulanık bir mavi ton almıştı. Gemma dudakları büzülmüş bir halde görüntü kapısından dışarı bakıyordu.

Üsttarafllılarla öncüler arasında her zaman bir gerilim olmuştur. Yaşadığımız onca şeyden sonra –büyük seller, telekomünikasyon kablolarımızı ve dolayısıyla bizim dünyayla bağımızı koparan deniz altı göçükleri ve elli iki yıl boyunca olağanüstü hal kanunları altında yaşamamız– iyi anlaştığımızı düşünebilirsiniz. Ama hiç de öyle değildi. Üsttarafllılar geride kalan deniz üstü toprak parçalarına sıkı sıkıya sarılmışlardı ve neden bizim de bunu tercih etmediğimizi anlamıyorlardı. Onlara göre, yüz binlerce insanı bir kilometre karelik bir alana sıkıştırmak çok doğaldı. Oysa suyun altında yaşamak... bu, doğaya aykırıydı. Gerçi, dürüst olmak gerekirse küçük okyanus ilçelerinde yaşayan insanlar saygıdan

nasiplerini almış sayılmazlardı. Ama bunun zararı yok, çünkü tüm ulusun yiyeceğini sağlayan ve gelgitlerle hidrotermik deliklerden oluşan enerji kaynaklarına göz kulak olan okyanus sakinleriydi. Yine de onlara göre biz ucubeydik.

Denkleme kendi tarafından baksa bile Gemma da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Ansızın bana döndü ve “Burada yaşayan bir çocuk var. Yunuslarla konuşuyor,” dedi.

İç geçirmemek için kendimi tuttum. “Hepimiz yunuslarla konuşuruz. Onlar köpekler gibidir.”

“Onları anlıyor demek istiyorum.” Kıta sahanlığında olduğumuz için artık etrafımızı balık sürüleri sarıyordu, yine de Gemma mavi bakışlarını bana mıhlamıştı. “Adı Akai’ydi. Bir sağlık dergisinde doktorun biri onun hakkında yazmıştı.”

“Sen sağlık dergileri mi okuyorsun?”

“Hayır ama haber ağının tamamında dolaştı. Doktor, aşağıdaki su basıncı yüzünden Akai’nin beyninin farklı bir şekilde geliştiğini düşünüyor.”

Gözlerimi çevirdim ama o devam etti.

“Yetişkinler etkilenmemişler. Onların beyinleri zaten önceden biçimlenmiş. Sadece çocuklar Karanlık Yetenekler kazanmış.”

“Güzel teori.” Manevra kolunu çekerek çivi jetini düz konuma getirdim. “O makalenin büyük bir yalan olduğu kanıtlanmış olsa da insanların hâlâ ona inanmalarının nedeni bu olmalı. Sanırım haber ağının tamamını dolaşmamış.”

“Sen Akai’yi biliyorsun.” Yüz ifadesi zafer kazanmış biri gibiydi.

“Bildiğim tek şey, böyle çılgın teorilerin Bentik Bölge’yi mahvettiği.” Öfkemi bastıramıyordum. “İnsanlar buraya yerleşmekten korkuyorlar, çünkü çocuklarının mutantlara dönüşeceğini sanıyorlar.”

“Bence Karanlık Yetenek sahibi olman çok havalı.”

“Annen baban öyle düşünmez. Beyninin karmakarışık olmasından korkarlar.”

“Benim annem babam öldü.”

Şaşkınlıkla kasıldım. Bunu öylece söyleyivermişti. Sanki hiç önemli değilmiş gibi.

“Üzgünüm,” dedim.

“Devlet vesayeti altındayım. Önemli bir şey değil.”

Buna inanmadığımı anlatan gözlerle ona baktım.

“Şuna ne dersin? Ben iyiyim dediğimde bana inan, böylece ben de Karanlık Yetenek sahibi olmadığımı söylediginde sana inanayım.” Önümüzdeki bulanık suyun içinde muazzam bir parlak halka belirdi. Kobalt mavisini denizin içinde bir ışık adası. “Bu ne?”

Şaşırmış bir halde, “Ticaret Merkezi,” diye yanıtladım. “Çivi jetini oradan kiraladım.”

“Hayır, ben suyun üstündeydim. Bir sürü insanın olduğu yüzen büyük bir platformda.”

“Orası sadece Yüzey Güvertesi. Bir asansörle aşağıdaki merkeze geliyorsun. Şu halatı gördün mü?” Ticaret Merkezi, okyanus yüzeyinin yüz altmış kilometre dibine

zincirlenmişti. Küçük ışıklarla süslenmiş çapa zincirleri aşağıdaki karanlığın içine düşerken daha ince bir halat, onu yukarıdaki yüzen platforma bağlıyordu.

“Üsttarafıla ilgili neyi sevdiğimi bilmek ister misin?”
Yumuşak bir ses tonu kullanmaya çalışmışım.

Başını salladı.

“Oraya gitmeyi!”

BÖLÜM

3

Çivi jeti, okyanusun dışına –havayla güneşin bulunduğu başka bir âleme– doğru fırladı. Okyanusun üzerinde yaklaşık otuz kilometrelik bir yay çizdiğinde Gemma keyifle çığlık attı ve etrafa sular sıçratarak okyanusun yüzeyine düştüğümüzde ellerini çırpı. “Yaşasın güneş!”

Elimi gözlerime siper yaparak motoru boşa aldım ve çivi jetinin kayaların üstüne çıkmasına izin verdim. Güneş ışığı gözlerimi sulandırıyor, çok sıcak ve parlaktı.

“Hey, iyi misin?” Yüzüme bakmak için eğildiğinde saç örgüsü baştan aşağı tüm vücudumu ürperterek hafifçe bileğime dokundu.

“Ben iyiyim.” İyi değildim. Ama bir dakika içinde buna uyum sağlayabilecektim. Elimini aşağıya indirmeye çalışarak etrafımızı saran uçsuz bucaksız okyanusa doğru kısık gözlerle baktım. Her zamanki gibi yüzeye çıkmak bütün duyularımı sarsmıştı. Aşırı parlak renklerin ve keskin seslerin saldırısına uğruyordum. Bir insan burada nasıl rahat edebilirdi? Sadece ışık bile kafamın içindeki düşüncelerin hepsini kovalamış ve bir baş ağrısının benliğimi ele geçirmesine izin vermişti.

Üstümde bir sıcaklığın dolaştığını hissedince irkilerek geri geri kokpit kapağına doğru kaçtım. Doğal havanın en tuhaf yanı, filtrelenmiş havanın aksine, bir tadının olmasıydı. Yakınındaki şeyler ona tat katıyordu. Şu anda havaya sıcak ve tuzlu bir tat katan, güneşle okyanustu. Derin bir nefes alıp yüzen Yüzey Güvertesi'yle aramızdaki mesafeyi ölçtüm. Buradan, tepesinde beyaz camlı bir gözlemevi olan dört katlı asansör kuyusu, yelkenleri tamamen açılmış gemi direğiyle birlikte bir yelkenli gibi görünüyordu. Ama uzak olsak da sesler okyanusun üzerinden bize kadar geliyordu. Pazarın kurulduğu günlerden nefret ederdim. Bu da yetmezmiş gibi, yüzeye uygun bir donanım ile gelmemiştim. Bir şapka veya beni koruyacak bir güneş gözlüğüm bile yoktu; çoğu insan gibi sadece öldürücü UV ışınlarından değil, aynı zamanda dik bakışlardan da korunmak için bunlara ihtiyacım vardı.

Koltuğumdan kalktım. "Seninle dok* alanında buluşuruz."

"Sen nereye..." Denize, suyun serin kucığına daldığım için Gemma'nın lafı yarıda kaldı. Durumum hemen düzelmişti. İki kulaçla çivi jetinin arkasına ulaşmış ve vatoz tahtamın çekme ipini çözmüştüm.

Jetin diğer tarafından eğilen Gemma'ya, "Yarışalım!" diye bağıdım. Kendimi yüzükoyun tahtanın üstüne bıraktıkça o da kendi ekseni etrafında döndü. Tahtanın tutacaklarını çevrince, suyun üstünde seken bir taş gibi tahtam da dalgaların üstünde sıçramaya başladı.

*Dok: Gemilerin yükünün boşaltıldığı veya onarıldığı, üstü örtülü havuz.

“Başla demedin!” diye bağırdı. Arkamda kalan çivi jeti gürleyerek hayata döndü ve ardından, açık duran kokpitten el sallayan Gemma yanımdan geçti.

Ayağa kalktım ve rüzgârla beraber denizden gelen serpintiler yüzümü yalarken manevra kolunu ayak parmağımla yukarı çevirdim. Üsttaraf için şu kadarını söyleyebilirdim: Yukarıda her şey, ağırlık yapan tonlarca su olmadığı için daha hızlı hareket ediyordu.

Yüzey Güvertesi'ne yaklaştığımda gürültü saldırıya geçti. Bağıran satıcılar, pazarlık yapan müşteriler ve tiz çığlıklar atan martılar. Tahtamı, batma riskine girmeyecek kadar yavaşlatıp kordonu çevreleyen parlak renkli satış yerlerine baktım. Su seviyesinde dok alanı boyunca kümelenmiş gemilerin görüntüsü çok daha sakinleştiriciydi. En azından Yüzey Güvertesi'nde bulunan insanların çoğu tunik ve bol pantolonlar giyiyordu ki bu, onların yüzen evlerde yani evgemilerde yaşayan insanlar olduğu anlamı geliyordu. Hiç kendi gözleriyle bir ışıltı görmemiş olsalar da çoğu bunun ne olduğunu biliyordur, balıkçılar da öyle. Umarım.

Buraya neredeyse hiç çıkmamıştım. Uzun zaman önce, bana uygun bir yer olmadığını anlamıştım. Ve bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Ancak şimdi dönüş yoktu. Beni ileri iten Gemma yüzünden değil. Halka çizerek bir filikanın etrafında döndüm ve bir sonraki hareketimle, uçmaya hazırlanan dev bir albino yarasa gibi kanat yelkenlerini açan *Denizvagonu*'nu fark ettim. Komşum Jibby Groot'u güvertede, güneş ışığıyla

rüzgârı yakalamak için kanatların direkleri arasına gerilmiş solar perdeleri hortumla sularken gördüğümde tedirginliğim uçup gitti. Demir atmış gemilerin etrafından geçerek, “Çekiciye ihtiyacın var mı?” diye seslendim.

Sarı saçları darmadağınık olan Jibby başını kaldırdı ve beni gördükten sonra eksik dişlerini görebileceğim şekilde gülümsedi. “İşte tam da görmeyi dilediğim parlak çubuk.”

“Ben parlamıyorum.” Motoru kapatırken tahtamla bir dalgayı biçtim, bu da deniz suyunun Jibby’nin üstüne çarpmasına neden oldu. Çevreden kahkahalar ve alkışlar yükseldi ve geminin güverte kamerasında uzanmış, hepsi de Jibby gibi yeni yerleşimci olan birçok genç adam gördüm. El sallamalarına karşılık verdiğim sırada Jibby dok alanına atladı.

Elini sıkarken, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum.

Beni ve vatoz tahtamı dok alanına çekti. “Paramus,” diye yanıtladı. “Kan emici haydutlar yüzünden merkezde hiçbir şey kalmadı. Neler otlanabiliriz diye bakacağız. Gelmek ister misin?”

“Gelemem.” Taşınması kolay olsun diye tahtamın kanatlarını katladım. “Muhafızı görmem lazım.”

“Sana bol şans. O aşağıda, kasaba toplantısında.”

Şaşırılmış bir ifadeyle, “Sen niye orada değilsin?” diye sordum. Ticaret Merkezi’nden gönderilen çağrıda söz edilen bölge sakinlerinin tümünü ilgilendiren hayati öneme sahip duyurunun ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyordum. Ama ailem, günlük işlerin önceliği olduğu yanılığısı içindeydi.

Jibby, “Kapalı yerlerde oturup boş boş konuşmak isteydim hâlâ bir yığın-şehirde oturuyor olurdu,” diye cevabı yapıştırdı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Muhafız Grimes saatlerce o toplantıda olacak. Anneler de. Hadi ama! Tahtanı arkaya bağlarız ve biraz su kayağı yaparız.”

“Çok güzel bir fikir, ama yine de gelemem. Birisine yardım ediyorum.” Evlenmeyi dört gözle bekleyen Jibby’ye, Gemma’dan hiçbir şekilde bahsedemezdim. Geçen yıl evlenebileceği birini *sipariş etmeye* çalışmıştı, ama gelin geldiğinde ninesinden bile yaşlı olduğunu görünce *iade talebinde* bulunmuştu.

Merak içinde, “Birisi?” dedi.

“Ty!” Hareketli dok alanının altında olan Gemma, iki koluyla birden bana el sallıyordu. Onu buraya kadar saklayabilmişim. Kordona çıkan turuncu renkli bir merdivenle lobiye açılan bir kapının arasına oturmuştu. Lobi, Yüzey Güvertesi’nin içinde dolaplarla ve oturaklarla döşeli boş bir alan için çok süslü bir kelimeydi. Göğüsleri açık duran ve tenlerini güneşten korumak için, turuncu, yeşil ve mavi olmak üzere farklı renkte bir çinko boyasını üstlerine bolca sürmüş olan balıkçılar Gemma’nın etrafında kümelmişlerdi.

Jibby, ahmakça bir memnuniyetle ısıklık çalarak eliyle ıslak saçlarını düzeltti ve uzun adımlarla ona doğru ilerledi. Oldukça neşeliydi. Daha iyi bir seçeneğim olmadığı için tahtamı omzumun üstünden sallandırıp onu takip ettim. Tam balıkçılar dağıldığı esnada Gemma’ya ulaştık.

Sonuncusu, yıpranmış bir fotoğrafı geri verirken, “Onu tanımıyorum,” dedi.

Adamın arkasından, “Bu aslında çok eski bir fotoğraf,” diye seslendi. “Onun büyümüş halini hayal et.”

Jibby yaklaşarak yumuşak bir sesle, “Merhaba,” dedi.

Sanki Jibby bir başkasına seslenmiş gibi omzunun üstünden ona kısa bir bakış attı, ama bu beni çok sinir etti. Jibby'nin salyalarının, arkasında kalmış terli balıkçılar için değil de kendisi için aktığını biliyordu. Gerçi balıkçıların bazıları kadındı, ama göz yuvalarına kadar çinko boyası, kir ve balık pullarından oluşan bir karışımla kaplılarken erkeklerle aralarındaki farkı kim söyleyebilirdi?

İsteksizce Gemma'yı Jibby'yle tanıştırdım.

“Demek,” Jibby bana pişmiş kelle gibi sırtıyordu, “o birisi sensin.”

Gemma, “Sanırım öyle,” diye yanıtladı. “Genelde, milyonlarca birisinin içindeki sıradan bir kişiyimdir sadece.”

“Bentik Bölge'ye hoş geldin Gemma.” Jibby elini uzattı. “Burada sıradan birisi değil, ender rastlanan birisisin.”

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Gözlerimin arasındaki ağrıyı hafifletmek için uzaklara bakarak okyanusun tuzlu kokusunu içime çektim. Telaşlı davranmamıştı. Beni el feneriyle dürtmüştü ve Karanlık Yetenek fikrinden vazgeçmeyecekti.

“Onu buralarda gördün mü?” dediğini duydum ve arkama göz attığımda Jibby'ye bir resim uzattığını gördüm. Birdenbire kendimi çok daha iyi hissetmiştim.

“O ağabeyin mi?” diye sordum.

Başını salladı. “Şimdiye kadar kimse onu tanımadı. Ama bu resimde sadece on dört yaşında. Daha yeni bir fotoğrafı da yok.”

“Üzgünüm.” Jibby fotoğrafı ona geri uzattı. “Onu hiç görmedim.”

“Adı Richard.” Ağabeyinin uzun saçlarını gözlerinin önünden çekmek ister gibi başparmağıyla resmin üstünü okşadı. İkisinin de mavi gözleri ve kızıl kahverengi saçları vardı ama Gemma’nın ağabeyi, yaşına göre büyük hatlara sahip, uzun boylu, fasulye sırıgı gibi bir çocuktü.

“Bu fotoğrafı balıkçılara gösterme zahmetine girme,” diye tavsiyede bulundum. “Araştırmacılar yüzeye fazla çıkmazlar. Bazen, aşağıdaki merkezden kuşet kiralarlar, ama çoğu zaman kendi araçlarında yaşar ve hak talep eden kişilere karşı kendi alanlarını korurlar. Eğer ağabeyini gören biri varsa mutlaka bir öncüdür.”

İlgiyle bana baktı. “Kimin öncü olduğunu nereden bileceğim?”

“Yerleşimin yarısı şu anda aşağı merkezde canım.” Jibby, koluna girmesi için Gemma’ya yaklaştı. “Seni aşağıya götürüyüm.”

“Sen Paramus’a yelken açmayacak mıydın?” diye sordum.

“Sonra çıkarım.”

“Ama benim yine de aşağıya inmem gerekiyor,” dedim. “Muhafıza, bulduğumuz o aracı anlatmak için.”

Jibby yeni bir merakla bana baktı. “Ne aracı?”

Kıskançlıkla fark ettim ki onun egosu, dalgaları aşan bir uçan balık gibiydi. Hiçbir şey onu batıramazdı. “Görünüşe göre bir araştırmacının.”

Gemma ürperti içinde ekledi. “İçerisi korkunçtu, bütün duvarlar kanla kaplıydı.”

Jibby, “Balık temizlemişlerdir,” diye ona güven verdi. “Olur öyle...”

“Emin değilim,” diyerek lafını böldüm. “Buz Alevi Çetesi sanki saklayacakları bir şey varmış gibi o aracın yönünü değiştirdiler. Zar zor dışarı çıkabildik.”

Jibby bana baktı. “Buz Alevi Çetesi sadece devlet gemilerini soyar.”

“Şimdiye kadar öyleydi.”

Kendi kendini ikna eder gibi, “Hayır,” dedi. “Araştırmacıların çalmaya degecek hiçbir şeyleri yok.”

Omuz silktim. “Köpek balığı açken her şeyi yiyebilir.” Jibby’nin rengi attı ama ben devam ettim. “Biliyorsun, sahile doğru gideceksen şimdi çıkmalısın. Yola daha sonra çıkarsan eve karanlıkta yelken açacaksın. Hem de bütün küfelerin, taze malzemelerle dolu olarak...”

Sözlerimi dikkate aldı. Hiç düşünmeden, “Tanıştığımıza memnun oldum Gemma,” dedi ve ardından topuklarının üstünde dönüp hızla dok alanına doğru koştu. “Güneşte demlenmeyi bırakın çocuklar! Canlanmamız lazım!”

Denizvagonu’ndaki adamlar koşuşturmaya başlayınca içimi bir suçluluk sardı. Neyse ki sırf bir kızla yalnız kalabilmek için büyük bir paniğe yol açmamıştım.

Gemma, *Denizvagonu*'nun güvertesine atlayan Jibby'yi izlerken, "Neredeyse hiç parıldamıyor," dedi.

"Jimmy daha iki yıl önce aşağıya geldi."

"Payımı talep etmek için mi?"

Tam da bunu istediği için bana sataştığından emin bir halde ona baktım, ama bu bakışıma mavi, cam kadar saydam gözlerle karşılık verdi. Başımı salladım. "Üç yıl içinde kırk dönümün sahibi olacak."

Denizvagonu kızaklardan çekildiğinde oluşan dalgayla bir ses bize ulaştı. "Benim Gemma'm okyanusun üstünde yatar. Benim Gemma'm okyanusun gem'idir..." Jibby, geminin kanat yelkenlerinde çalışırken şarkı söylüyordu. "Benim Gemma'm okyanusun üstünde yatar. O öyle nadide bir şeydir!"

Gemma, kaşlarını çatıp ağabeyinin fotoğrafını tekrar kemerindeki kesenin içine sıkıştırdı.

Bundan etkilenmemesinden hoşnut olmuştum. "Detone oldu değil mi?" diye sordum.

"Kırk dönüm ona kaba olma hakkı vermez." Sanki bir şaka yapmak üzereymişim gibi çatık bakışlarını bana çevirdi. "Bütün dünya benim gibi kızlarla dolu, anlıyorum."

Kahkahamı bastırdım. "Buralarda başka bir kız görüyor musun?"

Bana şüphyle baktı ve etrafa bir göz attı. "İşte." Başıyla, arkamdaki doka çekilmiş kayıkları işaret etti. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Şüphesiz kimsenin hesaba katmadığı bir yüzen evi işaret ediyordu. Ev-gemideki bir kız, asla anne ve babasının bir posta atıp gelmesi esnasında geçen zamandan daha uzun süre

burada kalmazdı. Ama arkamı döndüğümde, bir sonraki kızakta aşağı yukarı sallanan gösterişli bir yat görüp çok şaşır-dım. İki kadın, güvertedeki renkli güneş şemsiyelerinin altına yayılmış oturuyorlardı. Güneş gözlüklerine ve rüzgârda hafifçe dalgalanan elbiselerine bakılırsa anakaradan gelmişlerdi. Bunun anlamı, üç saati ya da rüzgâra bağlı olarak daha fazla süreyi sadece turistik bir teknede geçirmiş olmalarıydı. Normalde, medeniyetten arta kalanlar altmış deniz mili uzakta olduğu için, burada yalnız olmaya alışkınsızdır. Ama ‘medeniyet’ arada bir, fotoğraf çekmek için uğruyor.

Vücudum tehlikeden dolayı kaskatı kesildi. Tam o anda, sarılar içindeki kadın beni işaret edip ağzı açık bir halde güçlkle solumaya başladı. Sanki ağzın açık kalması bulaşıcı bir şeymiş gibi, onu yeşilli kadın takip etti. Elbette, güneşle karşı karşıyaydım ve bunun anlamı; tenimin bütün ışıltıları yakalamasıydı. Gemma’ya dönerek, “Hadi buradan gidelim,” diye fısıldadım.

Yakındaki bir bağlama kazığını işaret etti. “Başlıklarımızı kiralık denizaltının içinde bıraktım.”

Otomatik olarak, “Çivi jeti,” diye düzelttim ve vatoz tahtamı koluna sıkıştırdım. “Onları ben alırım, seninle kordonda buluşuruz.” Merdivene doğru giderken, sessizce acele etmesini söyleyerek ona el salladım.

Ama artık çok geçti.

BÖLÜM

Sanki beni değil de dalgaların ardında batmak üzere olan kambur bir balınayı görmüş gibi acele ederek gelen iki kadının gürültüyle dok tesisine inmesi hiç zaman almamıştı. Başlıkları elime alarak isteksizce kokpitten dışarıya, çivi jetinin burnuna çıktım. “İzninizle.” Dok alanında ayakta durdukları bölmeyi işaret ettim. “Sadece oraya kadar zıplayabilirim.”

“Oo...” Bana yer açmak için geriye çekildiler, ama çok da geriye değil.

Birkaç adım uzaklarında durduğum anda, elleri güneş gözlüklerine gitti ve gözlük camlarının renklerini açmak için bastıkları o küçük tuşların tanıdık *klik-klik-klik* sesini duydum. Bir de ailem neden *yığın-şehirleri* sevmediğimi merak eder.

Yeşilli olan, “Çok güzel bir teniniz var,” dedi. Ses yetişkin birine ait gibiydi, yani bir insana bön bön bakmaktan daha iyisini biliyor olmalıydı.

“Teşekkürler.” Tabanları yağlamaya çalıştım, ama sarılı olan önüme geldi.

“Bu gerçek mi?” eşarbını geriye doğru kaydırarak özenle örülmüş sarı saçlarını açığa çıkardı. “Boya değil, değil mi?”

“Gayet gerçek.”

En azından sadece iki kişi vardı ve ikisi de kadındı. Bunun üstesinden gelebilirdim. Erkekler gerçekten de adrenalinimi ateşliyorlardı. Ne kadar kibar veya arkadaş canlısı olursa olsun, eğer bir erkek yoğun bir şekilde bana bakar veya mikroskopun altındaki bir numuneymişim gibi beni incelerse, sanki akciğerlerim çökmüş gibi nefesim ke-silmeye başlıyordu.

“Buna inanmıyorum.” Sarılı kadın daha yakınımaya geldi. “İddiasına varım, ovunca bu ışılı hemen gider.”

Dalga geçiyordu –bunu anlamıştım– ama patlak gözleri ve beyaz çinkoya bulanmış vücuduyla cehennemin herhangi bir yaratığından daha ürkütücü görünüyordu.

Sırtarak, “Deneyebilir miyim?” diye sordu.

“Denemek mi? Neyi?”

Uzun eldivenlerinden birini çıkardı. “Ovup çıkarmayı.” Yanağıma dokunduğunda kansız eli bana bir deniz örümceğini anımsattı.

Zorla gülümsemeye çalıştım. “Balık yağı sizin için sorun değilse...”

Parmaklarını hızla geri çekti. “Balık yağı mı?”

Ifadesiz bir suratla, “Bütün öncüler, onunla banyo yapar,” dedim. “Tuzlu suda yaşadığımız için... Böylelikle kurumuyoruz.”

Söylediklerimi değerlendirir gibi bana baktı. “Atıyor-sun.”

Diğer kadın pat diye araya girerek, “Aa, nazlanmayı bı-rak,” dedi ve sözleriyle bana saldırdı. “Şimdi doğru düzgün dur ve sana dokunmasına izin ver.”

“Ty!” diye bir ses geldi. Gemma, üstümüzdeki kordo-nun küpeştelereinden aşağı eğilmişti. Yüksek sesle, “Teninle gösteriş yapmayı bırak!” diye beni azarladı. Tam da kork-tuğum gibi yüz metre yakınımda bulunan bütün erkek ve kadınlar bize bakmak için döndüler. “Ve sakın o moruğun parasını almaya cüret etme!”

İki kadın kızgınlıkla homurdanarak acele acele yatları-na döndüler.

Kordona çıkan merdivene tırmandım ve orada sinsice gülümseyen Gemma’yı buldum. “Bu çok eğlenceliydi!” dedi.

Küpeşte boyunca sıralanan bütün insanlar artık bana bakıyorlardı. Bununla yaşayabilirdim, ama bundan hoşlan-dığımı söyleyemezdim. Yüzümü yere eğerek Yüzey Güver-tesi’nin ortasındaki kuleye doğru ilerledim.

“Ne?” Gemma arkamdan seslendi. “Teşekkür etmek yok mu?”

Terli insan kalabalığı içinde manevra yapmaya pek hazır değildim, bu yüzden Gemma’nın bana yetişmesi-ni bekleyip sonra da kenardan kenardan ilerledim. Ama bu şekilde bile hiçbir yere ulaşamıyorduk, çünkü Gemma masaların üzerine koyulmuş balık yığınına hayret etmek

ve tüylü ıstakozlarla deniz salyangozlarının bereketli akışı karşısında diz çökmek için sürekli duruyordu. Beşinci kez durmasının ardından süzdüğü şeyin yiyecekler değil kalabalık olduğunu fark ettim. Ağabeyini arıyordu.

Ona, “Zamanını boşa harcıyorsun,” dedim. “Araştırmacılar buradan alışveriş yapmaz. Burası dünyanın en pahalı balık pazarı.”

“Sahi mi?” Merak içinde bakıyordu. “Neden?”

“Bu balıklar açık denizden tutuluyor, yani Suların Yükselmesi esnasında tahrip edilen şehirlerden arda kalanlar arasında yüzmüyorlardı.” Göz ucuyla, bir grup müşterinin beni işaret ettiğini gördüm. “Artık aşağı gidebilir miyiz?”

Bunu sakince istediğimi düşünüyordum, ama Gemma’nın bakışı bana, sanki yığılıp kalmışım gibi çarpmıştı. Sonra, etrafımızı saran tipleri fark etti. “Bu her zaman başına geliyor mu?” diye sordu.

“Sadece Üsttarafta olduğumda.”

“Aşağıya nasıl ineceğiz?”

Sadece bir asansör boşluğu olan kuleyi işaret ettim. Oraya ulaşmanın tek yolu çırpınan bu insanların arasından geçmekti, ama bu kalabalıkta sıyrılabileceğimiz bir ara bile göremiyordum. Sıcaklık, dik bakışlar ve ölü balıkların pis kokusu beni rahatsız ediyordu. Çok geçmeden parmaklarımın arasında serin parmaklar hissettim ve Gemma öne geçti. Beni de yanında sürükleyerek kalabalığın içine daldı. Arada bir, “Affedersiniz,” diye bağırarak, ama çoğunlukla

insanlara dirsek atarak hıncahınc dolu alanın içinden hızla ilerledik. Asma bir iskele köprüsünün önünde durana kadar sanki cankurtaran halatıymış gibi eline tutunmuşum. Bu köprü, Yüzey Güvertesi'nin ortasındaki devasa deliğin üzerinden geçen pek çok köprüden biriydi. Tekerleğe sokulan çomaklar gibi, ince köprülerin hepsi merkezde yer alan kule platformuna gidiyordu.

Titanyum ağından yapılmış iskele köprüsüne adımımı atarken, "Sağlamdır," dedim. Bir kat aşağıda, iç dok alanında denizaltılar sıralanmıştı. Gemma korkuluklara sıkı sıkı tutunarak beni takip etti. Üstümüzdeki, rüzgârdan dolayı kendi ekseni etrafında dönerken çatırdayan beyaz camlı gözlemevini işaret ettim. "Orası Muhafız'ın merkezi."

Yavaş yavaş ilerlerken, istimbot yuvasındaki çalkalanan suya kaşlarını çattı.

Onunla yüz yüze gelmek için geri geri yürüyerek, "Yüksekliği sevmiyor musun?" diye sordum.

Zoraki bir şekilde, "Düşmeyi sevmiyorum," dedi ve aceleyle yanımdan seğirtip kendini kule platformuna attı.

Asansörün tuşuna basınca kapıları, merkezinden metal bir kolonun geçtiği saydam bir odaya açıldı. Gemma tuşların üstündekileri okudu: "Gözlemevi, Yüzey, Kışla, Servis, Dinlenme, Giriş. Pekâlâ," diye dalga geçti, "Bunlar en az sis kadar net."

"Gözlemevi ve Yüzey, üst istasyonda olan iki kattır." SERVIS tuşuna bastım.

Asansör, kuleden istimbot yuvasına doğru alçalırken Gemma, asma iskele köprülerdeki insanlara bakmak için

esnek cama doğru eğildi. Hız kazanan asansör vızıldayarak iç dok alanından geçip dalgaların altına daldı. Gemma, nefesi kesilerek geriye sıçradı ama ben rahatladım. Etrafım okyanusla çevrilince özüme dönmüştüm.

Sessizlik içinde, güneşin hüzme hüzme düştüğü suyun içine giriyorduk. O esnada, DINLENME tuşunun yanındaki boşluğu fark etti. “Bu ne için?”

“Oraya gitmek için asansöre bir yetişkinin kimliğini yerleştirmelisin, yoksa hareket etmez.”

“Demek ‘dinlenme’ sadece bir kandırmaca,” diye tahmin yürüttü.

“*Meyhane ve Oyun Salonu* bu panele sığmazdı.”

Asansör kablodan, kararan mavinin içine doğru kaydı. Işıkların çektiği bir kılıçbalığı yanımızdan süzüldü. Gemma dehşet içinde, “Bu ne büyük bir balık,” dedi.

Yaklaşık iki metrelik boyunu gözlerimle süzerken, “Üstelik daha sadece bebek,” diye yanıtladım. “Kılıçbalıkları genelde bunun iki katı uzunluğunda olur.”

Gümüş pulların parlamasıyla kılıçbalığı ileriye doğru fırladı. Gemma onun gidişini izlemek için asansörün içerisinde bir daire çizdi. “Bugün, vahşi yaşama hiç olmadığım kadar tanık oldum.” Dikkatini sarıkuyruk balıklarının altın renkli bulutuna çevirdi. “Tabii fareleri ve vahşi köpekleri saymazsak.”

“Bana, insanların neden Üsttaraf'ta yaşadıklarını bir kez daha anlatsana,” diye dalga geçtim.

Gözlerini balıklardan ayırmadan, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Otuz metre aşağıımızdaki alt istasyon giderek

transatlantik bir zeplin kadar büyümüşü. Asansör, üst tarafındaki bir açıklıktan içeri kaydı.

İki seviye aşağıda kapılar açıldı. Servis Güvertesi'ne adımı attığımızda, "Ana Cadde'ye hoş geldiniz," dedim. Görünürde hiç kimse yoktu, sadece karanlık vitrinler vardı.

Boş dükkânların pencerelerinden içeri baktı. "Neden her yer kapalı?"

"Hiç açılmadılar." Onu, ana koridora giden bir girişten içeri yönlendirdim. "Devlet, birçok işletmenin burada dükkân açacağını düşündü, ama bu olmadı."

"Neden? Yüzey Güvertesi'nde yüzlerce müşteri vardı."

"Alt istasyonda bu biraz zor olabilir. Madencilerin ve metcezir makinistlerinin gemiye bindikleri akşam saatinden önce anakaraya dönmek için harekete geçmeye bak."

"Ağabeyimi bulana kadar ayrılmıyorum."

Durdum. Bunu büyük bir kararlılıkla söylemişti. "Hayır, ciddiym. Bugün cuma. Bu adamlar bütün hafta boyunca deniz yüzeyinde yaşıyorlar ve..."

"Lütfen. Başımın çaresine bakabilirim. Ben güçlüyüm."

Güçlü mü? Hayretler içinde kalmamış olsaydım kahkahayı patlatırdım.

"Her neyse, zaten kimse beni fark etmeyecek. Herhangi birinin küçük kız kardeşi gibi görünüyorum." Saç örgüsünü omzunun üzerinden atarak koridorun sonundaki saydam duvara doğru vals yaptı.

"Benim değil." Ona yetiştim ve bu meseleyi şimdilik rafa kaldırmaya karar verdim. İşlerin nasıl yürüdüğünü

daha sonra, alt istasyonda taşkınlık başlamadan önce açıklayacaktım.

Dış taraftaki koridora doğru döndük. Dış duvarların hepsi camdandı ama yüzeyleri pul pul olmuştu; iç kısımları pürüzsüzdü. Büyük kareler, sadece üst üste geldikleri yerlerde görüntüyü bozuyordu. Gemma, okyanusa hayran olmuş gibi durdu, ama sonra bana yan yan baktı. “Neden o kadının sana dokunmasını istemedin? Çok güzeldi.”

Suratımı ekşittim. Üsttaraflıların kesinlikle çarpık bir güzellik anlayışları vardı. Tıpkı mercan resifleri yerine gökdelenleri tercih etmeleri gibi. “Nasil görüldüğü kimin umurunda?” Bunu, dış koridorda yürümeye başladığımızda sormuştum. “Bir yabancı tarafından dürtüklenmek istemiyorum. Dik dik bakmaları ve soruları yeterince kötü.”

“İnsanlar ne tür sorular soruyorlar?”

Toplantı salonunun dışına ulaşmıştık. “Kişisel sorular,” diye yanıtladım.

“Ne gibi?”

Kapalı kapının ardından beni telaşlandıran kızgın sesler yükseliyordu. Kasaba toplantıları genelde bağırış çağırış olmazdı.

Gemma, “Hadi ama,” diye üsteledi. “Bir örnek.”

Bezgin bir halde ona örnek verdim. “Her yerde parıldıyor musun?”

“Hımm...” Gözleri haylazlıkla parladı. “Parıldıyor musun peki?”

Yanıt vermeden toplantı salonunun kapısını aralayıp içeriye dikkatle baktım. Sandalyeler yarım daire şeklinde

sıralanmışlardı, ama çoğunun üzerinde dalış elbisesi olan birçok insan ayaktaydı. İçeride belki de elli kişi vardı, toplam yerleşke nüfusunun yaklaşık sekizde biri kadarlardı.

Bana sırtları dönük olsalar da grup içindeki gerilimi hissettim ve birkaç komşumu tanıdım. Yerleşimin, Eyaletler Topluluğu temsilcisi olan Benton Tupper kürsüde durmuş, bir tutam saçı ve dolgun dudaklarıyla, fazlaca büyümüş bir bebek gibi görünüyordu. Kırk beş eyaletin hepsinin de, mecliste adına oy verme hakkına sahip iki temsilcisi vardı. İkinci derecede bir eyalet olduğumuz için bizim oy verme hakkına sahip olmayan bir temsilcimiz vardı; üstelik onu biz bile seçmemiştik. Meclis bize Benton Tupper'ı atamıştı ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. En azından, diğer okyanus ilçelerindeki gibi hiç temsilcimizin olmamasından daha iyiydi. Aslında, eyaletlerin durumu da daha iyi değildi. Topluluk, yaklaşık yirmi yılda bir yeni temsilciler için seçim düzenliyordu. Suların Yükselmesi resmen bir afete dönüştüğünden beri, Olağanüstü Hal Kanunları altında yaşıyorduk, yani belli haklarımız askıya alınmıştı. Temsilciler, ertelenen her seçimde, 'Nehrin ortasında at değiştirilmez,' dedi. Anakaranın yüzde yirmisinin artık sular altında olduğu düşünülürse aslında uygun bir metafordu.

Tupper, mavi cübbesinin kolunu düzeltti ve şöyle dedi: "Ne bekliyorsunuz ki? Büyük topraklara sahipsiniz. Doğal olarak bunun ağır bir arazi vergisi olacak."

Birisi, "Ona ağır denmez," diye bağırdı, ama kim olduğunu göremedim.

Bir parmağımı dudaklarıma götürerek kapıyı açtım ve odanın arka tarafına süzüldük.

Temsilci Tupper, “Şikâyet etmek yerine, Topluluk bu vergiyi ekinlerle ödemenize izin verdiği için minnettar olmalısınız,” diye akıl verdi.

“Parayla ödemeyi tercih ederiz.”

Annemin kararlı sesini tanıdım ve kürsünün sol tarafında olduğunu gördüm. Babam, her zaman uzun boyundan dolayı anneme bir amazon gibi görüldüğünü söyleyerek takılır. Ama annem bir bilim kadınıdır, savaşçı değil. Ayağa kalktığında ciddi görünüyordu, sinirli değildi. “Pazarda, hükümetin ekinlerimize biçtiği paranın üç katını alıyoruz ve bunu pekâlâ biliyorsun.”

Hemen yanında, bacaklarını iyice açıp oturan babam derin düşüncelere dalmıştı. Bu, onun her sorun karşısında olağan tepkisiydi. Bir elini saçlarının içinden geçirdi ve kafasını balon balığı gibi diken diken bıraktı. Ancak, babamdan on iki yıl genç olan Doktor Kunze, benim duygularımla daha fazla örtüşen bir ifade takınmıştı. İlk bakışta Doktor, boylu boyunca ileri uzattığı uzun bacakları yüzünden rahat görünüyordu, ama suratı çok öfkeliydi. Ağzının kenarları, uzun sakalının gölgesinde kaybolmuştu. Kendini daha fazla ele vererek bir o avucundaki, bir bu avucundaki yarayı ovuşturuyordu ve bunu gerçekten canı sıkın olduğunda yapardı.

Raj Dirani, deniz yosunu sigarasını Temsilci Tupper’a doğru sallayarak, “İster ekin ister para olsun, her iki durumda da Topluluk bizim kanımızı emecek,” diye bağırdı.

Gemma, gergin bir şekilde yer değiştirdi. Sanırım, Raj'ın açık göğsündeki bir fokunkinden bile kalın kılları onu oldukça yırtıcı gösterdiği için böyle yapmıştı. “Peki bunun karşılığında ne alacağız?” diye hırladı. “Toptan alınan birkaç kötü stok, ıslak kireçli toprağa bir korucu ve elinden hiçbir iş gelmeyen bir doktor. Gücenmek yok, Doktor.”

Doktor, çarpık bir gülümsemeye şapkasını Raj'a ve meclise doğru eğdi. Nasıl olsa bu doğru değildi. Doktor'un elinden iş geliyordu; sadece ameliyat yapamıyordu. Bu merkezdeki, klinik bir hastane değildi.

Babam ayağa kalkarak, “Toptan hiçbir şey aldığımız yok,” dedi. “Son zamanlarda... Topluluk, aylardır bize Likujen stoku göndermiyor. Ticaret Merkezi'nin acil durum stoklarını kullanmaya kadar düştük.” Köşedeki boş cam tanklı ecza dolabına elini salladı. “Alt istasyonun sizin ziyaretiniz esnasında batmamasını umarım Temsilci Tupper.”

Tupper rahatlıkla, “Ben de öyle,” diye yanıt verdi.

Elime nemli parmaklar dokundu. Gemma, “Bu bir şaka, değil mi?” diye fısıldadı. “İstasyon gerçekten batamaz.” Yüzü bir inciden daha beyazdı ve neredeyse onun kadar parlaktı.

O anda oda sarsıldı. Bunun anlamı, büyük bir denizaltının Giriş Güvertesi'nde yüzeye çıkmaya çalışırken ay havuzunun kenarına çarpmış olmasıydı. Her zaman olurdu. Ancak görünüşe göre Gemma bunu bilmiyordu.

“Kusacak mısın?” diye sordum.

İçerlemiş bir halde, “Hayır,” dedi, ama sonra bir düşündü. “Belki.”

Çöp kutusunu, ayağımla ona doğru ittim.

Tupper, “Peki, madem herkes şikâyetlerini dile getiriyor, asıl ziyaret sebebime gelebilirim,” dedi.

Gemma kolumu dürttü. “Bu yer batar mı?”

“Evet,” diye fısıldadım, “ama bu çok endişelenilecek bir şey değil.”

Kürsüdeki Tupper yüksek sesle boğazını temizledi. “Eyaletler Topluluğu adına, Bentik Bölge yerleşimcilerinden Buz Alevi Çetesi’nin ele geçirilmesine yardım etmelerini istemek için geldim”

Kalabalıktan şaşkınlık sesleri yükseldi ve istasyon tekrar hareket etti. Gemma’nın öksürür gibi ses çıkardığını duydum... Ama bunun nedeni şaşkınlık değildi. Onu kapıya doğru götürdüm. “Koridorda bir hava fanı var. Onun altında dur. Daha iyi hissedeceksin.” Başını sallayıp odadan dışarı sıvıştı.

Birisi, “Bu muhafızın görevi,” diye bağırdı.

Muhafız Grimes, cebinden bir ilaç şişesi çıkarırken her zamankinden daha terli görünüyordu.

“Açıkça görülüyor ki onun da desteğe ihtiyacı var.” Tupper pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Muhafız, muhtemelen kumral saçları kafasına yapıştığı için şapkasını çıkardı. “Kokuşmuş bir denizaltını bulmak için bütün okyanusu aramaya çalışıyorsunuz,” diye homurdandı. Ardından şişesinin kapağına öyle kuvvetle

asıldı ki ilaçları yere döküldü. Başı çok kötü bir şekilde ağrıyor olmalıydı, çünkü ilaçlarını toplamak için hemen dizlerinin üstüne çökmüştü.

Temsilci Tupper onu görmezden gelerek ellerini açtı. “Her zaman Bentik Bölge’yi daha bağımsız bir hale getirmek istiyordunuz. Kendi kendini yönetebilmeliydi. Bunu bir fırsat olarak düşünün. Bu, kendi yerleşiminizde huzuru koruyabileceğinizi kanıtlamanız için bir şans.”

Raj, “Onları ölü mü, diri mi istiyorsun?” diye sordu.

Tupper gülümsedi. “Sizin seçiminiz.”

Bunu öyle bir soğukkanlılıkla söylemişti ki bir cesedin tüylerini bile diken diken edebilirdi. Haydutlardan hoşlanmıyordum, ama ölüm cezasını bu kadar sıradan bir şeymiş gibi vermek tamamen yanlış geliyordu. Ve böyle düşünen tek insan da ben değildim. Nihayet kızgın görünen babam ileriye doğru bir adım attı.

“Peki, bir birlik kurmayı reddedersek?” diye zorladı.

“Üç teşvik var.” Tupper, kalın altın yüzüğünün sıkıdığı parmağını geriye doğru çekti. “Bir: Topluluk, Buz Alevi Çetesi yakalanana kadar yerleşime yapılacak bütün sevkiyatları durduruyor.”

Kimse bir şey söylemedi. Bu duyuru bir sürpriz değildi. Herkes, çalınan gemi yüklerinden dolayı hükümetin çok para kaybettiğini biliyordu. Kapıyı aralayıp koridorun tavanına asılı fanın altında duran Gemma’ya baktım. Halsizce bana el salladı.

“İki.”

Tupper diğer güdük parmağını havaya kaldırdığında ona bakıyordum. “Doktor Kunze yeniden anakaraya atandı,” dedi.

Doktor, sandalyesini geri iterek ayağa fırladı. “Doktor Kunze geri dönmek istemiyor.”

Tupper, “Siz bir kamu çalışanısınız Doktor,” diyerek onu uyardı. “Ve pek itibar sahibi de değilsiniz.”

Doktor başını eğdi. Siyah saçları suratının çoğunu saklasa da yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum. Onun adına çok öfkelen dim. Herkes onun sicilinde kara bir lekenin olduğunu tahmin ediyordu. Tıpkı Muhafız’ında olduğu gibi. Yoksa neden Topluluk onları deney amaçlı bir yerleşime göndersindi? Ne var ki öncülerin çoğu taze bir başlangıç aradığı için denizin dibine gelmişti ve çok çalışıp Topluluk’a katkıda bulunan bir kişinin geçmişini kimsenin kurcalamaması anlaşılır bir şeydi. Bırakın kalabalık önünde yapmayı... Bütün abartılı tarzlarına ve anlaşılması güç görgü kurallarına rağmen Üsttarafllılar, yabancı ot sakızını tüküren kart bir köpek balığından daha kaba olabiliyorlardı.

Doktor, “İşten ayrı lıp burada bir muayenehane açabilirim,” dedi sessizce, ama siyah gözleri öfkeyle parlıyordu.

Tupper, “Tıp ehliyetiniz geri alın ırsa açamazsınız,” diye yanıtladı. “Nereye gitmeniz söylenirse oraya gideceksiniz Doktor.” Üçüncü parmağını açtı. “Son olarak, Topluluk yeni çiftliklere mali destek sağlamayı durduruyor.”

Bütün meclise varlığını göstermeyi umursamadan, “Hayır!” diye çılgılık attım. Temsilci Tupper, az önce kayıtsız

bir halde geleceğimi benden koparmıştı. Eğer denizin dibinde payımı iddia edemezsem ne yapacaktım? Üsttaraf taki bir kutunun içine mi taşınacaktım? Toprağın üstünde kalan bir balıktan daha fazla zorluk çekerdim. Hiç mutlu görünmeyen babam, bana doğru yöneldi.

En sonunda öfkelenen annem, “Başlangıç malzemeleri hediye değildi,” dedi. “Ekin olarak üç katı değer ödenecek ya da yerleşimciler ceza olarak topraklarını kaybedecekler.”

Tupper, ona bir sandalye fırlatmak istememe yol açan avutucu bir ses tonuyla, “Bunlar kahçı değişiklikler olmak zorunda değil,” dedi. “Hepiniz buradaki araziyi çok daha iyi tanıdığınız için Buz Alevi Çetesi’ni göz açıp kapayana kadar saklandığı yerden çıkarırsınız. Ve ölü ya da diri, bir kez onları bulduğunuzda, Bentik Bölge’nin gelişmesine yardımcı olmak için Topluluk verilen yardımları tekrar gözden geçirecektir.”

Acı acı, “Tabii yerleşim o kadar süre ayakta kalabilirse,” dedim. Babam, küçük bir çocukmuşum gibi beni koridora çıkardı.

Gemma, koridorun ilerisinde durmuş, dev kösele sırtlı kaplumbağanın yüzerek geçişini seyrediyordu, ama babam onu fark etmedi. Arkamızdan kapıyı kapatırken, “Ty, bu önemli,” diye fısıldadı.

“Ben de duydum!” *Yardımları tekrar gözden geçirecek...* Bu garanti bile değildi. “Topluluk, kuralları istediği gibi değiştirip bize haydutların peşine düşme emri veremez.”

Babam el kol hareketleriyle sesimi alçaltmamı istedi. “Bu senin endişeleneceğin bir mesele değil.”

“Evet öyle. Eğer ben on sekizime gelmeden önce bölge iflas ederse...”

“Dinle, benim toplantıya dönmem lazım.” Sesi boğuk çıkıyordu ve sanki ağzının etrafında yeni çizgiler oluşmuş gibi görünüyordu. “Neden buradasın? Bir şey mi oldu?”

Tereddüt ettim. Haydutların muhtemelen bir araştırma-cıyı öldürmüş olduklarını bildirirsem, Temsilci Tupper, haydutları yakalamaları için yerleşimcilere daha fazla baskı yapar mıydı?

“Hiç,” dedim. “Unuttum.” Aileme ve diğer yerleşimcilerle daha sonra, Tupper anakaraya doğru yola çıktığında anlattırdım.

Eli kapı kolunda duran babam kaşlarını çattı. “Ticaret Merkezi’ne hiçbir şey için mi geldin?”

Hızlıca düşünüp, “Gemma çiftliğimizi görmek istiyor,” dedim.

“Gemma mı?” Şimdi onu fark etmişti ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Merhabalar.”

Gemma’nın gözlerine bakamıyordum. Suyun altındaki tarlamızı görme fikrine dudak büker miydi acaba?

“Selam.” Gemma hiç tereddüt etmeden bize katıldı. “Toplantınızı böldüğümüz için özür dileriz.”

Onun varlığıyla şaşkına dönmüş olan babam, bir ona bir bana bakıyordu. “Ailen pazarda mı?”

En basit açıklamayı seçip, “Ağabeyi burada yaşıyor. Bir araştırmacı,” dedim. Babam dikkatlice beni izlerken telaşlanmamak için kendimi zorlayarak, “Kotrayı* alabilir miyiz? Sadece kısa bir süreliğine. Annem ve seni almak için geri dönerim,” diye öneride bulundum.

En sonunda, “Biz Pete ile döneriz,” dedi. “Siz ikiniz gidip eğlenin.” Ardından, yeni aklına gelmiş gibi, “Deniz altına geldiğin için çok memnun oldum Gemma,” dedi.

Gemma’nın gözleri parladı. “Teşekkürler.”

“Ty hiçbir zaman senin gibi biriyle kaynaşmamıştı.”

“Bir Üsttarafli ile mi?”

Babam gülümseyerek, “Bir gençle,” diye onu düzeltti.

*Kotra: Çoğunlukla bir direkli, randası olan, ince gövdeli yelkenli.

BÖLÜM

Gemma bir kez daha, “Sen bu bölgedeki tek çocuk musun?” diye sordu.

Kotranın dümenini tek seferde döndürerek aile boyu denizaltını gereğinden keskin bir şekilde çevirdim. “Ben, tek *gencim*. Başka çocuklar var.” Kendimi antika gibi hissetmeme neden oluyordu. “Biz tam yirmi iki kişiyiz.”

Kahkahalar içinde homurdandı. “Eğer duş salonunda benimle birlikte yirmi iki kız varsa kendimi yalnız sayarım. Dikkat et!”

İleride, gece mavisi suda titrek ışıkla aydınlanan bir duvar, deniz yatağından bir gayzer gibi çıkıyordu. Uyarısına gülümsedim.

“Bu bizim çitimiz. Çiftlik hayvanlarını içeride, camgözleri dışarıda tutmaya yarıyor.”

“Neyden yapılmış?” diye sordu ama kotra yakınına gelince kendi sorusunu kendi yanıtladı. “Baloncuklardan!”

Denizaltı yoğun baloncuk akımına çarptı ve onu delip diğer tarafa geçti. Üsttaraftaki bir yaz günü gibi parlak olan ışığı görünce Gemma'nın nefesi kesildi. Denizaltının etrafını telaşlı balıklar sardı ve ardından dönüm dönüm

yeşil tarlaları meydana çıkaracak şekilde savruldu. Uzakta, arazimizi kuşatan dev ışık kümelerinin aydınlattığı laminaryaların* üstünde daha büyük balıklar sürü halinde yüzüyordu. Her yöne aynı anda bakmaya çalışarak dönerken, "Vay canına," diye fısıldadı.

"Bu oldukça güzel," diye onayladım. Annemle babamın, okyanusun yüzeyinin yüz yirmi metre altındaki bir balçık-tan yarattıkları bu çiftlikle gurur duyuyordum. Özellikle de insanlar bunun yapılamayacağını söyledikleri için. Beklenmedik bir hüznün bir an yüreğimi kapladı. Sahipsiz bölgeden kırk dönümlük bir alanı, başkalarına söylediğimden çok daha fazla kereler ölçerek kendi çiftliğim için arazi olarak seçmiştim. Toprak da mükemmeldi; hem güzeldi hem de yaban hayatı açısından zengindi. Ama artık bunu düşünemiyordum. Pembeli kırmızılı büyük bir balık sürüsünü işaret ettim. "Ek iş olarak levrek satıyoruz, ama esasen laminarya ve plankton** yetiştiriyoruz."

"Plankton mu?"

"Otlığımız yukarıda, okyanusun yüzeyinde." Hâlâ kafası karışık görünüyordu, bu yüzden ekledim: "Her gün plankton yiyorsun. Yiyeceklerine eklenen o yeşil krema... onun neyden yapıldığını sanıyordun?"

"Planktondan değil."

* Laminarya: Bütün denizlerde yetişen, sarı veya esmer renkte, emici köklerle kayalara tutunan, uzun şeritler durumunda bir deniz yosunu.

**Plankton: Sularda bulunan ancak mikroskopa görülebilen yaratıklar topluluğu.

Tam o anda küçük, parlayan bir karides, jetin püskürttüğü baloncukların içinden denizaltının görüş alanına fırladı.

Gemma, "Bak," diye bağırdı. "Bir okyanus gem'i."

"Evet," diyerek onayladım. "Hava jetine yapışıp hayatının yolculuğunu yapmış."

Parlak mavi bir balık hortumu dönerek yanımızdan geçerken bir çığlık atıp onları takip etmek için arka koltuğa tırmandı. "Bunları yemiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Annem onları sadece güzel oldukları için tutuyor. *Bahçedeki çiçekler gibi, der.*"

"Ama onlar tropik balıklar." Gemma koltuğuna geri yerleşti. "Bu derinlikte nasıl yaşayabiliyorlar?"

"Deniz suyu, derin ya da sığ olsun her yerde aynıdır. Biz sadece onu biraz ısıtıp ışık ve oksijen ekliyoruz." Baktığım taraftan gümüş gibi görünen çiti işaret ettim, "Baloncuklar ısıyı içeride tutuyor." Ona baktığımda beni incelediğini fark edince gerildim.

Gemma kızarıp mırıldandı, "Tenin dikkatimi dağıtıyor." Tarlanın üstündeki yüzen platformu işaret etti. "O kafesler ne için?"

Bu mavi ışığın tenimdeki floresan parçacıklarını parıldattığını bildiğim için kontrol panelinden geriye doğru kaydım. En azından *ürpertici* değil *dikkat dağıtıcı* demişti. Kotranın dümenini, kafes ve küvetlerin sıralandığı platforma döndürdüm. "İstakoz." Yanından geçtiğimiz her konteynırın içindekilerin ismini söylüyordum. "Yengeç. Örüm..." Gemma'nın nefesini tutması lafımı böldü. "Ne?"

Tarlanın en uzaktaki ucunu işaret ediyordu, çılgınlar gibiydi. “Şu denizanasına baksana!”

Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. “O bizim evimiz.” *Gerçekten de* laminaryalara doğru sallanan dokunaçlarıyla dev bir denizanasına benziyordu. Tabii denizaneleri mavi balinalar kadar büyüyebilseydi...

Gemma'nın ağzı açık kaldı. “Eviniz mi? Ama o jöle gibi!”

“Biliyorum. Sizin gökdelenlerinizin sert duvarları var ve toprağın üstünde yükseliyorlar. Ama bu farklı. Bir binanın yumuşaklığa ihtiyacı var. Küçük olanlar keçilerle tavuklarımızı tuttuğumuz ek binalar.”

“Balıkların yanı sıra tarla hayvanı da mı yetiştiriyorsunuz?”

“Satmak için değil. Onları süt ve yumurtaları için tutuyoruz.” Bu bana, hâlâ yapmam gereken günlük işlerimin olduğunu hatırlattı.

Evime, dalgalı dev çana yaklaştığımızda Gemma'nın ifadesi yumuşadı. “Bu çok güzel.”

“Babam, buradaki bütün evleri açık deniz omurgasızlarına bakarak tasarladı. Genellikle farklı türde denizanelerine. Bu şekilde suda daha iyi iş görüyor.”

“Bentik Bölge'deki bütün binaları babam mı tasarladı?”

“Birçoğunu.” Acaba palavra attığımı mı düşünüyordu? Kendimi açıklama yapmak zorunda hissettim. “Ailem ilk çiftliği kuran araştırma ekibinin bir parçasıymış. Annemin uzmanlık alanı su kültürüdür. Bu, *açık deniz çiftçiliği* demenin süslü bir yolu.”

Evimin yanından ilerledik. İçi yapay metallerle dolu pektekli duvarlar binaya şekil verirken, yüzen evi saydam bir

plastik sarıyordu. Kotrayı büyük bir pencerenin önünden geçirip içerideki odayı işaret ettim. “Gördün mü? Sizden çok da farklı yaşamıyoruz.”

Gemma bana ters ters baktı. “Evet, hepimizin penceresinin dışında balıklar yüzüyor.”

“O sayılmaz.” Denizaltını kırmızı kapan balığı sürüsünün içinden sürdüm.

“Onun dışında, evin tıpkı bir yığın-şehir apartmanı gibi. Bir odadan büyük olması hariç,” diyerek ironiyle devam etti. “Ve kıyamet günü grafitileriyle kaplı beton bir kulenin içine tıklmamış.”

“Hepsi de o kadar kötü olamaz.”

“Bazılarının iki odası var,” diye şaka yaptı, ama ardından ciddileşti. “İnsanların çoğu yürüyen kaldırımların ve tren tünellerinin altındaki düşük maliyetli katlarda yaşıyor, bu yüzden her şey gölge altında.” Gözlerini yeşilin enliğine dikti. “Karanlık Yaşam asıl bizleriz.”

Evin altındaki hangara bir biçerdöver bağlanmıştı. Kontrol panosundaki bir tuşa bastım ve kotra, evin altındaki parlak büyük deliğe doğru hareket etti. Soru soran bakışlarına cevap olarak, “Bu bir ay havuzu,” dedim. “Evin içindeki basınçlı hava, içeriye su basmasını diye.”

Büyük dairesel odaya girdik. Nemli odaya sulu bir parlaklık katan okyanus, yapay metal duvarların içinden belli belirsiz görünüyordu.

Gemma, “Yine de anlamadım,” dedi. “Havuz nasıl oluyor da yukarı taşmıyor?”

“Şimdiye kadar hiç, bir kovayı ters çevirip suyun altını ittin mi?” Kotranın bölmesinin dışına çıktım ve arkama dönüp baktığımda başımı salladığını gördüm. Denizaltının eğimli gövdesinde dengemi sağlarken, “Evimiz işte o kova,” diye açıkladım. “İçeriye sıkışmış olan hava, suyun belli bir seviyede kalmasını sağlıyor.”

Gemma, bölmede ayağa kalkıp etrafına bakarken gergin bir şekilde “Kova yan yatana kadar,” dedi.

“Bizim evimiz yan yatmaz,” diyerek ona garanti verdim. “Çapa zincirleri, deniz tabanındaki çelik direklere bağlı ve evi dengede tutuyor.” Üstte bir iskele, odayı daire içine alıyordu. Aileme ait iki mini denizaltıdan biriyle gelmiş olsaydık, denizaltını sudan çekmek için kelepçeleri kullanırdım. Ama kotra, içeride saklanamayacak kadar büyüktü. Ay havuzunun suya batmış kenarına atlarken, “Bu arada,” dedim. “Bize *Karanlık Yaşam* denmesinden hoşlanmayız.”

“Çünkü aslında karanlıkta yaşamadığınız için mi?” Tamponla kenar arasındaki ince uzun suya baktı.

“Hayır. Çünkü bu, ışık olmadan yaşayabilen bakteriler için kullanılan bilimsel bir kavram. Biz bakteri değiliz.” Nemli odanın içinden yürürken arkama bakmadan, “Sadece atla,” diye ekledim. Makine odasında, basınç, atmosfer ve sıcaklık rakamlarını kontrol ederek evimin nabzını ölçtüğüm monitörleri gözden geçirdim. Gemma'nın bir foş sesiyle ay havuzunun kenarına atladığını duydum. Evin çalışma durumundan memnun bir halde tekrar Gemma'nın yanına gittim ve ona başlığını, eldivenlerini ve botlarını nereye asacağını gösterdim. Ardından Likujen

çantalarımızı duvardaki yerlerine koyarken açıkladım: “Burada otomatik olarak yeniden dolacaklar.”

Mesajları kontrol etmek için görüntülü telefona bastığımda, Gemma nemli odanın içinde dolanmaya başladı. “Bir aile neden bu kadar çok alana ihtiyaç duyar ki?”

Yargılayıcı ses tonu karşısında gülümsedim. “Öncelikle araçlar için.” Tek başına ekipman bölümü, nemli odanın sağ kısmının tümünü kaplıyordu. “Orta duş şurada.” Sol taraftaki kapıyı işaret ettim. “Soyunma odasında. Hayati organlarını kontrol etsen iyi olur.”

Gemma, ay havuzunun karşı tarafındaki geniş pence-reyle daha fazla ilgileniyordu. Camın ardında balta girmemiş bir orman uzanıyordu. “Bu bir sera, değil mi?” diye sordu. Kotranın yanından su sesi gelince rahatsız oldu. “O da neydi?”

“Muhtemelen kız kardeşimdir. Onu uyarsam iyi olur.” Ay havuzunda diz çöktüğüm esnada Gemma aceleyle yanıma geldi. Dikkatimi evin altından gelen gölgelere çevirdim, ne var ki gelen Zoe değildi. “Lanet olsun!”

Gemma, ellerini dizlerine koyup aşağıya eğildiğinde, bir şeyler asma merdiveni salladı. Soluğu kesilmiş bir halde, “Bu da ne?” diye sordu.

“Bilsem söylerdim.” Daha iyi görebilmek için biraz daha eğildim ancak ay havuzu püskürdü ve su içinde sırt üstü yere serildim. Kafamı kaldırdığımda yılan biçiminde çirkin bir yaratığın suyun içinden yükseldiğini gördüm. Gözleri sarı birer yarık gibiydi ve kırmızı bir kanat başının üstünde kanlı balta gibi duruyordu. Gemma beni sürükleyerek

uzaklaştırmak için kolumu tutunca geriye doğru seğirttim. Yaratık, bir anlığına havada duraksadı, sonra sanki bana saldırıyormuş gibi ağzını sonuna kadar açıp ileriye fırladı.

Deniz yılanının ağzı bacağımanın üstüne düştü ve sertçe dolandı. Dişlerini tenime geçirdiğinde yakıcı bir acı hisse-deceğimi düşünerek irkildim, ama böyle bir şey olmadı. Yaratığın ağzına aldığı lokmayla tekrar yükselmesini beklerken, kafası kucağıma serilip kaldı. Ölmüştü.

Boğuk bir ses, "Hadi, onu yukarı çek!" diye bağırdı. Kafamı kaldırdığımda ay havuzunun kenarına yeşil dalış elbiseli küçük bir şeklin tırmandığını gördüm. Elbette Zoe'ydi. Başlığını çıkarırken "Bebek gibi davranma Ty," dedi. "Sana zarar veremez."

Ona pis pis baktım, ama o anda yere fırlattığı başlığı sekmeye başladı. "Okyanuslar aşkına!" Kırmızı kanatlı kafayı kucağımdan itip ayağa kalktım. "Bir daha ölü bir yaratığı üstüme doğru tutup sallayacağıın zaman haber ver."

Zoe, beni görmezden gelerek karman çorman olmuş lü-lelerini silkeledi ve dalış eldivenlerini çıkardı. Onları da elbise dolabından uzak bir yere fırlattı. Belindeki sepeti çözdüğünde bağırdım, "Onu buraya dökme." Ne yazık ki artık çok geçti. Ölü balıklar dört bir yana kaydı ve bir dil-balığı, Gemma'nın botlarının ucuna kadar geldi. Zoe'nin gözleri botun yukarisına çıkmaya başladı ve şaşkınlık içinde ciyakladı.

"Eve deniz canavarlarını sürüklüyorsun, ama görüntüsü," başparmağımla Gemma'ya dokundum, "seni havalara zıplatıyor öyle mi?"

“Merhaba. Ben Gemma.” Elini sallasa da meraklı gözlerini, ay havuzunun yarısı boyunca yerde yatan deniz yılanından alamıyordu. Zoe ikimizi de korkutmuştu, ama Gemma şimdiden kendini toparlamış görünüyordu. Hakkını vermeliydim; dirençli biriydi.

“Bu Zoe.”

Gemma ona dik dik bakmadığı için memnun olmuşum. Ne var ki kız kardeşim, elimi çenesinin altına götürüp ağzını kapatana kadar dudakları mükemmel bir ‘O’ oluşturacak şekilde aval aval Gemma’ya bakakalmıştı. Sanki bu bakışının mazeretiymiş gibi, “Dokuz yaşında,” dedim. Gümüşü tenli yılanımsı şeyi ayağımla dürterek Zoe’ye, “Her neyse, bu şey de ne?” diye sordum. “Ve onu nereden buldun?” Bunu, merak ettiğim için sormuştum, ama asıl önemlisi biliyordum ki kız kardeşim bir yaratık hakkında konuşmaya başlarsa, diğer her şey aklından silinip gidiyordu.

Sahiden de, lapa gibi olmuş deniz yılanına taparcasına baktı. “O bir tepeli kâğıt balığı Ty. Çok nadir bulunur. Geri kalanını da içeri sokmama yardım etsene.”

Bu, yapmaya can attığım bir şey değildi; ama yine de kâğıt balığının kafasını kavrayıp onu ay havuzunun içinden çekmeye başladım. Yılana benzeyen bedeni odayı halka şeklinde bir kez sarmış olmasına rağmen hâlâ devamı geliyordu. Kuyruğuna gelene kadar, yaklaşık on beş metre çektim. Bütün bu zaman boyunca Zoe, okşamak için arada bir eğilerek kâğıt balığının etrafında dans etti.

Gemma bana, “Kardeşin çok güzel,” diye fısıldadı. “Tıpkı bir...”

Kâğıt balığının kuyruğunu ileri doğru atarken, “Melek gibi mi?” diye tamamladım.

Gemma'nın yüzü kızardı. “Bunu daha önce de duymuşsun.”

“Bir veya iki kez,” diye itiraf ettim. Buna rağmen neden dolayı utandığımı da anlamadım. Işıldayan tene sahip çocuklara alışkın olan diğer yerleşimciler bile, geniş gözleri ve sarı lülelerinden ötürü Zoe'nin melek gibi olduğunu düşünürler. Ama onu bir tanısalar...

“Baksana bücür,” diye seslendim, “bu iri kıyım eti nereye koyacaksın?”

“O, yemek değil,” diye atladı. “Onu saklayacağım.”

Sızlandım. “Zoe, o ölü. Muhtemelen çürümüştür. Her yeri pis kokutacak.”

Gemma, kâğıt balığını koklamak için dizlerinin üstüne çöktü. “Çürümemiş,” diye seslendi.

Odanın diğer ucunda aniden bir şey kıpırdadı. Hareketsiz bir halde yatan dilbalığı şimdi sıçrayarak bir o yana bir bu yana dönüyordu. “Ve o da ölü değil,” dedim.

Diğer balıklar da aynı anda açılmış fare kapanları gibi kıpırdanmaya başladılar ve ardından birer birer hayata döndüler. Gözlerim Gemma'nın gözleriyle kesişti. Aklıma gelen korkutucu düşünce belli ki onun aklına da gelmişti: Belki tepeli kâğıt balığı da ölü değildi!

Gemma güçlkle ayağa kalkmıştı ki, yaratık da uyandı ve bir şeyler kapmak için ağzını sağa sola sallamaya başladı.

BÖLÜM

6

Gemma, kıvranan kâğıt balığından geriye kaçarken ben de onun kıvrımlarının üstünden fırlayıp silah rafına koştum. Bu kıpır kıpır şeyi zıpkınla vurmak imkânsız gibiydi, bu sebeple şok sopasını aldım. Geri dönerken sopamın güvenlik kilidini açtım. Ancak ben elektrikli ucu kâğıt balığına dokunduramadan Zoe üstüme atıldı. “Sakin onu incitme!”

Kurtulup sola doğru kaçtığımda Zoe de sola fırladı. En sonunda, kendisini benimle kâğıt balığının arasına üçüncü kez atıp az kalsın şok sopasının ucuna sürtünecek olunca sabrım taşı. “Zoe, önümden çekil!” Onu yana doğru ittim ama sendelemek yerine yere düşüp bacağıma dolandı.

Ne kadar denersem deneyeyim silkelenip ondan kurtulamadım. Gülle gibi beni olduğum yere demirlemişti ve bir yandan da bağıyordu: “Onu ben yakaladım. O benim!”

Odanın diğer ucundaki Gemma, sağa sola sallanan kâğıt balığından ve onun bir şeyleri ısırma çalışan ağzından uzak durmak için banktan banka sıcıyordu.

“Gemma!” Elektrikli uca dokunmaması gerektiğini bildiğini umarak sopayı ona fırlattım.

Onu iki eliyle birden yakaladı. “Hangi uç?” Cevabını beklemeden, sanki delerek öldürmeye çalışıyor gibi sopyyla kâğıt balığını dürtmeye çalıştı, ama yaratık sürekli kıvrandığı için bir türlü isabet ettiremiyordu. En azından doğru ucu ona çevirmişti.

Zoe güçlkle doğrudu. “Kes şunu!” Odanın diğer tarafına yöneldiğinde onu yarı yolda yakalayıp kucakladım. Kâğıt balığından bile daha sert kıvranıyordu. Bu arada yaratık da ay havuzuna giden yolu sonunda bulmuştu.

Yaratık suyun içine doğru kayınca Zoe, “Hayır!” diye bağırıldı. İncik kemiğime sert bir tekme atıp kucağımdan kurtuldu ve kâğıt balığının arkasından kaydı. Ancak tam parmaklarıyla kuyruğunu yakalayacakken, yaratık ay havuzunun yüzeyinde bir dalgalanma bırakarak gözden kayboldu. Hayal kırıklığı içinde ağlayan Zoe, onun laminaryalar üzerinden yılan gibi kıvrılışını izlemek üzere pencereye koştu. Sonra da bana döndü. “Babama, beni tartakladığını söyleyeceğim.”

Adrenalinim yavaş yavaş düşerken, “Hiç durma,” dedim. “Bunu neden yaptığımı söylemeyi de unutma.”

Şok sopyasının yanı sıra savurduğu yeşil bıçağıyla elinde iki silah tutmakta olan Gemma’ya doğru gittim.

“Her gün böyle anlar yaşıyor musunuz?” Sopyayı bana uzattı.

Bıçağına incelerken, “Yeterince sık,” diye itiraf ettim.

Bıçağına yukarı kaldırdı. “Bunu bana kardeşim gönderdi.”

“Denizde mi bulmuş?”

Bıçağı bana uzatırken heyecanlı bir şekilde, “Evet,” dedi. “Bu antika. Mayalardan kalma.”

Şaşırمامıştım, başımı salladım. “Eski Doğu Sahili’ni derinlere gönderen deniz altı göçüklerinin üstünde hiç örtü yoktur.” Bıçağı ona geri uzattım. “Bu bir *koruyucu*.”

“Richard, bunun tek bir yeşim taşından oyulduğunu yazmıştı. Kullanım amacı...”

Zoe, “Biliyor,” diyerek sözünü kesti.

Şaşırان Gemma bakışlarını bana çevirdi.

“İnsanları kurban etmek,” diyerek cümlesini tamamlayıp Zoe’ye kaşlarını çattım. “İnsanların sözünü kesmek kabalıktır.”

Her zamanki gibi Zoe bana aldırmadı. “Ty’ın odasını görene kadar bekle.”

“Odamı görmek iste...”

“Evet, istiyorum!” Gemma araya girdi. “Biliyorum. İnsanların sözünü kesmek kabalıktır. Ama her şeyi görmek istiyorum!”

Zoe zaferiyle övünerek gülümsedi. “Beni takip et.”

“Bu balıkları toplamadan olmaz,” dedim, ama dış duvarın yanından kıvrılan merdivenlere zıplamıştı. O gözden kaybolurken, “Biliyorsun, annem ve babam yokken sorumluluk bende,” diye bağırdım. Dişlerimi gıcırdatarak bir kova kap-tım. Gemma’ya, “Sen git,” dedim. “Ben de hemen geleceğim.”

Yerde çırpınan balıklara bakarak tereddüt etti.

Belki de onları susuz bırakmanın zalimce olduğunu düşünüyordu. “Nasıl olsa ölecekler.” Kovaya bir uskumru fırlattım. “Zoe onlarla evcil hayvanlarını besliyor.”

Gemma bakışlarını yukarı kaldırdığında iğrenmiş değil, kafası karışmış görünüyordu. “Üzerlerinde hiçbir iz yok. Zoe onları nasıl yakaladı? Bir ağı yoktu.”

Bakışlarından kaçarak, daha fazla balık toplamak üzere diz çöktüm. “Tuzaklar kuruyor.”

“Kâğıt balığını bir tuzakla mı yakalamış?” Gemma şüpheli görünüyordu. “Peki ama, neden ölü gibi sersemlemişti?”

Bunun için hazır bir cevabım yoktu. Neyse ki Zoe merdivenlerde belirmişti. “Gemma, Ty’ın odasını görmek istemiyor musun? Tıpkı seninkine benzeyen üç tane yeşim bıçağı var.”

Kaşlarımı çattım. Zoe’nin bunu bilebilmesinin tek yolu, gizlice odama girmiş olmasıydı.

Gemma bana meraklı bir bakış atıp Zoe’nin peşinden üst kata çıktı.

Balıkları toplamak biraz zamanımı aldı, ama en sonunda ikinci kata çıktığımda kızların daha odama girmemiş olduklarını gördüm. Gemma, yol üstündeki her şey hakkında sorular sormuş olmalıydı. Şu anda da üç musluk tapası olan mutfak lavabosunu inceliyordu. Zoe, “Sıcak, soğuk ve tuzlu,” diyerek sabırsızlıkla açıklamıştı. “Hadi!”

Gemma, “Ama neden içeride tuzlu suya ihtiyaç duyuyorsunuz ki?” diye sordu.

Arkalarından çıkagelip, “Yiyecekleri taze tutuyor,” diye yanıtladım. Duvar boyunca rafa kaldırılmış canlı balık ve kalamar tanklarını işaret ettim.

Gemma başını salladı, ama bir şey söylemedi. Ardından Zoe odamın kapısını açtığında (ki bu, başka bir gün asla izin vermeyeceğim bir şeydi) saf bir hayranlıkla tepki verdi. “Vay canına,” diye fısıldadı. “Bunların hepsi senin mi?”

Odama girdiği anda, onu aceleyle dışarı çıkarabilmeyi diledim. Duvarlarımda, deniz tabanından kazıp çıkardığım değerli şeylerle tıklım tıklım olan raflar sıralanmıştı. Hançerler ve yüzükler, baltalar ve kadehler, denizcilikle ilgili araçlar ve hatta cilalı pirinç bir dalış başlığı vardı. Taştan ilkel tanrı heykelleri büyük pencerenin önüne diziliyken kolyeler ve tılsımlar yatağımın başına asılıydı. Aniden bu hobimin beni açgözlü ve takıntılı gösterdiğini düşündüm.

“Bunların hepsini Ty kendisi topladı.” Zoe kollarını uzatarak fırl fırl döndü.

Gemma'nın sorusuna yanıt olarak, “Benim değiller,” dedim. “Bu eşyaları kimse sahiplenemez. Ben sadece onları onarıp gemiyle müzelere gönderiyorum.”

“Keşke misafirhanedeki kızlar da bunu görebilselerdi.” Gemma bir düzine tacın olduğu bir rafın önünde durup bana doğru baktı. “Bir tanesine dokunabilir miyim?”

“İstediyini al,” dedim. Yakutlarla süslenmiş altın bir tacı seçti. *İspanya, 1400'ler...* Zihnim otomatik olarak doğruladı.

Zoe dönmeyi bıraktı. “Misafirhane ne demek?”

“Ailelerin, altı yaşına geldiklerinde çocuklarını bıraktıkları yerdir. Yani tabii aile, parasını karşılayabiliyorsa... Benim paramı Topluluk karşılıyor.”

Zoe, “İnsanlar çocuklarını başka yere mi gönderiyor?” diye sordu. Kardeşimin dehşete düştüğünü gördüğüm nadir anlardan biriydi.

“Anne ve babalar hafta sonlarıyla tatillerde ziyarete geliyorlar.” Taçtan kafasını kaldıran Gemma, Zoe’nin merhametli ifadesini gördü. “Bunu herkes yapıyor.” Taçı kafasına yerleştirdi. “Gerçekten, misafirhaneler kötü değildir. Mesela benim kaldığım misafirhanede jimnastik salonu ve kütüphane var.” Bana döndü. “Aynan var mı?”

Kapımın yanındaki karartma ayarlı düğmeye bastım ve başımla pencereyi işaret ettim. Cam, odayı yansıtana kadar karardı.

“Buzullar aşkına!” Gülümsemesi genişledi. “Bu denli işe yaraması hayret verici.”

“Bunu ev bilgisayarı kontrol ediyor.”

“Pencere değil. Taç.” Kendi yansımasına gülümsedi. “Özel biri gibi görünmemi sağladı.”

Midem altüst oldu. İnsan neden özel biri gibi görünmek istesin ki? Bu, farklı demenin kibar bir yoluydu sadece ve farklı da, açıkçası ucube diye çağırılmaktan sadece biraz daha iyiydi.

Zoe, “Ailenle yaşamak istemiyor musun?” diye sordu.

Ona, susmasını sağlayacak bir bakış attım.

Gemma, “Sadece ağabeyim var,” diye yanıt verdi. “Ve onunla yaşamayı çok isterim.” Kemerindeki keseden, katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Bunu gördün mü? Bu bir serbest bırakılma formu. Richard buna imza attığında kendi

hayatımdan ben sorumlu olacağım. Kimse bana ne yapacağımı veya nereye gideceğimi söyleyemeyecek.”

“Onlardan bir tane de bana lazım,” diye şaka yaptım.

Parmağını imza satırının üstünde gezdirdi. “İşte, bu yüzden onu bulmam gerek.”

Zoe, “İsmi yaz gitsin,” diye öneride bulundu. “Kimse anlamaz.”

“Bayan Spinner anlar.” Gemma serbest bırakılma formunu kesesine geri soktu. “Dosyalarında kardeşimin imzası var.”

“O da Topluluk’un vesayeti altında mı?” diye sordum.

“On sekizine kadar öyleydi.” Tacını çıkardı. “Tekrar pencere haline getirebilirsin.”

Karartma ayarlı düğmeyi kapattım. Aynanın rengi açıldığında Gemma’nın nefesi kesildi. Büyük ve karanlık bir şey bize doğru geliyordu. Evi sarsarak esnek cama çarptı ve hepimizi yere düşürdü.

Doğrulukla doğrulmaz cama yapışıp o şeyin nereye gittiğini görmeye çalıştım. Zoe de dışarı bakmak için beni yana doğru itiyordu. “O da neydi?”

“Hewitt.” Yere eğilip, kalkması için Gemma’ya elimi uzattım.

Benim yardımımı almadan kalktı. “Hewitt?”

“Bizim komşumuz.”

Bitkin bir halde yatak odasından çıktığımda Zoe, “Neden evimize çarptı?” diye bağırdı. “Bu çok aptalcaydı.”

Sebebi ne olursa olsun, iyi bir şey olmayacağını biliyordum.

BÖLÜM

Ay havuzunun yüzeyinde bir dalış başlığı belirdi. Hewitt Peavey sürünerek sudan çıkarken, “Ne oldu?” diye sordum. Kendini yere bırakarak akciğerlerini Likujenden temizlemeden konuşmaya çalıştı, ama bu hiç iyi bir fikir değildi. Başlığımı gevşeterek, “Nefes al,” diye akıl verdim.

Hewitt on iki yaşındaydı ama öyle paniklemişti ki daha küçük görünüyordu. Korkuyla açılmış ela gözleri ve esmer teninin cilalanmış bakır gibi pırıldamasına yol açan ışıltısı şimdi solmuştu. Boğulur gibi, “Haydutlar,” dedi.

Korku, peş peşe yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu. “Sizin çiftliğinizde mi?”

“Babamı öldürdüler.” Hewitt’in gözleri yaşlarla doldu.

Arkamda kalabalık yapan Zoe, “Haydutlar sadece ikmal gemilerine saldırır,” diye iddia etti.

Öyle olduğunu ondan daha iyi biliyordum, ama bunu itiraf etmek yerine, “Şunu bir yere koy,” diyerek başlığı Zoe’ye doğru ittim ve Hewitt’in doğrulmasına yardımcı oldum. “Anlat hadi.”

“Babam ek binada benimle ekrandan konuşurken bir anda o beyaz şey belirdi. Bir adam.”

“Gölge,” diye fısıldadım.

“Babamı uyarmaya vaktim olmadı. Ona çok hızlı vurdu. Sonra bütün tarla karardı.” Hewitt’in sesi, sanki hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi geliyordu.

“Ama sadece bir saniyeliğine, değil mi?” dedim. “Ardından yedek jeneratörün devreye girmesi lazım.”

“Hayır. Hâlâ karanlık. Annem, babamı alıp götürmem için beni buraya yolladı. Kendisi de babamla ilgilenecekti. Babamın sadece bilincini kaybettiğini düşünüyor, öld...” Cümlesini bitiremedi.

Bütün tarla hâlâ karanlık mı? Bunu hiç anlayamıyorum. Çiftliklerdeki her şey, baloncuk duvarını oluşturan hava jetlerinden su ısıtıcılarla fanlara kadar her şey, deniz tabanında bulunan kilometrelerce uzaktaki kaya bacalarında kaynayan sudan güçlerini alan jeneratörlerle çalışıyor. Kara dumancılar sıcak su fişkırtmayı öylece bırakmazlar. Ayrıca çiftliğin bütün jeneratörlerinin aynı anda bozulma şansı nedir ki? Bunun bir sabotaj olması gerek. Güç olmadan, Peaveylerin çiftlik hayvanları kaçacaktır. Daha da kötüsü, evleri çökecektir.

Gemma arkamdan, “Gölge kim?” diye sordu.

“Buz Alevi Çetesi’nin lideri,” dedim. Ve soygunlar esnasında dalış başlığını aydınlatan ışığı kapatmayan tek çete üyesiydi. Kurbanlarının dediklerine göre, bir anda beliri-verirdi.

Dehşet verici ayrıntıları paylaşmaya can attığı çok belli olan Zoe, “O albino,” diye ekledi. “Işıltısı olan bir albino.

Teni o kadar parlak ki onu gören herkes, sırf bakarken bile gözleriniz yanıyor...”

“Zoe, babamı arayıp Peaveylere gitmesini söyle.” Başlığımı bulmak için dolabıma daldım. Neyse ki daha dalış elbisemi çıkarmamıştım. Hewitt’e, “Babam Ticaret Merkezi’nden gelecek,” dedim. “Yarım saatten fazla sürer.”

“Ama sadece on altı dakika otuz saniyemiz kaldı!” Dalgalı saçları darmadağın olmuştu. “Yetmiş bir dereceye ısıtılan çiftliğin etrafındaki su, buz gibi suyla karıştığında otuz iki dakika içerisinde tamamen soğur...”

Kırk dönümün ne kadar sürede tamamen soğuyacağını bilmiyordum, ama şu anda matematiksel tartışmaya girecek değildim. Duvardaki yerinden taze bir Likujen çantası çıkardım.

Zoe, “Oraya mı gidiyorsun?” diye sordu.

“Shurl’un yardıma ihtiyacı olacaktır.” Çantayı dalış elbisemin içine, tam kalbimin üstüne yerleştirdim ve başlığımdaki ağızlıkla birleşen hortumu araya ekledim.

“Yapabileceğin hiçbir şey yok,” diye iddia etti. “Sen babam değilsin.”

“Sen sadece onu ara.”

“Sana gitmemeni söyleyecektir.”

Haklıydı. “İlk önce doktoru ara,” diye fikir değiştirdim. “Ona Lars’ın yaralandığını ve buraya gelmesi gerektiğini söyle. Kliniğe daha yakınız. Ve bana bir sopa ver.”

Hewitt Gemma’ya özlem yüklü bir bakış attı. “Üsttaraf gibi kokuyorsun.”

Bocalayan Gemma bana döndü. “Birisine Üsttarafli demek hakaret oluyordu, değil mi?”

Dalış elbisemin bağlantı yerlerini birleştirirken, “Hewitt için değil,” diye yanıtladım.

Hewitt yere uzanıp çenesini yumruklarının üstüne koydu. “Orada binalar sönmüyor.”

Gemma, eldivenlerini ve başlığını kapıp, “Seninle geleceğim,” dedi.

Zoe bana bir şok sopası fırlatırken, “Gelemezsin,” dedim. Taşması o kadar zor olmasaydı en büyük zıpkınımızı alırdım. “Haydutlar orada olabilir.”

Hewitt, “Zaten oradalar,” dedi.

Dalış elbisesini yırtar gibi açan Gemma, Likujen çantasına doğru atıldı. “Ben haydutlardan korkmuyorum.”

Zoe, görüntülü telefondaki şekillere basarken, “Korkmalısın,” dedi. “Derini canlı canlı yüzüp gözlerini çıkarır ve seni dans ettirirler.”

“Bunu nereden duydun?” diye sordum.

“Hiçbir yerden. Kendim uydurdum,” diye itiraf etti. “Ama doğru olabilir.”

Hewitt başıyla Gemma’yı işaret ederek, “Ty, belki vurgun yer,” dedi.

“Ben sadece Üsttarafliyım. Bu, tamamen işe yaramaz olduğum anlamına gelmez.” Önüme adım attı. “Yardıma ihtiyacın olacak.”

Evet. Hem de çok, diye düşündüm. Yerde kıvranan Hewitt’e bir bakış attım ve içimi büyük bir korku sardı.

Neye bulaştığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de ondan yardım *alabilirdim*.

Ay havuzunun ağzına doğru adım atarken, “Tamam, gel,” diye yumuşadım. “Biçerdöveri alacağız.”

Zoe, odanın diğer ucundan, “Doktor gitmemenizi söylüyor,” diye seslendi.

Doktor, “Ty, babanı bekle,” diye ekrandan bağırdı.

Sözlerini duymamak için başlığımı kapattım.

Hewitt, “Sadece on beş dakikanız var,” diye uyardı.

Gemma, ay havuzunun eşiğinde bana katıldı. “On beş dakikayı geçerse ne olur?”

“Her şey ölür,” deyip soğuk Likujen esintisini içime çektim ve suya atladım.

BÖLÜM

Bir orkinos* sürüsü, biçerdöverin etrafını sarınca Gemma, "Dikkat et!" diye bağırdı.

Çılgına dönmüş gibi davranan balıklar, ışığın içinde kalmaya çalışırken ön camdaki görüş alanımı kapatıyorlardı. Biçerdöverin uzun farlarını kapattım ve balıklar belirdikleri hızla dağıldılar. Işıkları daha önce kapatmalıydım. Buz Alevi Çetesi'nin hâlâ buralarda olmadığını kim bilebilirdi? Bir çift yunus, uyarı sesleri çıkararak yanımıza yüzdü. Kontrol panelini denetledim. Deniz suyu ılıktı, okyanus tabanı için fazlasıyla ılıktı. Peaveylerin evinin sınırından geçmiş olmalıydık.

Uzakta kırmızı noktacıklar yanıp sönyordu; aküy-
le çalışan acil durum ışıkları yanıyordu. Dokunaçlarıyla deniz tabanına bağlanmış dev bir ahtapot gibi görünen Peaveylerin evine doğru hızlandım. Sarkmış kenarları, içerideki basınçlı hava miktarının düştüğünü anlatıyordu. Kısa süre içinde gücü tekrar açmazsam, hava tamamen boşalacaktı ve evleri batacaktı. Sıcaklığın aniden düşmesi,

*Orkinos: Ton balığı.

sıcak su balığı olan mahi mahi ve kırmızı kapan balıklarından oluşan sürülerini öldürecekti. Artakalanlar da, onları içeride tutacak baloncuk çiti olmadığı için kaçacaklardı. Hewitt'in ailesi her şeyini kaybedebilirdi.

Başımın görüntü kapısını işaret edip, "Gözün *Hayalet*'te olsun. Haydutların denizaltısı. Onun altını görmüştün. Karşıdan, büyük bir beyaz camgöz gibi görünür," dedim.

"Ağzı da açık mı olur?" diye sordu.

Şaşırılmış bir şekilde, "Evet," dedim.

"Ve boğazına da büyük, siyah bir baloncuk takılmış gibi mi durur?" Solumuzda kalan belli belirsiz gri şekli işaret etti.

Hayalet! Gaz pedalına asıldım ve biçerdöveri geriye doğru ateşledim. Neyse ki ışıkları kapatarak, denizaltımızın fıçı gibi gövdesini haydutların fark etmelerini engellemiştim. Gaz pedalını aşağıya doğru ittirerek biçerdöveri pike konumuna getirip on metre uzunluğundaki laminar-yaların içine sakladım.

Hemen ardından gerçek bir camgöz kadar çevik ve onun on katı kadar büyük olan *Hayalet*, üzerimizden süzülüp geçti. Köprü, denizaltının kursağına kurulmuştu; esnek camdan siyah bir baloncuktu. İnsandan çok, bir hayalete benzeyen haydut Gölge içeride bir yerlerdeydi.

Gemma eliyle ağzını kapattı. *Hayalet*'in kuyruk yüzgeci- ne zincirlerden çürük bir cesede takılıp kalan dehşete düşmüş bakışlarını takip ettim. "Gölge'ye ihanet eden bir çete üyesi olduğu söylenir."

“Neden kimse onları tutuklamıyor?”

“Topluluk bu işi bize verdi.” Sesimdeki karamsarlığı engelleyemiyordum. Sanki annemle babam gibi yerleşimciler Buz Alevi Çetesi’ni yakalayabilirmiş gibi... Temsilci Tupper aklını tamamen kaçırmış olmalı. “Muhafız, çetenin gizlenme yerini bulamadı ve bu durum onları tutuklamayı biraz zorlaştırıyor. Bazı insanlar, her zaman *Hayalet*’te yaşadıklarını düşünüyor.”

“Eğer o şeyden hiç çıkmazsam aklımı kaçıırır gibi olurum.”

“O şey değil: kız. Denizaltı ve gemiler her zaman dışıdır. Her neyse, bir araştırmacıyı biçmek pek akıllıca değil, değil mi?” *Hayalet*’in maviliklerin içinde kayboluşunu izledim.

“Hadi onları takip edelim!”

“Shurl ve Lars’a yardım etmem lazım.” Biçerdöveri laminaryanın içinden çıkardım. “Hemen.”

“Bunu yapabilirim. Haydutların peşine takılıp gizlenme yerlerini öğrenmelisin.”

“Onların peşine takılmayacağım.” Biçerdöveri, batan eve doğru hızlandırdım.

“Neden? Korktun mu?”

Bir gram utanmadan, “Evet,” diye yanıtladım.

“Ben korkmadım.”

“Çünkü sen hiçbir hikâyelerini duymadın.” Önümüzdeki evi işaret ettim. “Ayrıca, üst katın nasıl çöktüğünü görüyor musun? Hewittlerin evi her saniye hava kaybediyor. Şimdi etrafına bak, akıntıyla sürüklenen balıkları görüyor

musun? Ölüyorlar, çünkü su onlar için fazlasıyla soğuk olmaya başladı. Gücü tekrar nasıl açacağımı bilmiyorum, ama yapabileceğimiz bir şeyler olmalı.”

Bana yan yan bakarak, “Haklısın,” diye itiraf etti.

Biçerdöveri evin alt kısmındaki büyük deliğe doğru götürürken, “Haklı olmak istemiyorum,” diye söylendim. “Bunların gerçekleşmiyor olmasını istiyorum.” Ay havuzu karanlıktı, ama kırmızı acil durum ışıkları ortalığı belli ediyordu. Peaveylerin denizaltısının yanında su yüzüne çıkar çıkmaz motoru kapattım.

Bölme kapağını açtığım anda beni öfkeli bir ses karşıladı: “Kıpırdama! Elimde, seni hedef alan bir silah var.” Küçük zıpkınlarla dolu namlusuyla alnımdan birkaç santim ötedeki tabancayı görmek için gölgelerin içine baktım. Yuvarlak suratlı ve öfkeli Shurl, Zoe’nin alıp da hiç oynamadığı bir bebeğin yırtıcı versiyonu gibi duruyordu.

“Benim Shurl.” Bana ateş etmesin diye ellerimi yukarı kaldırdım.

“Ty!” Silahını kılıfına sokması beni rahatlattı. Ben biçerdöverden dışarı tırmanırken, “Onları gördün mü?” diye sordu. “Buz Alevi Çetesi’ni.”

“Gidiyorlardı.” Ay havuzunun kenarında dengede durup buruşan duvarlara endişeyle baktım.

“Baban geliyor mu?”

“Zamanında yetişemez.”

Shurl, “Buraya gelmemen gerekiyordu Ty,” diye beni azarladı. “Bu çok...”

Açık kapağın içinden, Shurl'ü geriye doğru sıçratarak birdenbire ortaya çıkan Gemma, "Yardım etmek istiyoruz," dedi.

"Bu Gemma," diye açıklarken üstümdeki tavan, havası inen bir balon gibi büzüşüyordu.

"Hayvanları almam lazım!" Shurl topuklarının üstünde dönüp koştu.

"Shurl, ev sönüyor!"

Nemli odanın diğer ucundaki büyük pencereye yöneldi. "Onları bırakamam."

Neden keçileriyle tavuklarını diğer yerleşimciler gibi ek binada tutmadığını merak ederek peşinden koştu. Seraya adımımı attığımda, bir tavuk bacaklarıma doğru uçu.

Huysuzlaşan keçiler yüksek sesle meleyerek Shurl'ün etrafında toplandılar. "Hepsi geçti. Anneniz burada." Gıdaklayan bir tavuğu kaptı. "Onların yerine yenisini alacak paramız yok."

Sanki çok parası olsa onları geride bırakır mıydı? Hiç sanmıyordum. "Bazılarını biçerdövere götürebiliriz." Bir keçiyi kucaklayıp seranın çıkışına yöneldim. "Lars nerede?"

Shurl, iki kolunun altında da bir tavuk tutarak beni takip etti. "Onu ek binadan aldım." Biçerdöverin yanında yüzen denizaltına doğru koştu. "Onu denizaltına çekecek zamanım oldu. Bu kadar sıska olması çok işe yaradı." Sesinde ince bir alay vardı.

Lars'ı sadece Shurl sıska diye tarif ederdi. Denizaltının görüntü kapısından Lars'ın pilot koltuğuna çökmü olduğunu

gördüm. Hewitt'in anne ve babası birbirinin tam zıddıydı: Shurl küçük ve esmer, Lars ise balıketli ve beyaz tenliydi. Lars'in seyrek sarı saçlarının arasında kurumuş kan vardı. Lars gururlu bir adamdı. Şimdi birkaç kan emici haydut tarafından bu kadar güçsüz düşürülmüş olması beni deli ediyordu.

"Bilinci yerinde, değil mi?" diye sordum.

Shurl başıyla onayladı. "Kanaması durdu ama..." Denizaltının kapağında içeri attığında deli gibi kanat çırpın tavukların gıdaklamaları kendi sesini bastırdı. Görüş kapısından, kuşların hareketsiz duran Lars'in üstüne çıktığını gördüm.

Gemma, "Ty!" diye seslendi. "Şeyi ver bana," gözlerini kısarak kucağımdaki keçiyi inceledi, "adı neyse işte."

Daha önce hiç keçi görmemiş miydi? Ev battığı için ay havuzunun kenarına sıçrayan sulara tökezleyip kaydığımından dolayı biçerdövere yavaşça koştum. Gemma kapağın kenarında tünediği yerden düşmüştü, ama hemen ardından tekrar belirdi. Bu kız çok cesurdu. Tampona zıpladım, tekmeler atıp meleyen keçiyi onun kollarına bıraktım ve sonra da seraya geri dönen Shurl'ü takip ettim. Birkaç dakika içinde hayvanların çoğunu biçerdövere yükledik. Hewitt'in hesapları doğruysa, hiç zamanımız kalmamıştı. Peaveylerin balıklarını da biçerdövere istifleyerek kurtaramamız çok kötüydü.

Son tavukları Gemma'ya uzattığım sırada, Shurl ıslak odanın içine göz gezdirdi. "Havasını inmeden önce ne güzel bir evdi."

Uzaktaki duvar dev bir yumruğun sıktığı alüminyum folyo gibi buruştu. “Lars’ı buradan çıkar,” diyerek Shurl’ü sıkıştırdım. “Onu benim çiftliğime götür. Doktor sizinle orada buluşacak.”

“Bir keçi daha var...”

“Keçiyi ben alırım. Sen git.”

Minnettarlıkla başını sallayarak Lars’ın yanındaki pilot koltuğuna atladı. Son keçi için seraya geri koşmadan önce, Shurl’ün denizaltısının bulanık suyun ardında kaybolmasını bekledim. Keçiyi boynuzlarından kavradığım anda oldukça yüksek bir ses beni aniden durdurdu. İkinci katta bir şeyler gıcırdayordu. Kalbimin sesi kulaklarımda uğuldarken, keçiyi nemli oda boyunca sürükledim.

Güçlkle üstüne tırmandığımda, biçerdöver sallandı. Keçiyi bölme kapağından aşağı iterken Gemma’ya, “Bu şeyi sürebileceğini düşünüyor musun?” diye sordum.

Sahte bir güvenle bana, “Elbette,” yanıtını verdi.

“Navigasyon sistemi seni bizim çiftliğimize geri götürecektir. Bu evden ayrıldığın anda EV tuşuna basman yeterli. Ben, haydutların jeneratöre ne yaptığına bakacağım.” Bölme kapağını çarparak kapattım. “Keçiyi aşağı götür.”

Tavan, oda boyunca zemine çökmüştü. Biçerdöverin üstünden atlayıp duvardan bir vatoz dalış tahtası kapmak için koştum. Ev, dalış malzemelerinin ve kayakların nemli odanın içinde kaymasına yol açacak şekilde yana yattı. Bütün dolapların kapakları açıldı ve içindekiler dışarı fırladı. Gevşek donanımlara doğru sıçrayıp kaçarken keskin bir

şey kulağımı sıyırdı. Görüş kapısından, kucağındaki tavukları kovalarken kontrol panelini gözden geçiren Gemma'yı gördüm. Önünde dolaşan holografik kumandaları incelerken, renkli ışıklar yüzünde oyun oynar gibiydi.

Bağırmanın faydası yoktu, ama acele etmesini diledim. Başlığımı kapatıp içime Likujen çektim. Arkamda, seranın akrilik cam duvarı tavandan koptu, sallandı ve nemli odanın zeminine düştü. Nihayet biçerdöver görüş alanımdan çıkmıştı. Dalış tahtası omzumun üstünde, ay havuzuna zıplayıp çalkalanan suyun içine gömüldüm.

Ev aşağı inerken, bağlama zincirleri gevşek halkalar şeklinde düşüyordu. Düşen halkalar arasında biçerdöveri hararetle süren Gemma'yı gördüm. Uzun bir zincir parçası biçerdöverin arka tarafına çarptı, ama Gemma evden kurtulmayı başardı.

Biçerdöverin baloncuk anaforunun içinde yolumu bulmaya çalışarak evin altından çıkana kadar onu takip ettim. Arkamdaki ev, beni deniz tabanına çeken bir girdap yaratarak, ölen bir canavar gibi yıkıldı.

Havalanan kum tabakası nihayet çöktüğünde, başlığımın tepe lambalarını açıp eskiden Peaveylerin evi olan enkazla karşı karşıya kaldım. Kaçışan baloncuklar, evin nereye yıkıldığını ana hatlarıyla belli ediyordu.

Hewitt'in dalış tahtasına sarıldım. Haydutlar, belki sapsiz denizaltının içindeki kandan sorumlu olmayabilirlerdi, ama kahretsin ki bunu kesin onlar yapmıştı. Çok öfkeliydim. Sanki yerleşimciler, çiftliklerini işlemeye devam

etmek, Üsttaraf takilerin akşam yemekleri için balık ve kabuklu deniz ürünleri yetiştirmek ve çamurun içinden ekin çıkarmak için yeterince çalışmıyorlarmış gibi... Tembel, faydasız bir haydutlar çetesi bütün bu zorlu çalışmayı, ölü bir hasada dönüştürmek zorunda mıydı?

Kafası karışan balıklar, dört bir tarafıma çarpıp duruyordu. Kolay bir öğün için durmuş olan yunuslar, oradan yavaş yavaş ayrılmak için birbirlerine sesleniyordu. Ölen balıkların yaydıkları titreşimlerin çektiği büyük yırtıcılar gelmek üzereydi. Eğer hemen buradan vınlamazsam, bu beslenme çılgınlığında benim sonum da çiğnenmek olacaktı. Yine de, en azından gücü tekrar açmayı denemeden buradan ayrılamazdım. Belki de sorun kolaylıkla çözülebilirdi. Veya bir denizkızı gelip bana yardım ederdi... Bu ihtimal de gayet güzeldi.

Tepe lambalarımı kullanarak çökmüş evden laminarya tarlasına giden güç kablosunu buldum. Bileğimdeki ekran, tropikal balıkların dayanabileceğinden düşük olan su ısısını gösteriyordu. Henüz ölmedilerse de yakında öleceklerdi. Dalış tahtasına bindim ve tarlaya uzanan kabloyu takip edip ana jeneratöre doğru yol aldım.

Biraz ötemde laminaryalar sarsılıyordu. Büyük bir şey, bitki saplarının arasında hareket ediyor, tarlayı geçiyordu. Dalış tahtasının motorunu kapatıp deniz tabanına kaydım. Tahtanın bağlama ipini kemerime takarak suda aradımdan salınmasını sağladım ve şok sopamı çektim. Laminaryalardan dolayı çok ileriye göremiyordum, ama

kendisine güçlkle yol açıp ilerleyen şeyin hızlandığını söyleyebilirdim. Panik içinde kendimi geriye doğru ittim, ama o anda fark ettim ki artık tarla sınırının dışındaydım. Saklanacak bir yer kalmamıştı.

Önümdeki laminaryalar canlılık içinde çırpınıyordu. Ancak son yeşil sap da kenara itilince, görüşümü engelleyen bir sürü ölü balık, tarlayla benim aramda dönmeye başladı. Perişan bedenlerinin beni saklamaya yetecek kadar yoğun olmadığını bildiğim için elimle onları savurdum. Cansız balıklar uzaklaştılar ve önümde tereddütle bekleyen bir şey gözüme çarptı. Daha ben onun ne olduğunu kavrayamadan, tarla ışıklarla aydınlandı.

Güç geri gelmişti.

Güneş lambalarına olabildiğince hızlı bir şekilde uyum sağlamaya çalıştım: Gözlerimi, elimi siper ederek korudum ve kırıştırdım. Başlığımın üstünde tuttuğum parmaklarımı hafifçe aralamam, irkilmeme yetti. Hâlâ dalış elbisesinin içinde olan bir ceset, üstümde yükseliyordu: Solgun ve şişmişti.

Tiksinti içinde birkaç adım geriye gittim ve ardından, tekrar bakmak için durdum. Şişmiş kolları ve aşırı büyük göğsü, bir süredir ölü olduğu anlamına geliyordu. Kendi kendime, "O değildir," dedim. Ama beden batarak bana yaklaştıkça onun bir insan olduğunu daha ciddi bir şekilde düşünüyordum. Ölü adamın başlığının içindeki solgun ve kel kafası, sanki bufa balığı son damlasına kadar kanını emmiş gibi parlıyordu. Teni, beyazdan daha beyazdı.

Simsiyah olan gözleri hariç. Gözbebeği, iris tabakası, beyaz kısımları; hepsi siyahtı. Kafatasında oluşmuş derin birer delik gibiydi.

Aniden buz gibi bir düşünce bedenimde dalgalandı. Bu, şişmiş bir kas yığını değildi ve ben de bir cesetle yüz yüze değildim. Hayır, önümdeki korkutucu görüntü, Buz Alevi Çetesi'nin lideri Gölge'ye aitti. Ve tamamen canlıydı.

BÖLÜM

9

Ayaklarımı hızla savurarak geri çekildim. Haydut beni takip etmedi. Sanki zahmete değer miyim, değmez miyim anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Gölge'yi görüş alanımdan çıkartan birkaç ölü balık daha aramızda savruldu. Dalış tahtasını aniden kendime çekip Gölge'nin görmeyen gözlerinin görüntüsünden kaçmak için kendimi tahtanın üstüne attım.

Hayır, görmeyen değil. Gölge kör değildi. Koyu renkli lens takmış olmalıydı.

Akım, savrulan balıkları yukarı gönderdi. Geriye bakmak için döndüm, ama sadece laminarya tarlasını gördüm. Dalış tahtasını gazlayarak eve yöneldim. Güç geri gelmişti; kalmam için hiçbir neden yoktu. Neyse ki ısıdaki bu düşünüşe rağmen ekinler yaşayacaktı. Işıklar, akıntı içinde dönen yarısı yenmiş birkaç balığı aydınlattı. Peaveylerin çiftlik hayvanlarından geriye kalan sadece buydu. Tahtamı yavaşlattım. Gemma haklıydı. Gölge'yi takip edip çetenin gizlenme yerini öğrenirsem, Muhafız Grimes onların çoğunu tutuklayabilirdi. Sonra da Temsilci Tupper *Bentik Bölge'nin gelişmesine yardımcı olmak için destekleri tekrar gözden*

geçirecektir. Onlara karşı biz. Bu kadar basitti. Haydutlara karşı yerleşimciler. Tarlaya geri döndüm.

Sallanan bitki sapları, Gölge'nin yerini belli etmeye yetiyordu. Laminaryaların dibinde bekleyip hareketi takip ettim. Gölge, tarlanın sınırına doğru güçlkle ilerliyordu. Peaveylerin arazisinin bittiğini gösteren baloncuk çiti ilerleydi. Kıta sahanlığının sonu bir buçuk kilometre doğuydu ve orada son derece dik bir uçurum vardı. Pek çok yerde kıta, okyanusun derin tabanının karanlığına yumuşak bir eğimle iniyordu. Ancak Peaveylerin arazisinin arkasında durum böyle değildi. Hewitt ve ben, bu sınırın kenarında birçok kez dolaşmıştık. Bu, okyanus yüzeyinden neredeyse üç bin metre aşağıda olan okyanusun derin tabanının karanlığına dimdik inen kayalık bir falezdi. Pek çok deniz mağarası, bu falezin yüzeyinde bulunuyordu. Belki de o mağaralardan biri, haydutların *Hayalet*'i demirledikleri yeri.

Beklemeye devam ederken haydudun tarladan çıkışını izlemek için dirseklerimin üstüne dayandım. Esnek camdan başlığının kavisi altında Gölge'nin kel kafasının arkası, doğaüstü bir beyazlıkla parlıyordu. Gölge adım atarak baloncuk çitinin içinden geçti ve o anda, sırtında asılı duran zıpkını fark ettim. Taşımaya elverişsiz olduğunu düşündüğüm zıpkınla aynı boydaydı. Şimdi yanımda olmasını ne çok isterdim.

Annem ve babam bu plandan nefret ederlerdi, ama burada değillerdi. Boğazımda yükselen acı bir adrenalin tadıyla, dalış tahtasının hızını artırıp baloncuk duvarının

içinden geçtim. Diğer tarafta, denizin rengi kobalt mavimsiydi, hiçbir özelliği yoktu. Biraz uzakta hayal meyal bir parlaklık gördüm. Deniz yaratıklarının yeşilimsi dirimsel ışıkları değil de, bir başlığın tepe lambalarından gelen ılık bir parlaklığı.

Parlaklık, sönen bir kibrit gibi kaybolana kadar kendimi belli etmeden Gölge'nin peşinden gittim. Sonra sağa doğru dümen kırdım. Işığı sayesinde izini sürdürdüğümü tahmin etmiş olabilir miydi? Dalış tahtamı yavaşlatarak etrafta döndüm, ama daha ben onu doğru düzgün aramaya başlamamışken üstümde bir ışık patladı. İşte Gölge orada duruyordu: Botlarını yere koymuş, tepe lambalarını en parlak seviyede açmıştı ve dev boyutlu zıpkın fırlatıcısını kaldırıyordu. Silahımı bana doğrulttu ve nişan aldı.

Dalış tahtamı yükseltmeye başladım, ama yeterli olmadı. Tahtanın altına bir zıpkın saplandı ve etkisi neredeyse dişlerimi çenemden sökecekti. Aniden dönüp kaçmak için tahtaya hız verdim, ama öne doğru fırlamak yerine motoru sekmeye başladı. Tutacakları, en yüksek hız seviyesine çevirdim; yine de motor tamamen sarsılıyordu. Motoru kapatıp yeniden çalıştırmayı denedim. Dalış tahtası bedenimin altında yalpalayarak hayata döndü, sonra tekrar suyun içinde geri çekilmeye başladı.

Tutacakları ne kadar fazla döndürürsem döndüreyim, tahtadan istop etmek dışında bir yanıt alamıyordum. İleriye doğru hareket edip tahtanın kenarından başımı uzattım. Alt tarafından bir zıpkın çıkıyor ve şüphesiz, suyun

etkisiyle sallanıyordu. Ancak zıpkının kargısının bir zincire bağı olduğunu görmemiştim. Sırt üstü döndüm ve oturdum. O anda, bir elini ötekinin üstüne koyarak yeniden canlanmış kansız ve kara gözlü bir ceset gibi avına doğru kendini çeken Gölge'yi gördüm.

Hemen tahtayı tekmeleyip botlarımdaki yüzgeçleri serbest bırakmak için tuşa dokundum ve yukarı doğru yüzdüm. Gölge, zıpkınını bırakmadığı sürece asla bana yetişmezdi. Gerçi, cüssesi onu silah olmadan da aşağı çekmeye yeterdi. Yine de yüzmeye devam ettim. Artık yatay şekilde yüzüyordum.

En sonunda, kaslarım efor sarf etmekten dolayı ağrımaya başlamıştı. Etrafımı kontrol ede ede yavaşlayıp deniz tabanına indim. Hiçbir yerde başlık ışığını andıran bir parlaklık yoktu, sadece engin gece mavisi su vardı.

BÖLÜM

10

Nemli odanın içinde rastladığım annem, “Şimdiye kadar duyduğum en umursamazca, en tehlikeli şey!” diye bağırdı. “Bizi beklemeliydin!”

Eve yaptığım zor yolculuktan sonra yorgun bir halde ay havuzunun kenarından kendimi yere doğru bıraktım. Annem, bacaklarımı havuzdan çekerek devam etti: “Haydutlar seni görebilirdi!” Başlığımı, neredeyse başımı koparacakmış gibi açtı. “Shurl, siz vardığımızda *Hayalet*’in hâlâ orada olduğunu söyledi. Şu engin okyanusta, ben veya baban olmadan oraya gidecek kadar aklını başından alan ne?”

Arkasından gelen Doktor Kunze, “Bırak da nefes alsın, Carolyn,” dedi.

İçime hava çektim. Eğer annem sırf Peaveylere gittiğim için bu kadar kızdıysa, Gölge’yle karşılaştığımı anlatmanın hiç yolu yoktu. Ona, “Babam zamanında gelemeyecekti,” dedim. “Gemma burada mı?”

“Tabii ki burada.” Doktor gülümsemedi, ama koyu gözleri gülümsemenin eşiğindeymiş gibi parladı. “Shurl, siz ikiniz olmasaydınız hayvanları kurtaramayacağımı söyledi. Bu yüzden size bir ziyafet hazırlıyor.”

Bir banka oturup dalış botlarıma asıldım. Yemeği düşüncecek halde değildim. Gölge'yle yüz yüze geldiğimden beri midem allak bullaktı. "Üstümü değiştireceğim," dedim.

Elbette annem söylediklerimden beklediğim çıkarımı yapmadı. Kollarını kavuşturarak, "Baban neyin ters gittiğini çözmek için hâlâ Peaveylerin jeneratörlerini kurcalıyor, peki sen tam olarak eve nasıl döndün?" dedi.

Tereddüt ettim. Bütün yolu yüzdüğümü itiraf edersem önümüzdeki elli yıl boyunca bunu dinleyeceğim kesindi. "Vatoz dalış tahtasıyla," dedim. Kaşlarını çatınca, "Sopam ve dalış bıçağım vardı," diye ekledim.

"Tahtayı tutarken, bir yandan da *büyük beyazları* savuşturamazsın."

Doktor, "Yapma ama Carolyn," dedi. "Hiçbir köpek balığı ondan bir ısırık alamaz. Senin oğlun bir torpidodan bile hızlı. Ayrıca..." Omzuma hafifçe vurarak devam etti: "Ty'in karanlıkta yeterince görebildiğini unutuyorsun. Köpek balıklarının etrafından manevra yapabiliyor. Öyle değil mi, Ty?"

Dalış elbisemi kurulamakla meşgul olduğum için cevap vermeye bile kalkışmadım.

Annem sessizce, "Akşam yemeği hazır," dedi. "Üstünü giyinince yukarı gel." Annem yukarı çıkınca şaşkınlıktan neredeyse banktan düşecektim. Evet, uzun bir öğütten veya daha kötüsünden kurtulabilmeyi umuyordum, ama şimdi bu yaptığı daha ürkütücüydü. En azından *bunu daha sonra konuşacağız* gibi bir tehdit savurmalıydı.

Doktorun tıbbi çantasının pat diye yanıma bırakılması, annemi aklımdan çıkarmıştı. O metal çantanın sadece görüntüsü bile nefesimi tıkamıştı. Zihnimde ayaklanan her türlü anıdan kaçmaya hazır bir halde ayağa fırladım. Elimden geldiğince normal bir sesle, “Benim yanımda olduğunuz için size minnettarım Doktor,” dedim. “Ama ben iyiyim.”

“Sakin ol. Sadece hayati organlarını kontrol edeceğim.”

Konsantre olacak bir şeyler bulmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. “Lars’ın size ihtiyacı yok mu?”

“Ona dikiş attım ve uyumasına yardımcı olacak bir şeyler verdim. Gururu yaralanmış ama yaşayacak.”

Doktor, tıbbi çantasını çatırdatarak açınca kötü anti-septik kokular burnuma doldu. Gaz bezleri ve çelik malzemeler de koku yayıyordu. Çoğu insan muhtemelen bu kokuları belli belirsiz alıyordu, ama bu kadarı beni hasta etmeye yetiyordu.

Doktor, “Dört yıl önce bölgeye geldiğimden beri hiç muayene olmadın,” dedi. “Ailenin seni her yıl getirip muayene ettirmesi lazım. Özellikle de denizin altında yaşadığın için.” Bir *sağlık tarayıcısı* çıkardı. “Rahatla. Hiçbir şey hissetmeyeceksin.”

“Hayır!” Bu sözcük, tasarladığımdan daha saldırganca çıkmıştı ağzımdan. Hiçbir doktorun beni muayene etmesine izin verecek durumda değildim. Bu bir aile dostumuz bile olsa.

Siyah kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak beni inceledi. Sonra da tarayıcıyı çantaya geri koydu. “Tamam...”

Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin vererek dolabımdan kıyafetlerimi kaptım. Eğer Doktor bir açıklama alacağını sanıyorsa fena halde yanıyordu.

“Bana güvenebileceğini biliyorsun Ty.”

Temkinli sesi, çoktan sakinleşen ruh halimin altındaki ateşi alevlendirdi. Ben, az önce şurubunu tüküren yaramaz bir çocuk değildim.

“Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa,” diye devam etti, “senin iznin olmadan bunu kimseye söyleyemeyeceğimi biliyorsun.”

“Evet, söyleyebilirsin.” Dalış elbisemi açtım. “Ben on sekiz yaşında değilim.”

“Ama söylemeyeceğim.”

Dalış elbisemi kalçama kadar sıyırdım, sonra durup ona sert bir bakış attım.

Ağzının etrafında çarpık bir gülümseme belirdi. “Evet, ne demek istediğini anladım.” Tıbbi çantasını çat diye kapattı. “Üst katta görüşürüz.”

Nemli odanın içinden geçişini dinlerken içime hava çekmeye odaklandım. Merdivenleri çıkmaya başladığında yumruklarımı açtım. O anda Doktor kısa süreliğine durdu.

“Ty, eğer annene bir vatoz dalış tahtasıyla eve geldiğini söyleyeceksen, yanında mutlaka bir tahtan olsun,” diye tavsiyede bulundu. “Bir dahaki sefere bu eksikliği fark edebilir.”

Ancak üst kata çıkan ayak sesleri zayıfladıktan sonra, hâlâ göğsümde saplı duran panikle banka çöktüm.

***

Diğerleri Zoe'nin odasında idi. Sırtları bana dönüktü, ama üçünün de koleksiyonumdaki eserleri kuşandığını görebiliyordum. Bir kılıç ve abanoz tatar yayı alan Hewitt de üstüne altın bir göğüs zırhı bağlamıştı. Zoe'nin akvaryumlarından birine dikkatle bakan Gemma, pazubentleri* ve beğendiği İspanyol tacını takıyordu. Elbette en kötü donanımına sahip olan Zoe'ydi. Yokluğundan bir hayli faydalanmış ve bulabildiği her mücevherle kendini sarıp sarmalamıştı. Bunlar arasında bir taç, kolyeler ve değerli taşlarla süslü bir kemer bulunuyordu. Tüm bu kıymetli metallerin ve değerli taşların ağırlığının altında ayakta durabiliyor olması bile şaşkınlık vericiydi. Ben şikâyet edemeden, Gemma Zoe'ye döndü ve "Odan harika," dedi.

En azından onun odası da takıntılı birine ait gibi görünüyordu. Deniz yaşamı hazneleri her düz yüzeye konmuş ve duvarların içine inşa edilmişti. Yatağının başlığında bir köpek balığının çenesi vardı ve tavandan elli çeşit mercan parçası sarkıyordu. Penceresi bile akvaryumdu. Pencerenin dışına bir beslenme merkezi kurmuştu, bu sayede balıklar sürekli orada geziniyorlardı.

Gemma, "Bu hazne neden kapkaranlık?" diye sordu.

"Onlar karanlıkta yaşamayı seviyorlar." Zoe'nin gözlerinde haylaz bir ışıltı belirdi. "Onları görmek ister misin?"

Gemma başını salladığında, bu işin sonunun nereye varacağını bildiğim için eşikte durduğum yerden gülümsedim.

*Pazubent: Belli bir amaçla kola geçirilen enli kuşak, kolçak.

Zoe, haznenin hemen yanındaki duvarda bulunan düğmeye yöneldi. “Mavi bir ışık açacağım, böylece onları görebileceksin. Ama onlara doğru eğilmen lazım.”

Gemma ellerini dizlerine koyup ileri doğru eğildiğinde Zoe düğmeye bastı. Haznenin ışığı yandığında, aniden iğrenç bir balık suratı belirdi. Dişleri sivri cam kırıkları gibi görünüyordu ve kırmızı, patlak patlak gözleri vardı. Engerek balığının açık ağızıyla Gemma'nın burnunun arasında sadece bir cam vardı. Gemma ciyaklayarak geri geri süründü ve bu hareketi Zoe'yi güldürdü. Ürpertici mavi ışığın altında, bir düzine korkunç balık dolanıyordu: vampir mürekkkep balığı, şemsiye ağızlı yılan balıkları, kırıkdişler ve gevşekçeneliler.

“Bunları okyanusun derin tabanındaki düzlükten yakaladım.” Zoe, camın üstünde sevgiyle parmağını gezdirdi. “Çok kaba görünüyorlar, ama aslında çok zarifler.”

Gururlanmışım. Kız kardeşim, nadir türlerden oluşan inanılmaz bir koleksiyonu bir araya getirmişti. Canlılar konusunda usta olan annem bile, hepsini hayatta tutmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Annemin en iyi tahmini sevgiydi.

Zoe, kovasından bir uskumru çıkardı. “Engerek balığını yemek yerken görmek ister misin?”

“Hayır!”

Gemma'nın yanıtına rağmen Zoe haznenin üstünde bir yeri açtı. Kıpırdanan uskumruyu içeri fırlatıp beslenme çılgınlığını ateşledi. Gemma ve Hewitt tiksinti içinde

inlediler ve bu beni çok güldürdü. Zoe değerli canavarlarına bakmakla o kadar meşguldü ki bizi fark etmedi bile. Gemma haznedenden uzaklaşınca, bir an beni gördü. Bana o kadar hoş bir gülümseme attı ki içimde bir ateş yandı.

Gemma bana doğru gelirken, “Kız kardeşin artık bana bir melek gibi görünmüyor,” dedi.

“Üstelik daha onu köpek balığı mağarasında suyla haşır neşirken de görmedin.”

“Umarım sorun değildir.” Utangaç bir şekilde başındaki taca dokundu. “Hewitt’in kendini daha iyi hissetmesi için çabalıyorduk.”

Altınla kaplıyken çok mutlu görünen Hewitt’e bir göz attım. “İyi fikirmiş,” dedim.

Zoe, “Haydutların Peaveylerde olduğunu bile bile oraya gittiğini duyunca annemi bir görmeliydin,” diye kıkırdadı.

Hewitt sempatik bir şekilde, “Gerçek bir *kara dumancı* gibiydi,” dedi.

“Eğer Gemma’yla ben gitmemiş olsaydık, ailen hayvanlarınızın birçoğunu kaybederdi.”

“Annem de öyle dedi.” Hewitt tatar yayını çıkardı. “Ama annen, senin bir keçiden daha değerli olduğunu düşünüyor. Neden bilmem...”

Zoe neşeyle, “Bence, bir ay boyunca yosunları sen sıyracaksın,” diye tahmin yürüttü.

Gemma, “Yosunları sıyırmak mı?” diye sordu.

Omuz silktim. “Evin içinde de bazı bitkiler türüyor, onları elle kazımamız gerekiyor.”

Zoe, eğlendiği her halinden belli bir şekilde, “Ellerin yapış yapış olur,” dedi. “Ve hiç bitmeyecek gibi gelir. Parmaklarına kramp girer.”

“Üsttarafın bir diğer güzel yanı da bu işte.” Hewitt kendini sırtüstü Zoe’nin yatağına bıraktı. “Hiçbir zaman evinden pislik kazımak zorunda değilsin.”

Gemma, “Bizim evimiz yok,” diyerek onu düzeltti.

“Doğru!” Hewitt oturur vaziyete geçti. “Hepiniz birlikte yaşamak zorundasınız. Bunu hayal edebiliyor musun? Baktığın her yerde insan var. Dışarıya her yüzdüğünde...”

Gemma, “Yüzmek mi?” diye sordu.

“Dalmak, her neyse. Her zaman konuşacağın birisi oluyor. Bu kadar çok komşunun olması harika bir şey olmalı.”

Zoe, dinlemek için hayvanlarını beslemeyi bıraktı.

Gemma, “Misafirhanedeki kızlar, içinde binden fazla daire olan yetmiş beş katlı bir binanın sadece iki katı ediyorlar,” dedi. “Bütün o insanlar tam anlamıyla komşun sayılmazlar.”

Hewitt, “Elbette,” diyerek ona katıldı. Sonra da Zoe’ye dönerek, “Bu daha çok, birlikte yaşayan büyük bir aile gibi. Orada kimse hiçbir zaman yalnız kalmıyor,” dedi. “Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorlar, çünkü hiçbir zaman bunu kullanma ihtiyacı hissetmemişler.”

Gemma hafifçe bana eğildi. “Şaka mı yapıyor?”

“Korkarım hayır.”

Her şeyden bihaber olan Hewitt devam etti. “Asla herhangi bir şeyi tek başına yapman gerekmiyor. Her zaman

akşam yemeğini avlamana yardımcı olacak birisi var. Veya laminarya toplamana.”

Gemma, sanki az önce bir şok sopasıyla dürtülmüş gibiydi.

Alçak bir ses tonuyla, “Hewitt Üsttarafa pek sık çıkmaz,” diye açıkladım.

Hewitt beni duydu. “Hiçbir zaman!” Yumruğuyla yatağa vurdu. “Üsttarafa hiçbir zaman çıkmam gerekmedi!”

“Çünkü toprağa ayak basar basmaz kaçıyorsun,” diye ona yanıt verdim. “Son seferinde, bir yabancınnun dairesini basmış ve bir kadının ödünü koparmıştın.”

Hewitt savunmacı bir şekilde, “Ben *merhaba* diye seslenmiştim,” dedi. “Neden bağarmaya başladığını bilmiyorum.”

“Belki iç çamaşırlarıyla olduğu içindir.” Bütün ayrıntıları, Shurl anneme anlatırken duymuştum.

Hewitt, canı sıkkın bir şekilde kollarını kavuşturdu. “Sadece Üsttaraftaki bir dairenin içini görmek istemiştim.”

Uzaktan, laminarya tarlasının üstünden bir denizaltı geliyor ve eve yaklaştıkça peşi sıra baloncuklar çıkarıyordu.

Zoe, “Babam geldi,” diye cırladı.

Bir an evvel dalış elbisesini değiştirmek isteyen babam, kıyafetinin önünü yırtar gibi açarken, “Güç gelmiş ve düzgün bir şekilde çalışıyor,” dedi. Başlığını, yerine ben yerleştirdim. “Lars nasıl?”

Merdivenlerden aşağı inmekte olan Shurl, “İyi olacak,” diye seslendi. “Ty’ın hızla harekete geçmesi sayesinde, buraya geldiğimizde Doktor bizi bekliyordu.” Omuzlarını dikleştirdi. “Bana kötü haberi ver John.”

“Sana söyleyebileceğim, çok fazla şey almadıkları. Sadece yiyecek ve Likujen. Ekinleriniz de çok hasar görmemiş.”

“Peki ya çiftlik hayvanlarımız?”

Babam başını salladı. “Ölmüşler. Ama telafi edebiliriz. Eğer her aile size otuz balık verirse, önümüzdeki sene kalabalık bir sürüye sahip olursunuz.”

“Peki ev?”

Babam, “İçine hava basmak için sadece dört kişiye ihtiyacımız var. O işi bu gece halledebiliriz,” diyerek ona güvence verdi. “Hem içerisi biraz kurumuş olur. Yarın da evin her yanını iyice temizleriz. Yepyeni olacak, göreceksin.”

Shurl gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. “Hadi o zaman. Akşam yemeği hazır.”

Merdivenlere yöneldiğimizde, babamın sıcak ve ağır eli ni omzumda hissettim. “Bugün gerçek bir erkek gibi davrandın Ty. Seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

Açık denizde tek başıma tehlikeli bir haydudu takip ettiğimi bilseydin o kadar da gurur duymayabilirdin, diye geçirdim içimden.

Akşam yemeği, arkadaşlarla bir bayram günü gibi geçti. Herkes giyinip kuşanmıştı. Shurl, süslerle dolu Hewitt’i ve

kızları görür görmez, herkesin koleksiyonumdan bir şeyler takması için ısrar etti. “Hepimiz hayattayız ve bir aradayız. Özel bir misafirimiz bile var,” dedi Gemma’ya gülümseyerek. “Bu akşam kutlama yapıyoruz.”

Bütün yetişkinler buna mecburdu. Annem ‘her zaman gözünün olduğu’ inci bir kolye seçti, Doktor bir kılıç ve kınını tercih etti ve babam bir madalyon taktı. Zavallı Lars bütün gece boyunca uyudu. Yemek odasına geri dönüp yerlerimize oturduğumuzda annem bana, “Hepsini temizleyip yeniden etiketlemene ben de yardım ederim,” diye fısıldadı.

“Sorun değil,” dedim. Kendim için bir eşya seçmemiştim. Buz Alevi Çetesi yakalanana kadar, kendimi hiçbir şey kutlayabilecek halde hissetmiyordum.

Araziyi çevreleyen dev lambalar, ortalığın akşam vaktiymiş gibi görünmesi için sönmeye başladı. Doktor, Gemma’nın sandalyesini çekti. “Anakaraya bu gece mi dönüyorsunuz genç bayan?”

“Hayır. Bir süreliğine Bentik Bölge’de kalacağım.”

Annem, üzerinde buharı tüten ıstakozların olduğu bir servis tabağını masaya koyarken “Kiminle kalıyorsun?” diye sordu.

Gemma keyifle, “Hiç kimseyle,” dedi. “Ticaret Merkezi’nden bir kuşet kiralayacağım.”

Herkes donup kaldı. Planının bu olduğunu bilseydim, bunu derhal iptal ederdim.

Kendini sandalyesine bırakan Doktor, “Kovan’da mı?” diye sordu.

Babam kaşlarını çattı. “Ağabeyinin Bentik Bölge’de yaşadığını sanıyordum.”

Gemma başını sallayarak iki soruya birden yanıt verdi. “Ama henüz onu bulamadım.” Babama, ne kadar sert biri olduğundan bahsetmeye kalkışmadığı için çok memnundum.

Shurl, “Peki annenle baban?” diye sordu.

“Benim annemle babam yok.”

Annem ve Shurl acıyla birbirlerine baktılar.

Annem nazikçe, “Senden sorumlu olan başka biri yok mu?” diye sordu.

“Misafirhane evi yöneticisi olan Bayan Spinner var. Ama Richard gelip onunla yaşamam için bana para gönderince, serbest bırakılma formumu imzaladı.” Gemma önündeki servis kâsesini işaret etti. “Bu balıklar, teninizi pırl pırl yapan balıklar mı?”

“Hayır,” dedim. “Keler balığı, ışık saçmamızı sağlamaz.”

Gemma’nın omuzları düştü.

Hewitt inanamayarak, “Işıldamak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Kim istemez?”

Annem, çıtır çıtır kalamarla dolu bir kâseyi Doktor’a uzatırken, “Kovan on sekiz yaşının altındakilere kuşet kiralamaz, değil mi Theo?” diye sordu.

Doktor tabağına yiyecekleri yığarken, “Hayır,” diyerek annemi onayladı. “Bu, Ticaret Merkezi kurallarına aykırı. Sadece araştırmacılar ve madenciler orada kalabilir.”

Gemma heyecan içinde, “Orası araştırmacıların takıldığı bir yer mi?” diye sordu.

Hewitt’in istakozunu onun yerine açmakta olan Shurl, “İnci zengini oldukları zaman,” dedi. “Para karşılığı manganez nodülleri veriyorlar. Sonra da tüm paralarını kumara ve içkiye harcıyorlar.”

Annem elini Gemma’nın elinin üstüne koydu. “Ağabeyini bulana kadar bizim evimizde kalmandan mutluluk duyarız.”

“Çok isterim. Teşekkürler.” Bana attığı bakışla sıcağım ve huzursuz hissetmişim. Bu yüzden deniz yosunu salatamın üstündeki jöleli yengeci kaşıklamaya yoğunlaştım.

Zoe, “Benim odamda uyuyabilirsin,” diye önerdi. Gemma, bu ihtimalden daha az heyecanlanmışa benziyordu.

Hewitt, “Harika,” diye mırıldandı. “Ben de Ty’in müzesinde uyumak durumundayım.”

Gemma, “Bütün eşyalarımı Ticaret Merkezi’nde bıraktım,” dedi. “Kiralık bir dolabın içinde.”

Annem, “Ty onu alman için sabahleyin seni oraya götürür,” diye onu temin etti.

Doktor kendisine bir kadeh deniz üzümü şarabı doldururken, “Haydutlar bunu nasıl yapmışlar John?” diye sordu. “Yani Peaveylerin gücünü nasıl kesmişler. Bunun yapılamayacağını sanıyordum.”

Babam kederle, “Ben de,” dedi. “Tek söyleyebileceğim, elektromanyetik bir titreşimin hepsini kapatmış olduğu. Ama bu titreşimi nasıl oluşturduklarını bilmiyorum.”

“Muhafız Grimes bir ekip oluşturursa, ben de içinde olmak istiyorum,” dedim.

Annem kesin bir şekilde, “Göğsüne altın bir yıldız iğnelse bile olmaz,” dedi.

Doktor bıçağını sallayarak, “O ıslak şapkalı muhafız, bir ekibi bile derinlere götüremez,” diyerek dalga geçti. “Adam yüzemiyor bile. Anakaraya atanması gereken oydu, ben değil.”

Shurl, tabağındaki bir ıstakoz pençesini çatırdattı. “Ayrılıyor musun?”

Doktor kızgın bir şekilde, “Bu haftanın sonunda,” dedi. “Başka şansım yok.”

“Yerleşimciler... yani, yerleşimciler Buz Alevi Çetesi’ni yakaladıkları zaman geri dönebilirsin, değil mi?” diye sordum.

“Yakalamak mı? Ne?..” Shurl bir ona, bir bana bakıyordu.

“Bize imkânsız bir görev verildi.” Babam kadehini masaya koydu. “Bana çok anlamsız geliyor. Hükümet yıllardır tarlalarımızı genişletip daha fazla ekin yetiştirmemiz, daha fazla balık çiftleştirmemiz için bize baskı yapıyordu. Şimdi de, haydutlar çetesi yüzünden bütün desteğini geri mi çekiyor? Okyanusta seyahat eden çok sayıda gözü dönmüş var. Buz Alevi Çetesi’ni özel kılan ne?”

Doktor omuzlarını silkti. “Yerleşim, ithal edilen malzemeler olmadan ne kadar süre ayakta kalır?”

Babam ümitsizce, “Bir veya iki hafta,” dedi.

Shurl güçlükle soluyarak, “Hayır,” dedi. “Çok miktarda yiyeceğimiz var ve...”

Babam, “Bugünkü toplantıdan sonra, bütün Likujen, Ticaret Merkezi’nden son damlasına kadar çekildi,” diye açıkladı. “Yerleşimciler panik yaptılar, çünkü o olmadan, herhangi bir işi bitirmek için yeteri kadar dışarıda kalamayız.”

“Likujeni anakaradan alabiliriz,” dedim.

Shurl perişan bir halde, “Parasını ödeyerek mi?” diye sordu. “Kazandığımız her kuruş vergilere gidiyor. Toptan almazsak hiç alamayız.”

Babam, “Bir de ekipmanlar var,” diye devam etti. “Eğer bir dalış elbisesi veya hava arıtıcı bozulursa, bırakın yeni-siyle değiştirmeyi tamir masraflarını bile karşılayamayız.”

“Stok ve ekipmanlar bu işin en önemsiz kısmı.” Annem peçetesini masaya koydu. “Buz Alevi  etesi’nin bugün bir çiftliği batırđı dedikodusu bir kez yayıldığında, birçok yerleşimci Üsttarafa geri taşınmayı uzun ve ciddi bir şekilde düşünecektir.” Tabağını masadan alıp yemek odasından ayrıldı.

Bu biz olamazdık. Bizim ailemizi kastediyor olamazdı. Babama baktım, ama içimi rahatlatacak bir Şey yapmayınca; geleceğimin, her Őeyimin kasvetli ve dipsiz derinliklere battığını hissettim.

BÖLÜM

Bir çapa zincirini sıkı sıkı tutup onu derin deniz tabanına gömülmüş büyük bir çiviye takmakla uğraşıyordum. Babam basınçlı hava pompalarını açar açmaz Peaveylerin evi hızlı bir şekilde havayla dolmuştu. Gemma, yanımda parmaklarının ucunda yüzüyor olsa da cesaretle kendi zincirine tutunuyordu. Ayaklarından yukarı çekilmemek için çamurun içine doğru düşüşünü izlerken gülümsememi sakladım. Zincirinin ucunu emniyete aldığımı göstermek için onun koluna dokundum. Evin ona ait olan bölümü, yerine yükselince zincirini serbest bırakıp sessizce sevindi. Ev, yepyeni olmuştu.

Peaveylerin evinin karanlık odalarıysa başka bir hikâyeydi. Evin deniz tabanında uzandığı birkaç saat boyunca, küçük yaratıklar içeri girecek yollar bulmuştu. Şimdi, zemine gömülü olan acil durum ışıklarının çizgileriyle aydınlanan yengeçler ayaklarımızın altından kaçışıyordu. Zoe mavi bir iğneli vatozu yakalamaya çalışarak etrafta su sıçratırken, küçük balıklar ayak bileklerimize kadar gelen sudan fırlıyordu.

Gemma, “Ev söndüğünde neden bazı şeyler ezilmiştir?” diye sordu. “Mesela dolaplar.”

Pille çalışan feneri duvardaki kancaya asarken, “Bir evin havası söndüğünde batar. Ama ne olursa olsun çökmez,” diye açıkladım. “Çökmeyi engellemek için destek kirişlerinden oluşan bir iskeleti var. Ve içerideki her şey; duvarlar, dolaplar, yukarıdaki etajerler, esnek malzemelerden yapılmış. Bu yüzden, bir şey ezilse bile tekrar eski haline dönebiliyor.”

“Baban çok zeki olmalı.”

“Tek başına çalışmamış. İlk çiftliği kurduklarında; o ve annem, bir sürü mühendis ve bilim adamıyla birlikte iki yıldan uzun bir süre, büyük bir araştırma denizaltısında yaşamışlar. Annem ve babam işte böyle tanışmış.”

Hewitt yüksek sesle, “Işıkları açamaz mıyız?” diye sordu.

Asılı duran bir araç kelepçesine fener asmakta olan Doktor, “Hayır, bütün suyun boşalmasını bekle,” diye tavsiyede bulundu. “Işıkların mühürlü olduklarını biliyorum, ama neden birisinin ağır bir şoka tutulmasına izin vermiyoruz?”

Buraya Doktor’un gönüllü olarak gelmesinden ve annemin Lars’la birlikte evde kalmasından hoşnuttum. Doktor, yaralı ellerine rağmen, evin tekrar havayla dolmasına çok yardımcı olmuştu. Ama daha da önemlisi, annem burada olsaydı damlayan tavana ve genel hasara pek de iyi bir tepki vermezdi. Suyun sığ olduğu yerlerden çıkan malzemeler, Soğukölüm Kanyonu’na doğru süpürülmemiş olan sahildeki yıkık binalar gibiydi.

Babam başka bir feneri asarken, “Hadi fanları açalım,” dedi. “Yarın eşyalar kuruyunca büyük bir temizlik yapacağız. Bu gece, yarını bekleyemeyecek şeylerin icabına bakalım.”

Diğer çocukları üst kattaki mutfığa götürdüğümde, iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Deniz tabanındaki gayzerden* gelen sıcak su, yine zeminin içindeki borulardan akıyordu; şırıltısını belli belirsiz duyabiliyordum. Ancak pompalanan su, evin içindeki havayı daha yeni ısıtacaktı. Genellikle neşeli bir havası olan mutfığın duvarları karanlıktı ve nemli tavandan su damlıyordu. Hewitt ve Gemma, yosunlarla ve kırılan akvaryumlardan çıkan ölü deniz yaratıklarıyla kaplı tezgâhı ve yerleri tatsız bir sessizlik içinde siliyorlardı. Zoe telaş içinde kâselerle kovaları deniz suyuyla doldurdu. Gemma'nın eline bir kap tutuşturup, “Şunu tutsana,” dedi. Zoe, kırmızı bir benekli ahtapotu yerden alıp kabın içine atınca Gemma yüzünü ekşitti.

Zoe, “Sana zarar vermez,” diyerek Gemma'yı tersledi.

Gemma kabı koyacak bir yer bulmak için etrafına bakınmaya başladı, ama mutfak tezgâhının üstüne diğer akvaryumlar sıralanmıştı. Tam, kabı ondan almayı önereceken, ahtapot bir kolunu sudan dışarı çıkarıp Gemma'nın bileğinin etrafına sardı. Gemma bir çığlık atarak kabı havaya fırlattı, ama ahtapot onun içinde gitmedi. Gemma'nın ondan kurtulmak için sarf ettiği çılınca çabaya rağmen bileğine asılıyordu.

*Gayzer: Volkan bölgelerinde, belli aralıklarla su ve buhar fışkırtan sıcak kaynak, kaynaç.

“Kımıldama.” Ona yardım etmek için güçlkle ilerledim. “Onu alacağım.”

Panikleyen Gemma, ahtapot havada uçup karşı duvara şap diye yapışana kadar kolunu öne arkaya salladı. Zoe ağlayarak duvardaki ahtapota koştu. Yumuşakçayı nazikçe toparlayıp Gemma’ya kaşlarını çattı. “Ona zarar verebilirdin.”

“Ona zarar vermek mi?” Gemma tükürükler saçarak konuşuyordu. “O patlak gözlü sümük parçası bana yapıştı!”

Hewitt ve ben aynı anda derin bir nefes aldık. Ahtapotu hâlâ kucagında sallamakta olan Zoe, yavaşça ve kızgın bir şekilde ayağa kalktı.

Gemma’yı arkama saklayarak, “Hayır!” diye bağırdım.

Hewitt mutfak masasının tepesine tırmanmıştı. “Sudan çıkın!”

Kardeşimin öfkesinin karşısında sesimin makul bir tonda çıkmasına çalışarak, “Zoe, sakin ol,” dedim. “Gemma’nın elinde değil. O bir *Üsttaraf*lı.”

Gemma beni sırtımdan dürttü.

“Deniz yaratıklarının ne kadar güzel olduklarını bilmiyor,” diye devam ettim. “Bu, onun suçu değil.”

Zoe sözlerimi biraz düşündü ve sonra Gemma’ya kuru bir bakış atıp ona bir bebek gibi sıkı sıkı sarılmış olan ahtapotla birlikte ağır adımlarla mutfaktan çıktı.

Hâlâ masanın üstünde duran Hewitt dik dik Gemma’ya bakıyordu. “Sen deli misin? Zoe’yi asla kızdırmamalısın. Asla!”

Gemma, “İkinizin neyi var böyle?” diye sordu.

“Zoe kavgalarda adil davranmaz,” diye homurdandım.

Küçümseme içinde, “Lütfen,” dedi. “Geçen sene bir yurttta tam yüz genç kızla birlikte kaldım. Sadece gözyaşları bile Suların Yükselmesi’yle rekabet edebilecek boyuttaydı. Kavgalar da cabası. Sanırım dokuz yaşında bir kızla baş edebilirim.”

“Sert birisin. Biliyorum.” Aklından geçen düşüncelerin benim aklımdan geçenlerle aynı olduğu belli olan Hewitt’le bakiştık.

Zoe ile birbirinize girdiğinizde, sertlik hiçbir işe yaramaz.

Aralıksız devam eden damlamayı göz ardı edip sıcak kalmaya çalışarak seyyar bir ısıtıcının etrafına sandalye çektiğimiz nemli oturma odasına geçtik. Hewitt, “Neden seradaki bitkileri kurtarmakla uğraştığını hiç anlamıyorum,” diye homurdandı. “Üsttarafa taşınmalıyız işte.”

Hâlâ ahtapotu tutmakta olan Zoe de bize katıldı. Gerçi artık onu su dolu bir vazoya transfer etmişti. Isıtıcının üstünde ellerini ovuşturan Gemma’ya kaşlarını çattı. Hewitt seradaki bitkilere destek olması için çubuklar taşıyan Shurl’un az evvel indiği merdivenlere şikâyetçi gözlerle tekrar baktı.

Gemma’nın yanındaki sandalyeye kendimi atarken, “Ailen, küçük bir ev battı diye pes etmeyecek,” dedim.

“Bize, Buz Alevi Çetesi saldırdı!”

Gemma, “Hem buz gibi ürpertici hem de alev gibi tehlikeli oldukları için mi onlara *Buz Alevi Çetesi* deniyor?” diye sordu.

Hewitt hararetle, “Evet,” dedi ama sonra durdu. “Alev ne demek?”

Salona giren Doktor bir kova dolusu fırçayı yere indirip, “Aslında, *Buz Alevi* adındaki bir hapishaneden kaçmışlar,” dedi.

Şaşkınlık içinde yukarı baktım. “Bunu nereden duydu?”

“Eskiden, Yeni Çözümler Departmanı’nda çalışıyordum. Barınma sorununu çözmeye çalışıyorduk. Bu, profesyonel itibarım yerle bir edilmeden önceydi.” Bunları kaygısızca söylemişti ama gülümsemesi gerildi. “Görevim, deneysel konutlarda yaşayan herkesin sağlığını denetlemektir. Bu denetimleri Buz Alevi’nde yaptım.” İkisinde de kesik izi olan avuç içlerini gösterdi. “Bir mahkûmun bıçağı...”

Zoe, yakından bakmak için sıçradı. Ben, olduğum yerde kaldım. Doktor yıllar önce bana bu yaraları nasıl aldığından ve bütün sinirleri koptuğu için artık ameliyata giremediğinden bahsetmişti. Ama hapishanenin isminden hiçbir zaman bahsetmemişti.

“Temsilci Tupper, kaçak *mahkûmları* yakalamamız için mi bize baskı yapıyor?” diye sordum. Hayret ve tiksinti midemi kaldırmıştı.

“Ve onlar sadece sıradan mahkûm değiller.” Doktor bir sandalye çekti. “Bu adamlar çok tehlikeli ve zarar görmüşler; deneysel bir hapishanede kilit altındaydılar.”

Gemma, “Deneysel mi?” diye sordu.

Doktor, “Buz Alevi şimdiye kadar inşa edilmiş ilk ve tek deniz altı hapishanesiydi,” deyip sonra da bana

döndü. “Muhtemelen onun üstünden binlerce kez geçmişsindir.”

Kuşkuyla, “Ne?” diye sordum. “Nerede?”

“Burasıyla, Ticaret Merkezi arasında. Bir fen laboratuvarına yer sağlamak için kullanılan bina. En azından halka öyle söyleniyor.”

“Üstünde ‘yapısal olarak çürük’ işareti olan mı?” diye sordum. İki katlı bina o kadar sıradandı ki dikkatimi çekmemişti.

Doktor, “İşte o,” diyerek beni onayladı.

Öfkelendim. “Topluluk neden oraya fen laboratuvarı diyor?”

Doktor bir kaşını kaldırdı. “Sence yerleşimciler, hükümetin bu bölge sınırları içinde en yüksek güvenlik seviyesine sahip bir hapishane inşa ettiğini bilselerdi ne yaparlardı?”

Sorusu alaycıydı ama yine de yanıtladım. “Protesto ederlerdi.” Hükümetin bu aldatmacasına acaba neden hiç şaşırılmamıştım?

Babam kapı aralığından, “Gitme vakti,” diye seslendi.

Zoe, “Bekleyin,” diye bağırdı. “Fıranı dinlemek istiyorum.”

Saksıya dikilmiş bir domates fidesi taşıyarak babamın arkasından gelen Shurl, “Ne fıranı?” diye sordu.

Hewitt ona, “Buz Alevi Çetesi sadece bir grup haydut değilmiş,” dedi. “Doktor onların kaçak psikopatlar olduğunu söylüyor ve burada güvende değilsin...”

Hewitt'in lafını keserek, "Bunu nasıl yapmışlar Doktor?" diye sordum. "Nasıl kaçmışlar?"

Babamla Shurl de oluşturduğumuz halkaya katıldı. En az bizim kadar merak ettikleri belliydi.

"En esrarengiz kısmı burası." Doktor ısıtıcının içindeki yanıp sönen ışığa gözlerini dikerek sandalyesinin arkasına yaslandı. "Kimse bilmiyor. Hapishanenin bütün gücü bir gece aniden kesildi. Tıpkı burada olduğu gibi. Ama bunun yanında, gardiyanlar da derin bir uykuya daldılar. Onları sonradan kontrol ettiğimde ilaç verilmediğini gördüm."

Zoe, "İddiasına varım haydutlar hepsinin kafasına yumruklarını indirmişlerdir," dedi.

Ciddiyetini koruyan Doktor, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Gardiyanlarda hiçbir iz yoktu. Ne bir şişlik ne de bir çürük. Tam yirmi dakika sonra uyandılar. Herkes kendisini gayet iyi hissediyordu. Gözleri aynı anda açılmıştı. İlk başta mahkûmların gittiklerini bile fark etmemişlerdi. Ana gözaltı hüccresinin kapısı hâlâ kilitliydi. Ve ondan sonra gelen iki kilitli kapı daha vardı. Hiçbir yerde ayak izi yoktu."

Herkes öne doğru eğilmiş, dikkatle dinliyordu. Yüzlerimiz turuncu bir ışıkla parlıyordu.

Doktor hafifçe, "Ve güvenlik kameraları... çok tuhaftı," dedi. "Kameralar yirmi dakika boyunca aynı görüntüye takılmış ve ardından hiçbir şey olmamış gibi kaydetmeye devam etmişti."

Shurl etkilenmişe benziyordu. "Bu sadece bir hikâye, değil mi Doktor? Çocukları korkutmak için?"

“Hepsi doğru.” Yaralı avucunu sanki yemin eder gibi çevirdi. “Beş yıl önce, Buz Alevi Çetesi parmaklıkların ardından yok oldu ve kimse, onların bunu nasıl başardığını çözemedi.”

Gemma'nın gözleri parladı. “Belki de birinin Karanlık Yeteneği vardır. Veya hepsinin. Suyun altında yaşıyorlardı, değil mi?”

Doktor, Gemma'ya, “Bunu ben de düşündüm,” dedi. “Belki de denizin altında geçirdikleri süre içinde bilinmeyen yetenekler geliştirmişlerdi.”

Babam rahatsız olmuş bir şekilde ayağa kalktı. “Bu gibi hikâyeler, dedikodulara yol açıyor.”

“Hapishanede olduklarına göre yetişkindiler,” dedim. “Bu aptal teori sadece çocukların aklına gelir.”

Doktor, “Ya sadece bir teori değilse?” diye sordu. “Şimdiye kadar kimse, haydutların nasıl kaçtığına dair daha iyi bir açıklama getiremedi.” Zoe'ye odaklandı. “Sen ne dersin meleğim? Bize göstereceğin özel bir numara var mı?”

Tam korktuğum gibi, Zoe izin istercesine bakışlarını bana kaydırıldı. Elbette herkes onun bakışlarını takip etti.

“Sana söylediklerimi unut bücür.” Ses tonumu yumuşak tuttum, oysa onu bastırmak istiyordum. “Gerçekten özel bir yeteneğin var. Bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yok.”

Hewitt'in ağzı bir karışık açık kaldı.

Zoe, “Sahi mi?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. “Neden olmasın? Onlara neler yapabildiğini göster. Ama herkes çılglık atmaya başlayınca beni suçlama.”

Hayatında ilk kez, bütün dikkatler ona yöneldiğinden kıvranıyordu.

“Ne yapabiliyor?” Doktor ileri doğru oturdu.

Omzumu silktim. “Bunu yapabildiğini çok fazla insan bilmez... Diliyle burnuna dokunabiliyor.”

Babam açıkça kahkaha atarken Hewitt ve Gemma yuhaladı.

“Gördün mü? Sana, insanların bunu öğrenmek istemediklerini söylemiştim.” Sert bir bakışla kız kardeşimi olduğu yere mıhladım. “Bazı yetenekleri kendine saklaman gerekir.”

Buna tepki vermeyen tek kişi Doktor’du. Dikkatlice Zoe’yi inceliyordu. Çok dikkatlice. Zoe’nin ilgisini çekip kafamla hafifçe Doktor’u işaret ettim. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Olağanüstü uzun dilini dışarı çıkarıp onunla burnunun ucuna dokunduğunda, masumiyeti tamamen yok oldu. Halkamızdan koro halinde, “Yapma,” “Dur,” ve “Hayır,” sesleri yükseldi. Doktor, zorlama bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

Yirmi dakika sonra, dalış elbisemi ve başlığımı giymiş bir halde Peaveylerin ek binalarının altındaki beslenme merkezine yüzdüm. Diğer herkes laminaryaların üstünde bekleyen kotrada oturuyordu. Mutfaktan çıkardığımız bir

poşet dolusu kullanılamaz haldeki yiyeceği ağla çevrili teneyekeye attım. Ne yazık ki Peaveylerin besleyecek balıkları kalmamıştı, ama yengeçler yerdı. Yengeçler her şeyi yerdı.

Kotraya doğru geri dönerken, arka taraftaki görüntü penceresinden dışarı bakan Gemma'yı gördüm. Bana bakarak el sallamaya başladı, ama sonra birden durdu. Arkamdaki bir şeyi işaret ederken dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı. Omzunun üstünden kotradakilere bağırırken, onu neyin telaşa düşürdüğünü görmek için kendi etrafımda döndüm.

Peaveylerin çiftliğinin diğer ucundaki sınır ışıklarından büyük ve karanlık bir şekil, laminaryaların üstüne doğru yüzüyordu. İçimi bir ürperti sardı. Yoksa haydutlar geri mi gelmişti?

Esrarengiz şekil daha yakına sürüklendi. Bir denizaltı olduğu doğruydu, ama *Hayalet* olamayacak kadar küçüktü. Denizaltı, bir gölge gibi yanlamasına tarlanın üstüne kaydı. Akıntıya kapılmıştı. Rastgele süzülüyordu... Sahipsizce.

Ben de haydutların o terk edilmiş, kanlı denizaltını nereye çektiklerini merak ediyordum... İşte şimdi cevabımı almıştım.

BÖLÜM

12

Duş sesini bastırarak, “O denizaltından sana bu öğleden sonra bahsedecektim,” diye açıkladım, “ama Temsilci Tupper’dan kötü haberleri daha yeni almıştınız.” Sözlerim boğulup gitti.

Babamın ‘konuşmamızı’ şimdi yapmaya karar vermesi bir tesadüf değildi. İç duvarlarına inşa edilmiş sağlık sensörleriyle birlikte orta duş, sanki içine girilen bir yalan makinesiydi. Verdiğim her yanıtla birlikte kalbimin ne kadar hızlı attığını kontrol etmek için babamın, duş bölmesinin dışındaki bilgisayar ekranının hemen önünde durduğundan hiç şüphem yoktu.

Babam, buzlu camdan kapının ardından, “Bunun bir önemi yok,” dedi. “Yine de bize söylemen gerekirdi. O denizaltının Ticaret Merkezi’ne çekilmesi gerekiyor. Ve tüm o kanın bir insana mı ait olduğunu anlamak için Doktor’un bazı testler yapması lazım.”

Sensörlerde oynaşan küçük kırmızı ışıkları görmezden gelerek suyu kapattım. Duş bölmesinin içindeki bir kanca-
dan havlumu alıp belimin etrafına sardım. Dışarıya adım attığımda babamın tam düşündüğüm yerde, bilgisayar

ekranının yanında, kan basıncımın yükselip alçalışını izlediğini gördüm.

“Bizden bir şeyler saklamamı istemiyorum. Hangi nedenle olursa olsun. Şimdi, bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?”

Eninde sonunda o denizaltını ilk başta nerede bulunduğumu sormayı akıl edeceğini bildiğim için, “Denizaltı bu sabah Peaveylerin orada değildi,” diye itiraf ettim. “Soğukölüm Kanyonu’nun oradaydı.”

Babamın yüzündeki kaslar seğirdi. “Tek başına kıta sahanlığına mı gittin?”

“Evet, ama önemli olan bu değil baba.” Babamın, tersine asıl önemli olanın bu olduğunu iddia edeceğini görünce aceleyle, “Terk edilmiş bir denizaltı, kıtasal eğimi dümdüz tırmanamaz. Bunu yapamaz. Haydutlar onu eğimden yukarı, Peaveylere çekmiş olmaları,” dedim.

“Peki bunu neden yapsınlar?”

“Onu bulmamızı istedikleri için.” Böyle düşününce cesaretim artmıştı. “Eğer öyle değilse, denizaltını neden kanyonda bırakmadılar? Oraya hiç kimse gitmez.”

“Belli ki sen hariç hiç kimse.”

“Başımın çaresine bakabilirim. Hem de sandığınızdan daha iyi bir şekilde.” Uzun adımlarla soyunma odasına gidip saçlarımı kurulamak için başka bir havlu aldım. Kendimi, işiteceğimden emin olduğum azara hazırladım.

Babam yumuşak bir sesle şöyle dedi: “Eğer haklıysan ve Hayalet bu aracı kıta sahanlığından getirdiyse, doğru;

bir neden olmak zorunda. Sadece ne olduğunu bilmiyoruz. Bazıları haydutların deli olduğunu söyler. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bir şeyler dönüyor ve bu iyi bir şey değil.”

“Belki Doktor kanın kime ait olduğunu bulursa her şey çözülür.”

Babam bana sertçe baktı. “Bilmem gereken başka bir şey yok, değil mi?”

Vardı elbette. Ama kafamı salladım. Bir gecede yeterince bomba patlatmıştım.

Uçları büzgülü bir pantolon ve tişört giymiş olarak yatak odamın kapısını açtım. Yaklaşık bir saat önce yatağa gitmesine rağmen Hewitt'i ışıkları kapatmamış, uyku tulumunun üstünde oturur vaziyette bulduğumda çok şaşır-dım. Yatağımdan aşağı ayaklarını sallayan Gemma'yı fark ettiğimde bunun nedenini anladım.

Gemma, “Zoe horluyor,” diye açıkladı.

Üstüne çok kısa gelmesine rağmen Zoe'nin geceliklerinden birini giyiyordu. Bakışlarımı başka tarafa çevirdiğimde Hewitt'in altın göğüs zırhını pijamalarının üstüne bağladığını gördüm. “Onun içinde uyuyamazsın,” dedim.

Gönülsüzce bana uzattı. Onu tekrar rafa koyarken bir kez daha gizlice Gemma'ya baktım. Gerçekten de çok eskiden kızlar etrafta bacaklarını göstererek mi geziyorlardı? Suların Yükselmesi'nden önce çekilmiş bazı resimler görmüştüm, ama buna hâlâ pek inanamıyordum. Yeni Püritenlerin, bunun ahlaklı olup olmadığı hakkında söy-

ledikleri bir kenara; Üsttaraf'ta yaşayan herhangi bir kız, teninin bu kadar büyük bir kısmını güneş ışığına maruz bırakırsa, üçüncü derece yanıklarla soluğunu hastanede alır.

Gemma, gelişimle bölünen konuşmasına devam ederek Hewitt'e, "Peki, onu hiç duydun mu?" diye sordu.

Hewitt, yastığını çekiştirirken, "Bu, Üsttaraflıların hakkında yazı yazdıkları çocuk değil mi?" diye sordu. Şüphesiz benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Biyosonarlı olan mı?"

Hewitt'e, "Yorgun olduğumu sanıyordum," dedim.

Gemma, "Biyosonar nedir?" diye sordu.

"Sonarla* aynı şey." Hewitt uyku tulumunun içinde titredi. "Sadece burada sinyalleri gönderen, bir makine değil bir hayvan."

Gemma kaşlarını çattı. "Ne sinyali?"

Odanın ışığını kısıtım. "Geç oluyor."

Hewitt yüksek sesle esnedikten sonra yanıtını ağzında geveledi. "Yunusların ve balinaların çıkarttığı tıktırtı sesleri."

"Evet, işte Akai onu yapıyor. Sonra da yankılarını dinliyor ve beyni bir şekilde bunları resimlere çeviriyor." Yataktan aşağı kaydı. "Peki onu tanıyor musun?"

"Hayır." Hewitt uyku tulumunun içine uzandı.

*Sonar: Gemiye takılan, yarım küre biçimindeki alanı akustik dalgalarla tarayan, oşonografik çalışmalarda ve balık sürülerinin görüntülenmesinde kullanılan araç.

Ters bir sesle, “Biliyorsun,” dedim. “O makaleyi yazan doktor, Akai adında bir çocuğu hiçbir zaman muayene etmediğini ve hatta böyle bir çocukla tanışmadığını bile itiraf etmişti. Bütün Karanlık Yetenek teorisini eski hasta raporlarına dayandırmış.”

Gemma, “Başka çocukları incelemiş,” diyerek bana karşı çıktı.

“Düpedüz yalan. Buradaki ergen çocuklar üstünde araştırma yaptığını söyledi. Ama dört yıl önce, o aptal makale ortaya çıktığında, Bentik Bölge’de herhangi bir ergen yoktu.”

Gemma bana doğru gelip, “Başka bir yerde konuşabilir miyiz?” diye sordu. Hafifçe, “Tek başımıza,” diye ekledi.

Rahatsız bir şekilde, tıpkı vereceği cevabı düşünmek istediğinde babamın yaptığı gibi bir elimi boynumun arkasına götürdüm. Akai ve Karanlık Yetenek hakkında daha kaç tane sorusu olabilirdi ki? En sonunda, “Olur,” dedim.

Gemma’nın yüz ifadesi öfkeli bir hal almaya başlamıştı, ama bu sefer neyi yanlış yaptığımı düşünememiştim bile.

Hewitt anında, “Karar vermen bayağı bir zamanını aldı,” diye öttü.

Bu muydu yani? Gemma’ya, “Senin yüzünden değil,” dedim. “Seninle yalnız kalmaya aldırış etmiyorum.”

“Boş ver. Unut gitsin.” Ayrılmak üzere arkasını döndü.

Onayetişipkapıya açmasını engelledim. “Gidebileceğimiz bir yer düşünmem gerekiyordu.”

Gemma’yı sessizce mutfağa doğru yönlendirdim. Annemle babamın salonda kısık sesle konuştuklarını duydum.

Bizi onlardan ayıran tek şey, merdiven boşluğunun şeffaf olmayan duvarıydı. Annemin söylediklerini tam anlayamamıştım, ama ses tonu bana küplere binmiş olduğunu anlatıyordu.

Gemma'ya el sallayıp önümdeki merdivenleri işaret ettim.

“Haydutlar bugün Lars’ı neredeyse öldürüyorlardı.” Annemin sesi alçaktı, ama yine de öfkeden çatallaşmıştı. Ellerini beline koymuş olduğunu ve gözlerinin kıvılcımlar saçtığını görmek için köşeden eğilip bakmama hiç gerek yoktu. “O sahipsiz denizaltının içinde neler yaşandığını kim bilir? Bu bölge artık güvenli değil ve bunu sen de biliyorsun John.”

Gemma merdivenlerin yarısını indiğinde onu takip etmediğimi fark ettim. Babamın yanıtını duymam gerekiyordu.

Bıkkın bir sesle, “Hiçbir zaman güvenli değildi Carolyn,” dedi. “Peki ama hangisi daha kötü? Bir tehlike korkusuyla yaşamak mı, yoksa güvende ve korkusuz ama bize ait diyeceğimiz bir toprak olmadan yaşamak mı? Çocuklarımız için istediğin şey bu mu? Keşfetmeye veya hayal etmeye hiç yerleri olmadan milyonlarca insan tarafından kuşatılmaları mı?”

Annem keskin bir biçimde, “Bizim hayalimiz başarısız oluyor,” dedi. “Etrafta dolaşanlar, sadece sarhoşlar ve kumarbazlar. Bir de çalışıp didinen insanlardan çalan haydutlar. Yerleşimciler değil.” Sarf ettiği her kelimeyle öfkesi

artıyordu. “Ya bugün ev çöktüğünde Ty içeride kapana kılınsaydı?”

Dışlerimi sıktım. Artık küçük bir çocuk olmadığımı ne zaman fark edecekti? İkisinden de daha iyi yüzebiliyor ve tehlikeyi daha hızlı algılayabiliyordum. Ayrıca bir evin çökmek üzere olduğu zamanı da kesinlikle kestirebiliyordum.

Babam, “Deniz altı evleri o kadar hızlı sönmezler,” diye yanıtladı. “Her zaman dışarı çıkmak için vakit vardır.”

Gemma gitgide daha ısrarcı bir şekilde eliyle beni çağırırken, annem bezgin bir ses çıkardı. Salona dalıp annemle babama, bu konuyu kapatırlarsa önümüzdeki on yıl boyunca evin bütün pisliğini kazıyarak silmeye söz vermeyi düşünüyordum.

Annem, “Çocuklarımı, bir doktorun bile olmadığı yerde büyütmek istemiyorum,” diye hiddetle tısladı. “Hele Ty kurallarımızı hiçe sayıp her gün daha fazla risk almaya başlamışken. Sahipsiz denizaltıları dolaşmak gibi...”

Yüzümü buruşturdum. Bu kabahatin öylece unutulup gitmesine izin vermeyeceğini bilmem gerekirdi. Yan odadaki sessiz tartışmadan bihaber olan Gemma, merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Yanımdan geçerken elini tutup parmağımla sus işareti yaptım.

Babam, “Bu kadar mı yani?” diye annemi tersledi. “Uğruna çalıştığımız her şeyden vazgeçmek mi istiyorsun? Pes etmek mi istiyorsun?”

Annemin vereceği yanıtı bekledim ama ayak sesleri salonun yarısını geçince, babamı yanıtlamayacağını fark ettim.

Yürüyerek odadan ve tartışmadan uzaklaşıyor, dosdoğru bizim bulunduğumuz yere geliyordu. Gemma'yı merdivenden aşağı sürükleyip ikimizi de duvara yapıştırdım. Annem, merdiven boşluğunun yanından aşağı bakmadan fırtına gibi geçti. Rahatladım ve o anda, bir kolumu göğsüne bastırarak Gemma'yı duvara yapıştırdığımı fark ettim. Onu bırakırken, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Hızlıca merdivenlerden aşağı indi. Bu sefer onu takip ettim. Annemin, kuralları hiçe saymamla ilgili yorumları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Seranın kapısını ardımızdan kapatır kapatmaz Gemma, "Gemi Salonu'na gizlice girmeme yardım eder misin? Kardeşim orada mı diye bakmak istiyorum," dedi.

Tükürükler saçarak, "Ne? Hayır!" dedim. "Annemin az önce söylediklerini duymadın mı? Bir kural daha çiğnersem bütün ailemizi Üstara'ya taşıyacak."

"En azından birlikte olacaksınız."

"Evet, hepimiz bir odaya tikişacağız. Kulağa cennet gibi geliyor."

Gemma kaşlarını çattı. "Ben annemle babamı hatırlayamıyorum bile. Üstelik üç yıldır kardeşimi de görmedim. Eğer birlikte olabilseydik, bir dolapta bile yaşasak umurumda olmazdı." Yanımdan yürüyüp yaprakların arasında kayboldu.

Harika, işte şimdi tam bir dost gibi hissediyordum kendimi. "Gemi Salonu'ndan, usta bir kumarbazın kart çalma hızından bile hızlı bir şekilde kovulursun." Onu bulmak

için mısır saplarını iteleyerek ilerledim. “On sekiz yaşında olmadığım sürece asansörden inmene bile izin vermezler.”

Bitkileri sert bir şekilde itip durdu. “Yirmi bir yaşında olsan da mı?”

“Dediğim gibi, bir çiftliği on sekizinde kurabiliyorsun. Seni o zaman yetişkin olarak kabul ediyorlar.”

“Ben on sekiz yaşında gösteriyorum.”

“Evet, ben de yüzme bilmiyorum.”

“İddiasına varım beni içeri sokabilirsin.”

Kesin bir şekilde, “Hayır,” dedim. Ne istediğinin farkında değildi. Servis Güvertesi’nde şahit olduğum bıçaklı kavgalardan birini bile görmemişti.

Gemma, büyük bir pencerenin yanındaki filtreden geçirilmiş su tankının üstüne oturdu. Başının üstünde, meyveleri olgunlaşmış elma ağaçları hüküm sürüyordu. “Benim de Bentik Bölge’ye gelme iznim yoktu,” dedi.

Bunu duyduğuma hiç şaşırılmamıştım. Gemma’nın izin isteyecek türde bir kız olmadığını zaten anlamıştım.

“Kaçtın mı?” diye sordum.

Pencereden tırmanan bir denizyıldızını takip ederken başını salladı. “Yönetici Bayan Spinner şu anda muhtemelen kalp krizi geçiriyordur.” Gemma’nın gülümsemesi zalimceydi. “Daha büyük bir daire istiyor. Ama ne zaman misafirhanesinden bir çocuk kaybolursa, konut bekleme listesinde aşağı düşüyor. Mekân, en büyük statü sembolüdür. Her neyse, ben sık sık ortadan kaybolurum, bu yüzden Bayan Spinner’in taşınma şansı gitgide daha da azalıyor.

Çoğu kez aslında sadece kulenin çatısına gizlice çıkarım. Orası kavurucu sıcaktır ve zift kokar, ama kendimi kapana kısılmış hissetmediğim tek yerdir.”

Kapana kısılmış hissetmenin ne demek olduğunu anlıyordum. Üsttaraf taki her yer o şekilde hissetmeme neden oluyordu. Güneşin altında pişen bir çatı, sadece cehennemdeki bir kuytu olabilirdi.

Gemma’yla göz göze geldim. “Bayan Spinner, bir kez daha kaybolursam beni çocuk suçluların gittiği bir ıslahevine göndereceğini söyledi.”

Kuşkuyla, “Sadece ağabeyini aradığın için mi yani?” diye sordum.

“Richard’ı daha küçük bir suç yüzünden göndermişti. Richard’ın tek yaptığı, hoş vakit geçirme odasına saatler sonra gizlice girmekti.”

“Nereye?”

“*Sular Üstü* hakkında çok şey bilmediğin kesin.” Küçümseyen bir şekilde tavana doğru elini sallamıştı. “Anne ve babalar çocuklarını görmeye geldiklerinde, içinde kanepelerin, oyunların ve mutfağın olduğu bir hoş vakit geçirme odası kiralarlar. Ben küçükken, her cumartesi, gizlice pencerelerden içeri bakıp ziyaretçi koridorunda yukarı aşağı yürüyerek geçirirdim. Bir aile almak için alışverişe çıkmışım gibi yapardım.”

Onun, başka insanların konuşmalarıyla gülüşmelerinin çınladığı bir koridorda tek başına durduğunu hayal edince boğazım düğümlendi.

“Her neyse,” diyerek devam etti. “Bazen gece geç saatlerde Richard, odalardan birinin kilidini kırardı ve ben de orada onunla buluşurdum. O zamanlar gerçekten çok küçüktüm, ama hangi yurttan olursam olayım gizlice sızımayı başarırdım. Birlikte yemek yedik ve Richard bana bir şeyler okurdu. Tıpkı diğer aileler gibi. Sonra, kimse oraya girdiğimizi anlamasın diye etrafı temizledik. Richard işin bu kısmını da eğlenceli bir hale getirirdi.”

“Neden o odalardan birinde gün içerisinde buluşuyordunuz?”

“Paramız yoktu. Bu yüzden, yakalandığımız zaman Bayan Spinner, Richard’a hırsız dedi. Bir mekân çalmıştı. Ciddi bir suç işlemişti. Bu yüzden onu gemiyle bir islahevine gönderdi ve bana da hangisine gönderdiğini söylemedi.” Gemma’nın sesi çatallaşmıştı ama gözleri kuru kalmaya devam etti.

Gemma kendisini mi suçluyordu? “Eminim seninle zaman geçirdiği için asla pişman olmamıştır,” dedim.

Sanki kendisi pek emin değilmiş gibi omuzlarını silkti. “Dört yıldır ondan hiç haber alamadım. En sonunda, on sekizine girdiğinde, onu bıraktılar.”

“Değişmiş miydi?”

“Eskiden çok gülerdi ama geri döndüğünde neredeyse hiç gülümseliyordu. Altı ay sonra çekip gitti. Kalabalıklara dayanamadığını söylüyordu. Sanırım bu nedenden ötürü buraya geldi.” Gemma koluna dokundu. “Ty lütfen. Onu bulmama yardım et.”

Bu soruya nasıl hayır diyebilirdim ki?

BÖLÜM

13

“Sana yardım edeceğimi söylediğimde bunu kast etmemiştim,” diye öfkeyle fısıldadım. Servis Güvertesi’nde ydik. Ticaret Merkezi’nin ortasına doğru inen asansör boşluğunun önünde dikiliyorduk. Ağabeyini bulmasına yardım etmek istiyordum ama içten içe, bu süreçte kendi hayatımı mahvedeceğime dair bir şüphe taşıyordum.

“Söz verdin,” diye bana hatırlattı. “Neyse, şimdi gündüz. Gemi Salonu boş olacaktır. Dün gece kaçmalıydık.”

“Gündüz, gece... fark etmez. Dinlenme Güvertesi tıka basa doludur. Madenciler ve metcezir makinistleri cuma günü para alırlar ve bütün hafta sonu Kovan’da kaçamak yaparlar. Bu yüzden araştırmacılar kumar oynamaya gelirler. Dümencilerle tayfalar da. Paramı bir kenarda tut.” Elini kemerindeki keseye doğru ittim. “Bir çamur kazıcısına, seni Gemi Salonu’na götürmesi için rüşvet veremezsin.” Düşüncesiz tavrından, uzun ve gevşek saçlarına kadar her yönüyle tehlikeye davetiye çıkarıyordu.

Parasını kesesine geri koyarken, “Ama Richard’ın resmini başka her yerde gösterdim,” dedi. “Markette, kütüphanede, bilgisayar salonunda...”

“Tamam. Giriş Güvertesi’nde oyalanacağız. Araçlarını doka çekip güverteye çıkarken araştırmacılara bakabilirsin.”

“Peki ama şu anda Gemi Salonu’nda olanlar ne olacak?” Artık tanımaya başladığım o bakışı takınmış, ağzını kararlılıkla dümdüz bir çizgiye çevirip çenesini sıkmişti.

Başka bir taktik deneyerek, “Dinle,” dedim, “Dün gece sana ya da başka hiç kimseye anlatmadığım bir şey var. Ev çıktuktan sonra tarlada tek başıma kaldım. Gölge’yi gördüm.”

Gemma’nın gözleri açıldı.

“O kadar beyazdı ki ölü bir adam gibi görünüyordu.” Biraz duraksadıktan sonra itiraf ettim, “Onu takip ettim.”

“Haydut yuvasını buldun mu?”

Olayın üstüne sürdüğü dram karşısında neredeyse gözlerim yaşaracaktı. *Haydut yuvası*ymış. “Bana saldırdı ve dalış tahtamı aldı.” Nefesini tutunca devam ettim. “Sana bunu anlatıyorum çünkü Gemi Salonu’ndakiler bu tip adamlar.” Bir kat aşağıımızı kast ederek zemini işaret etmiştim. “Ağabeyini hayal ediyorsun ama bulacağın kişi o değil.”

“Gözleri pembe renkli miydi?”

“Gölge’nin mi?”

Başını salladı. Heyecanı bana, ne zaman babam bir deniz canavarı hakkında bir hikâye uydursa Zoe’nin girdiği hali anımsattı.

“Gözleri yoktu. Sadece oyuk siyah boşluklar vardı.”

Gemma, ellerini ağzının üstünde kenetledi.

“Nasıl bilmiyorum ama öyle görünüyordu işte. Eminim sadece siyah kontakt lens takıyordur.”

“Muhtemelen gözleri çok hassas olduğu içindir. Pek çok albinonun neredeyse kör olduğunu okumuştum.”

“Beni gayet iyi gördü. Tam dalış tahtama zıpkınını saplamayı başardı.”

Ellerini indirdi. “Beni korkutmaya çalışıyorsun.”

Tam o anda asansörün kapıları açıldı ve sallanan bir madenci aylak aylak dışarı çıktı. Gemma geriye çekilirken bana çarptı ve ileriye, tam madencinin üstüne doğru tökezledi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Sorun değil, güzel bayan.” Adamın pis sırtışı, sararmış dişlerini açığa çıkarıyordu.

Adam yoluna devam edince Gemma’ya döndüm. “Ne söylediğimi anlıyor musun?”

Gemma sırtıp yeşil bir kimlik kartı gösterdi. Yetişkin birinin kimlik kartı.

Buna inanamıyordum. “Onu, madencinin cebinden almışsın!”

Yüzünde suçluluk duyduğuna dair en ufak bir iz yoktu. “Bu numarayı bana ağabeyim öğretmişti.” Asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

“Çalmak, numara değildir.” Asansör kapısıyla arasına atıldım. “Beni dinle. Aşağıda, yılanbalıklarının arasında yüzen bir melek balığı gibi olacaksın.”

Kapılar iki yana açılırken, “Yılanbalıkları beni korkutmaz,” dedi. Gerçekten de Gemi Salonu’na iniyor olamazdı.

Blöf yapıyordu. Bundan emindim. Ama sonra etrafımdan dolanıp asansörün içine adım attı. El sallarken, “Geri döndüğümde nasıl bir yer olduğunu sana anlatırım,” dedi.

Kapılar kapanmadan önce elini tutup onu dışarı çekiştirdim. “Eğer bunu yapacaksan, en azından biraz akıllıca davran.” Onu koridordan aşağı sürükledim. “İçeriye bir kız olarak giremezsin.”

“Peki, ne olarak girecekmişim? Denizanası olarak mı?”

Bir malzeme odasının kapısını açtım. “Bir erkek olarak.” Büyük bir seleden kıyafetler çıkardım. “Burası, Ticaret Merkezi’nin kayıp eşya bürosu.” Üstüne kırış kırış olmuş kırmızı bir eşofman üstü attım.

Burun kıvırdı. “Mümkün değil.”

“Doğru. Sen süslü elbiselere alışkınsındır.”

“Benim bütün kıyafetlerim ikinci eldir, ama sigara ve ter kokmaz.”

“Arkadaşlık edeceğin insanlar göz önünde bulundurulursa kirli olmaları iyidir.” Kapüşonlu eşofman üstünü eline tutuşturdu. Yüzünü buruşturdu ama yine de kafasından geçirdi. Eşofman üstünü düzeltirken onu inceledim ve kapüşonunu örttüm, böylece saçının çoğu görünmeyecekti. Gözlerinin üstüne düşen uzun kâküllerıyla de bir erkek gibi görünebilirdi. Sonra ona baştan aşağı bakıp sızlandım. Hiç işe yaramayacaktı.

“Göğüslerime dik dik bakmayı kes,” diye çıkıştı.

“Onlar sorun olacak.”

“Anlamadım?”

“Onları saklamak için bir şey yapmalıyız yoksa Gemi Salonu’ndaki adamlar dik dik bakmaktan daha fazlasını yapacaklardır.”

Gemma ilk kez kararsız göründü.

“Şurada şalvar pantolon bulabilirsin.” Kıyafet selesini işaret ettim. “Ben birazdan dönerim.”

Önüme atıldı. “Nereye gidiyorsun?”

“Bir bandaj bulmaya, böylece her yerini dümdüz yapabilirsin.” Endişelerim sayesinde utangaçlığım tamamen yok olmuştu. Ne var ki Gemma’nın yanakları, okyanusun üstüne batan güneş gibi alevlenmişti. Ona, “Gemi Salonu’na girdiğimizde bunu yapma,” dedim.

“Neyi yapmayayım?”

“Kızarma. Kız gibi görünmene neden oluyor.” Kliniğe doğru yola koyuldum.

“Ben bir kızım!” diye seslendi.

Sanki ben de fark etmemiştim.

BÖLÜM

14

Kliniğin eşiğinde duraksadım. Bu odayla ilgili her şey beni hasta ediyordu. Kokusu, lekesiz cam dolapları ve hepsinden çok tıbbi malzemeler. Acil müdahale arabasını görmek bile midemin kancaya asılmış bir mezgıt gibi çırpınmasına neden oluyordu. Yine de içeri girmek için kendimi zorladım.

“Doktor, burada mısınız?” diye seslendim.

Yürüyerek koli istiflerinin yanından geçip, kapısı açık duran arka taraftaki odasına yöneldim. Topluluk’un onu geri çağırdığına inanamıyordum. Yerleşimcilerden biri ciddi şekilde yaralanırsa ne olacaktı? Her ne kadar kliniğin koku ve seslerinden hoşlanmasam da, eğer bir köpek balığı bacağıyı parçalarsa, Raj veya başka bir yetersiz yerleşimci yerine yine Doktor’un dikiş atmasını tercih ederdim.

Doktor neredeyse tamamen toplanmış gibi görünen ofisinde değildi. Tam ayrılmak için arkamı döndüğümde ağız açık bir koliye çarpıp onu yere düşürdüm. Etrafa dağılan dosyaları toplamak için yere eğildiğimde bir başlığı fark edip donakaldım: *‘Karanlık Yetenekler: Bir Deniz Altı Fenomeni’* Doktor William Metzger tarafından hazırlanmıştır. Bu,

Gemma'nın sorup durduğu o aptal makaleydi. Hızlıca sayfaya bir göz attım ve şunları okudum: ... uzun süreler boyunca deniz altında ikamet eden gençler üstünde beyin taramaları yapılmıştır. Sonuçlar, beyinlerinde aktif olarak kullanılan daha fazla alan olduğunu göstermiştir... teoride, yoğun su basıncı beyin gelişimini uyarır ve olağan dışı yeteneklere sebep olur... bu gençlerin çoğu, deniz hayatıyla ilişkili kişisel özellikler sergiler. Ayağa kalktım, doktor ofisine girdiğinde elimde hâlâ o sayfayı tutuyordum. Etrafa dağılmış dosyalarının ortasında dikiliyor olmamadan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

“Bana mı bakmıştın?” diye sordu.

Boğuk bir sesle, “Bandaja ihtiyacım var,” demeyi başardım. Bana göz gezdirmesiyle ekledim, “Benim için değil. Kimse yaralanmadı. Sadece ihtiyacım var.”

“Tamam,” dedi ve bir çekmeceyi çekip açtı.

Rahatladım. Bir şeyler açıklamamı istemeyecekti. Kâğıdı havaya kaldırıp, “Bu neden sende?” diye sordum.

Bana sarılmış bir bandaj uzattı. “Bu işi aldığımında, bölge hakkında bulabildiğim her makaleyi bilgisayardan indirmiştim, böylece neyin içine girdiğimi bilebilecektim.”

“Okuduğun her şeye inandın mı?”

Suratını buruşturdu. “İstesem de, her şeye inanamayacak kadar uzun süredir kamu çalışanı olarak görev yapıyorum. Bunları iyi bilirim. Topluluk, departmanlarından birini sırf kendi gündemiyle halka kandırmak için ayırmıştır.” Yaralı avucunu ovuşturdu. “Veya tehdit olarak görünen birinin itibarını düşürmek için.”

“Okyanusların yükselmesinin durduğunu söyleyen bilim insanları gibi.”

“Aynen. Eğer Topluluk bir krizin ortasında değilse, Olağanüstü Hal Kanunları altında faaliyet göstermeye devam etmek için hiçbir neden yok. Fakat eyalet temsilcileri, ellerindeki gücü kaybetmek istemiyorlar.”

Kâğıdı koliye geri koydum ve geri kalanları da içine atmak üzere eğildim. Doktor da bana yardım etmek için diz çökünce, “O makale seni rahatsız mı etti?” diye sordu.

Omzumu silkerek kapıya döndüm. “Bandaj için teşekkürler.”

Doktor, “Sahipsiz denizaltında bulduğumuz kanın bir örneğini ana bilgisayara girdim,” dedi.

Merakla tekrar ona döndüm.

Doktor, “Eğer adamın DNA’sı hükümetin veri bankasındaysa bu gece adını öğrenmiş olurum,” diyerek devam etti.

“Yani insan kanı mıymış?”

Doktor tatsızca, “Evet,” dedi. “Ve onca kanı dökülen kişi her kimse, eşyalarını toplamak için geri dönmeyecektir. Kimse o kadar kan kaybettikten sonra yaşayamaz.”

İrkildim. Buz Alevi Çetesi, neden bir araştırmacıyı öldürmüş olabilirdi ki? Onda, Çete’nin bu kadar istediği ne olabilirdi? Gitmek için dönerken, “Bandaj için teşekkürler,” dedim.

Doktor omzuma dokundu. “Seninle arkadaşın Gemma hakkında konuşmam gerek.”

Rahatsızlıktan daha fazlasını hissederken masasına geçmesini izledim.

“Bu, bana sabah gönderildi.” Sandalyesini geriye doğru çekti ve böylece ekranda ne olduğunu görebildim: Gemma’nın boynundan aşağı uzanan bir kaftan içinde olduğu bir fotoğrafı ve muhtemelen kimlik kartından alınmıştı. “Bu, Ticaret Merkezi’ndeki bütün çalışanlara gönderildi. Bir misafirhanenin hazırladığı kayıp çocuk ilanı.” Beni inceledi. “Yöneticinin ofisinden para çaldığı yazıyor.”

Kalbim, bir çapa gibi dibe oturdu. “Onu rapor edecek misin?”

Bunu bir düşündü. En sonunda, “Hayır,” dedi. “Ama başka biri edebilir.”

“O zaman, fazla vaktimiz yok.”

Doktor bir kaşını kaldırdı. “Ne için?”

“Teşekkürler,” deyip hızla kapıya koştum.

Gemma, “O benim param! Richard onu bana gönderdi, ama Bayan Spinner aldı,” diye kudurdu. “Onun sorumluluğunda olmadığım zaman parayı bana geri vereceğini söylemişti. Peki ama, Richard serbest bırakılma formumu imzalamazsa *bu* nasıl gerçekleşecek? Buraya gelmek için o paraya ihtiyacım vardı.”

“Buraya nasıl *geldin*?”

“Nasihat dinleyecek halde değilim.” Parmaklarımın arasından bandaja asıldı ve koridorda endişe içinde beklemek üzere beni bırakıp kayıp eşya bürosuna doğru yalpaladı.

Nihayet malzeme odasından dışarıya adımını attığında, “Koridor boş. Hadi gidelim,” dedim.

“Yani geçtim mi?”

“Evet.” Yakından bakarsanız bir kız olduğunu hâlâ anlayabilirdiniz. Ama Gemi Salonu’nun müdavimlerinin hiç kimseye o kadar yakından baktıklarını sanmıyordum. Buna bazı serseriler alınabilir. Köşeden etrafı kontrol edip omzumun üstünden ona el ettim. “Eğer Gemi Salonu’na gireceksek bunu şimdi yapmalıyız, burada kimsecikler yokken.”

“Bizi kim durduracak ki?” diyerek benimle dalga geçti.

Kendi kendime sabrımın güçlenmesini dileyerek, “Aslında,” dedim, “herhangi bir yerleşimci beni görürse, sadece Gemi Salonu’na gitmemi engellemeyecek, ayrıca dalış elbisemin ensesinden tutup beni eve sürükleyecektir.”

“Neden?” Gerçekten de hayret etmiş gibi görünüyordu.

“O insanlar benim komşularım. Burada komşuluğun bir anlamı vardır. Neyse ki Gemi Salonu, bütün Bentik Bölge içinde beni kimsenin tanımayacağı tek yer. Ama kim bilir? Belki kütüphaneci biraz içki içip rahatlamaya gelmiş olabilir.”

Hafifçe, “Bu, duyduğum en güzel şey,” dedi.

“Kütüphanecimizin içki içmesi mi?”

Kısık bir sesle güldü. “Herkesin sana göz kulak olması.”

“Evet. Yapmaman gereken bir şeyi yapana kadar. Ve ailen, bunu altı farklı kaynaktan duyana kadar. Bu arada, Gemi Salonu’na gizlice girmek, yapmamam gereken şeyler arasında. Bu yüzden eğer fikrini değiştirdiyen...”

“Değiştirmedim.” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ama eğer insanlar sana dikkat ediyorlarsa, senin de kıyafetlerini değiştirmen lazım.”

Asansörün kapıları üçüncü alt düzeyde açıldığında, üstümüze bir gürültü dalgası çarptı. Mavi bir tulum ve gözlerime kadar indirdiğim örgü şapkaıyla metcezir işçisi gibi giyinmiştim. Müşterilerin beni tanimasından çok fazla endişelenmiyordum, ama Ticaret Merkezi yapıldığından bu yana geçen on yıl içinde, buradaki çalışanların çoğuyla tanışmıştım. Gemi Salonu’nun dört kat üstündeki bir iskeleye adım attık. Gemma’nın nefesi kesildi. “Neden burada, yukarıdayız?”

“Burası Kovan. Buradan kuşet kiralamak istiyordun, hatırladın mı?” Üç farklı seviyede olan pencerele bölmelerin, dev bir bal peteğini andırarak duvarlara sıralandığı ana gövdenin her iki tarafını da işaret ettim. Gemma yine de gönülsüzdü. “Gemi Salonu’na gitmek istiyorsan, merdivenlerden üç kat inmeliyiz.”

Bu seviyeye yıllar önce gelmiş olmama rağmen yerleşim planını çok iyi biliyordum, çünkü babam Ticaret Merkezi’nin yapımına nezaret ederken bu yerlerde serbestçe dolanma hakkım vardı. O zamanlar Dinlenme Güvertesi, pencereler ve su altı manzaralarıyla dolu dört katlı duvarıyla çok huzurlu hissettiriyordu. Manzara aynı kalmıştı, ama bağrışmalar ve bira bardaklarının şangırtısı, bütün huzur hissini yok ediyordu.

İskele korkuluklarından sarkıp en alttaki Gemi Salonu’na dikkatle bakmak için üst iskeleye geçtim. Bu,

arada sırada bir alev patlamasının gerçekleştiği bir yılan-balığı bahçesine yukarıdan bakmak gibiydi. Deniz yosunu sigaralarının sürekli yeniden yakılması gerekiyordu, bu yüzden masalarda gömme çakmaklar vardı. Bardaki adamlar sarsak bir biçimde birbirlerini itiyorlardı. Yine de her zaman, zengin bir Üsttarafly yerine kumarbazlar ve maden arayanlarla bir arada bulunmayı tercih ederdim. Aşırı derecede solgun görünen Gemma'ya bir göz attım.

“Fikrini gözden mi geçiriyorsun?” diye sordum.

Bana, kabuğunu korumaya çalışan bir keşiş yengeci gibi ters ters baktı.

“Hadi ama. Kendini evinde gibi hissedeceksin,” diyerek ona sataştım. “Bu kadar insan ve gürültüyle burası tıpkı anakara gibi.” Asansör boşluğuna doğru daha da geriledi. “Sorun ne?” diye sordum.

Suratını ekşiterek iskeleyi işaret etti. Çelik ağ o kadar saydamdı ki altında iki iskele daha olmasına rağmen Gemi Salonu katını görebiliyordum. Asma kabloları ve ince korkuluklarıyla bütün yapı, geçici bir bina iskelesi gibi görünüyordu.

“Bunun üstünden yürüyecek en hafif kişi sen olacaksın.” Ayağımı yere vurdum. İskele elbette titredi ama bu iyiye işaretti. Ticaret Merkezi'nin her bölümü, biraz esneyecek şekilde tasarlanmıştı. Veya bazen çok esneyecek şekilde. Mesela alt istasyonlardan herhangi birinde sızıntı ortaya çıkarsa, Yüzey Güvertesi otomatik olarak alt istasyonla bağlantısını kesecekti. Her nedense, Gemma'nın bu olgu karşısında kendini rahat hissetmeyeceğini düşündüm.

Ağırlığımı bir o yana bir bu yana verip üç seviyenin hepsini de sallayarak, “Bak, burası oldukça güvenli,” dedim. Yine bu da denizaltı mimarisi açısından iyiye işaretti, ama Gemma asansör kapılarının orada kalmaya devam etti.

“Çaresizce ağabeyini aradığımı düşünüyordum.”

İlerlemeye başladı.

“Fırla,” diye söylendim. Onu olduğu yerden kıpırdatmak için son şansımı kullanmıştım, babamın tasarımının güvenli olduğunu kanıtlamak istiyordum. İskelenin zıplamasına yol açarak ayak parmaklarımın üstünde yaylandım. “Aslında biraz dayanıksız gibi.”

“Çekil oradan,” diye çıkıştı. “Hemen!”

Omzumu silktim. Bir asma kablosuna dayanarak asansör boşluğunu terk etmesini ve sıra sıra uyku kapsüllerinin arasından yolunu çizmesini izledim.

Altımızdan ayak sesleri geldi ve bir ses kükredi: “Kuşetinden uzak dur!”

Ayaklarımı açarak aşağıdaki iskelede duran iki adama baktım. Kovan’ın sahibi olan Solak’ı tanıdım.

Solak gürlereyrek yüz yüze olduğu adama, “Burası artık senin kuşetin değil,” dedi.

Gecelik ücreti toplamaktan ve kuşetleri temiz tutmaktan başka, Solak’ın yapacak çok fazla bir şeyi yoktu. Kovan, odaların tabutlardan büyük olmadığı, üst düzey verimlilik sağlayan bir oteldi. Maden şirketleri, bir sıranın tümü için anlaşma yapıp madencilerini tam bir yıl boyunca bu dar kapsüllerde yaşatırken, araştırmacılar bu odaları gecelik kiralardı.

Aşağıda, araştırmacının parasını ödememesiyle ilgili bir kavga çıkmıştı. Gemma artık birbirlerine yumruklar atmakta olan iki adama bakınca soluk alıp vermesi hızlandı. Onların kuvvetiyle üç iskele de zıplıyordu ve Gemma, sanki kusacakmış gibi zar zor yutkunuyordu.

“Onlar sadece yılanbalığı. Seni korkutamazlar, unuttun mu?” diyerek ona takıldım.

“Onlar yılanbalığı değil,” dedi. “Onlar psikopat.”

Solak aniden sivri uçlu bir bıçak çekince, araştırmacı merdivene hamle yaptı.

Gemma, “Büyük bıçakları olan psikopatlar,” diye lafını düzeltti. “Bu aptal şeyin düşmesine neden olacaklar.”

Keyifle, “Muhtemelen,” diyerek ona katıldım. “Artık gidebilir miyiz?”

“Hayır!” kapüşonunu gözlerinin üstüne çekti. “Deniz altına bir çift psikopat beni korkutsun diye gelme...” Merdivenlerin en tepesinde olan Solak’ın fırlattığı araştırmacı yanımızdan uçup geçerken Gemma bir çığlık attı. Aynı anda uyarıcı bakışlarımı da fark etti.

Savunmacı bir şekilde, “Erkek çocuklar da çığlık atar,” dedi.

“Adamlar da atar. Eğer burada kalmaya devam edersek eminim duyarız.”

“Beni korkutman hiç işe yaramıyor.” Merdivenlere doğru yola koyuldu.

Solak kısık gözleriyle şüphe içinde bakarak Gemma’nın yolunu kesti. “Bu seviyede olmak için çok gençsin.”

Gemma boğuk bir sesle, “Bizi annem gönderdi,” dedi. “Babamızı bulup onu eve götürmemiz gerekiyor.”

Solak, beni şaşırtarak başını salladı. “Tamam.” Geçmesine izin verdi. “Sadece elinizi çabuk tutun.”

Şapkamı daha aşağıya indirerek, merdivenlerden orta iskeleye inen Gemma’yı takip ettim. İsteksizce, “İyi hamleydi,” diye itiraf ettim. “Sesin gerçek bir öncü gibi çıktı.”

Gülümsedi. “Seni taklit etmişim.”

“Beni mi?”

“Bazı insanlarda poker suratı* vardır, sendeyse poker sesi var. Tedbirli ve biraz boğuk. Onu taklit ettim.” İkinci merdivendeki bot sesleri, övünme faslına bir son vermişti.

Başımınla işaret edip onu merdivenlerin üst tarafından çağırdım. “Eğer birisi yukarı çıkıyorsa aşağı inemezsin. Bunun için yer yok.” Sesim tedbirli veya boğuk çıkmıyordu.

Korkuluklardan aşağıya bakıp nefesini tuttu. “Bu, arkadaşın Jibby.”

“Yalnız mı?”

“Arkasında bir adam var. Büyük bir adam. Fırça gibi siyah sakalları var.”

Bu, ağzı egosundan bile büyük olan Raj olmalıydı. Kıyafet değiştirdiğimi bir bakışta anlayacaklardı. Hızla arkamı dönüp boş bir kapsülü zorla açtım ve Gemma’yı elimle çağırdım. Cesaretle kapsülün içine girdi. Onun arkasından içeri girip bölmeyi kapattım.

*Poker suratı: Hiçbir duygusunu belli etmeyen bir ifadeye sahip kişiler için kullanılan bir öbek.

Beş yaşımdayken etajerle, bir katlanır masayla ve bir bilgisayar ekranıyla tamamlanan rahat kuşetleri çok severdim. Bu eşyaların hepsi de duvarın içine yerleştirilmişti. Ama kapsüller sadece bir kişiyi alacak şekilde tasarlanmıştı ve şu anda gözüme, beş yaşında görüldüğünden çok daha küçük görünüyordu. Yüzükoyun yatıp ancak sığmıştık.

Bölmedeki renkli camdan Jibby'nin iskeleye tırmandığını gördüm. Tam bizim kuşetimizin yanından geçerken, "Muhafız Grimes, sahipsiz denizaltını Deniz Koruması'na teslim etmeyecek," dedi.

Onun ardından güçlkle tırmanan kişi, kesinlikle iri cüssesi ve gür bir sesi olan Raj Dirani'ydi. "Bir araştırmacı öldürülürse, Grimes bu işe kabuklu deniz hayvanı gibi sıkı sıkıya yapışmaz. Bunu yapan alçakların peşine düşmez."

Bir botunu merdivene koymuş olan Jibby onu dinlemek için durdu. Saklanmakla en doğru tercihi yapmıştım. Raj, babalık görevlerini çok ciddiye alıyordu. Muhtemelen on iki yaşındaki kızını tek başına yetiştirdiği için öyleydi. Bir an bile beklemeden beni annemle babama geri götürürdü.

Gemma kuşetin içinde, dizlerinin üstüne oturdu. Kafasıyla tavan arasında sadece birkaç santim vardı. "Vay canına," diye fısıldadı. "Keşke bana ait böyle bir yer olsaydı."

Üstümden eğilip kapsül duvarındaki bir kapıyı açtı ve ortaya çıkan mini buzdolabı karşısında keyifle bir oh çekti.

"Şşştt!.. Bu sesleri..." Raj bir elini şap diye bölmenin penceresine koyup Jibby'ye doğru eğilince kelimeler boğazımda düğümlendi.

Raj, "Buz Alevi Çetesi, Peaveylerin evini batırdı," diye devam etti. "Bu doğru. Eğer bunun için bir şey yapmazsak, o haydutlar bizim olan her şeye el koymaya çalışabilirler. Ekinlerimize... çiftlik hayvanlarımıza... Onlar yüzünden hiçbir kadın aşağıya gelmez!"

Jibby'nin, "Bunun sebebinin kendi kokun olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sorduğunu duydum.

Raj homurdamp son merdivene yöneldi.

Botları görüş alanımızdan çıkınca, üstümden eğilen Gemma'ya bakmak için sırtüstü döndüm. Bölmenin yukarıdaki ekranın tuşlarına basarken dengesini sağlamak için bir elini göğsüme bastırdı. "Ah, bu da bir telefon." Gülümseyerek geri oturdu. "Burada, ihtiyacımız olan her şey var. Günlerce saklanır, kimin gelip gittiğine bakabiliriz. Hey, yine parlıyorsun." Beni bir an dikkatle inceledi. "Bence utandığın zaman daha fazla parlıyorsun. Belki, sen de bu şekilde kızarıyorsundur."

"Ben utanmadım." İşte şimdi sesim boğuk çıkmıştı. Tamamen bir poker sesiydi. Bölmenin kapısını ittim ve dışarı çıktım. Günlerce onunla birlikte bir kuşetin içinde kalma fikri, şu belirsiz durumumuz düşünüldüğünde çok rahatsız edici bir şeydi. Odaklanmam gerekiyordu. Çelik ağ iskeleinin içinden yukarı bakarak, Jibby ve Raj'ın asansörün içine girip kaybolmalarını seyrettim. "Ve ben parlamam."

Kuşetten dışarı tırmanırken, "Lütfen," diye alay etti. "Üzerinde ateşböceklerinin olduğunu söylemeyeceksin herhalde."

Ateşböceğinin ne olduğunu sormak yerine, “Gemi Salonu’na girmeden önce bir plan yapmalıyız,” dedim.

“Ne gibi?”

“Kimsenin karşısına dikilme, gibi. Sadece kalabalığın içinde ağabeyini ara... Ama kimseyle göz teması kurma.”

“Hay hay kaptan!”

Sonraki iki merdiven boyunca, aklıma yeni talimatlar geldikçe Gemma’ya fısıldayarak onu takip ettim. “Ve ağabeyinin resmini etrafa gösterme. Düşmanları var mı, yok mu bilmiyorsun.”

Gemi Salonu’nun zeminine indiğinde omzunun üstünden, “Anlaşıldı,” dedi.

Etrafımızı, ayakta duramayan sarhoşlar sardı ama bu, Gemma’yı ürkütmedi. Beni, kendi izini takip etmem için arkasında bırakarak kalabalığın içinden kolaylıkla yol açtı. En azından plana uyuyor, diye düşündüm... ince, sarışın bir adamın omzuna eliyle vurana kadar. Adam döndüğünde ağabeyinin resmini ona uzattı. Belki de adamın buz mavisi gözlerine daha iyi bakmak için biraz beklemiş olsaydı bu kadar hızlıca talepte bulunmazdı: “Onu gördünüz mü?”

Bu adam olsa olsa bizden üç yaş büyüktü. Daha çok iki yaş büyük ve sahte kimlik taşıyor gibiydi. Buna rağmen sert ifadesinde genç olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Dümdüz saçları neredeyse beyazdı ve o kadar uzundu ki kaburgalarının altına kadar iniyordu. Fotoğrafa bir göz attı. Kısa bir an, yüzünden şaşkın bir ifadenin geçtiğini

gördüm, ama bakışlarını kaldırdığında acaba yanılmış mıydım, diye merak ettim. Bir ıskarmoz kadar arkadaş canlısı bir şekilde Gemma'ya gözlerini dikti. Onu incelerken irkilerek bir şey fark ettim. Gemma'nın yüzünün bütün ayrıntılarını kafasına kazıyordu.

Fotoğrafı onun elinden çektim. Araya girerek, "Onu gördün mü, görmedin mi?" dedim.

Soğuk bir şekilde, "Hayır," dedi ve sonra da kalabalığın içine karışıp uzaklaştı.

Kızgındım. "Lütfen dikkatleri kendine çekmeyi bırakır mısın?" diye fısıldadım.

Anlamadığım bir nedenden dolayı Gemma kahkahadan ölüyordu. Adamlar ona bakmak için taburelerinden dönünce hızlı bir şekilde elimle ağzımı kapattım.

Patron sesimle, "Anlaşma şöyle," dedim. "Burada olduğumuz süre boyunca konuşmayacaksın çünkü beni taklit ederken bile sesin bir kız gibi çıkıyor. Güldüğünde de... Ve bir yabancıyı daha dürtmeyeceksin." Elimi ittirdi. "Ben ciddiyim. Yoksa seni hemen muhafıza götürüp bir kaçak olduğunu ve hırsızlıktan dolayı arandığını söylerim."

Şimdi gözleri öfkeyle tutuşuyordu.

"Anlaştık mı?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece öfkeliydi.

"Gemma?"

"Bana konuşmamamı söyledin," diye tısladı.

Arkamızdan gelen bir ses, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu.

Zamanında dönüp barmenin tezgâh kapısını açtığını ve hızla bize doğru geldiğini görmüştüm. Adam çok yaşlıydı ve bir gözü yoktu. “Sizin gibi iki ufak balık yüzünden ruhsatımı kaybetmeyeceğim.”

Henüz ben yanıt verememişken ikinci bir barmen, tezgâhın üstünden eğildi. “Onları rahat bırak Otto.” Ses tonundan, bizim hakkımızda konuşan kişinin kadın olduğunu anlamıştım. Buna rağmen önümüzdeki kısık gözlü ve kel kafalı barmenle bu sesi bağdaştırmak biraz zordu. “Çocuklar, sizin için neyin iyi neyin kötü olduğunu biliyorsanız, yelkenlerinizi açıp buradan gitmelisiniz,” dedi.

Gemma, Richard’ın fotoğrafını elimden kaptı. Bu sefer sesini daha da sertleştirip tekrar benim berbat bir taklidimi yaparak, “Sizin başınıza dert açmak istemiyoruz bayım,” dedi. Resmi, Otto adındaki barmene uzattı. “Sadece ağabeyime bakmak için geldik. Annemin hastalandığından haberi yok. Onu gördünüz mü?”

Adamın yüz ifadesi yumuşadı.

Kadın barmen, “Şimdi kendini pislik gibi hissediyorsun, değil mi Otto?” diye onunla dalga geçti. “Bir dahaki sefere ruhsatın için endişelenmeden önce birkaç soru sor.”

“Kes sesini Mel!” Yaşlı adam fotoğrafı Gemma’dan aldı ve tek gözünü kısıp ona baktı. “Hayır. Onu gördüğümü hiç sanmıyorum.” Fotoğrafı Mel’e verdi.

Kadın da kafasını salladı. Fotoğrafı bana geri uzatırken, “Buraya gelen her çirkin suratı hatırlayamam,” diye ekledi. “Ama gözüm, genç olanların üstünde olacak. Bu lağım çukurunda neler olacağını asla bilemezsin.”

Otto, “Neden fotoğrafı bize bırakmıyorsunuz?” diye önerdi. “İçki almaya geldiklerinde onu bu eşkiyalara gösteririz. Çocukların burada dolanması güvenli değil.”

Onlara tamamen katılıyordum ama daha Gemma’yı bir şeylere ikna edemeden önce, soğuk sarışın adamın arka köşelerden birinde durup büyük ve koyu tenli bir adamın kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ettim.

“Hemen buradan çıkalım.” Gemma’nın sırtına bir elimi koydum. “Ayrılıyormuş gibi yapıp kalabalığın içine karışacağız.”

Gemi Salonu’nun diğer ucunda oturan su canavarından gözlerimi alamıyordum. Sırtını cam duvara vermişti; bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı. Teni o kadar koyuydu ki dışarıdaki bulanık mavi denizin önünde neredeyse kaybolmuştu. Pantolon ve yapay ipekten bir yelek giyiyordu ama tişörtü yoktu. Kashi göğsü açıktaydı. Heykel gibi duran yüzünde hiçbir ifade yoktu; hatları geniş ve kabaydı. Kafası tamamen kazınmıştı ve...

Onu hatırladığım anda, mideme yumruk yemiş gibi oldum.

O kafatasının şeklini tanıyordum. Uzun bir yarığı andıran o ağız biliyordum. Peki ama adamın teni şu anda neden saf beyaz değil de kahverengiydi? Hiç şüphem yoktu artık. Hem de hiç.

O, Gölge’ydi.

BÖLÜM

15

Gemma'nın kolunu çekiştirerek, "Gölge orada," diye fısıldadım.

Gözlerini kısarak baktığım yöne baktı ve "Nasıl göre..." dedi. Sözleri, keskin havanın içinde kayboldu. Onu suçlamazdım; kim olsa bu adamın iriliğinden korkardı. Daha da kötüsü, adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Gemma, çenesini isyankâr bir edayla yukarı kaldırdı ve adama dik dik baktı. Adamın görüş açısını engellemek için kıvrak bir yılanbalığı gibi hızla Gemma'nın önüne geçtim. Ne kadar sert biri olduğunu kanıtlamasının zamanı değildi.

Etrafımdan dolaşmaya çalışarak, "Onun bir albino olduğunu söylemiştin," dedi.

Arkasından fısıltıyla, "Öyleydi. Belki ikmal gemilerine saldırırken üzerine çinko boya sürmüştür. Bilmiyorum... ama bu, o adam," dedim. Gemma'yı merdivene doğru itirdim ve "Dinle, Muhafız Grimes'a ulaşmak zorundasın. Muhafız Grimes, Gözlemevi'nde olacak. Ona hemen aşağı inmesini söyle ve orada kal," dedim.

Sarsılmış haldeki Gemma omzumun üzerinden Gölge'ye baktı ve "Ne yapacaksın?" diye sordu.

“Burada bekleyip Grimes geldiğinde ona Gölge’yi göstereceğim,” dedim. Onu basamaklardan yukarı çıkmaya zorlarken kaygılıydım.

“Ama...”

“Muhafız onu tutukladıktan sonra, seninle Gözlemevi’nde buluşacağım,” dedim ve bunu yüksek sesle söylemek beni cesaretlendirdi. Salon’a gizlice sızmanın bölgeye yardım etmek için yapabileceğim en iyi hareket olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Gerçi annem ve babam hiç böyle düşünmeyeceklerdi.

Gemma, “Muhafız benim kim olduğumu bilmek isteyecektir,” diyerek bana karşı çıktı ve “Ne söyleyeceğime dair bir önerin var mı?” diye sordu.

“Söyleyecek bir şey bulursun,” dedim. Onu eylem halindeyken gördüğüm için, bir şeyler uydurabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Gemma kaşlarını çatarak merdivenlere fırladı. Ayağa kalkan Gölge’ye bakmak için döndüm. Sıkıntılı ama aynı zamanda kararlı bir tavırla, giydiği köpek balığı derisinden yapılmış yeleşini çıkardı ve gözleri buz mavisi olmayan öbür adama fırlattı. Bu adamın geniş bir ağız ve bir bandanayla arkaya atılmış saçları vardı. Kuşkusuz o da Buz Alevi Çetesi’nin bir üyesiydi.

Gölge yukarıda yavaş yavaş hareket eden Gemma’yı izlemek için geçidin altında dolanıp duruyordu. Beynimde, parmak uçlarıma kadar uyuşmama sebep olan uyarı çanları çalıyordu. Öne atıldım. Sıvışmak için bu fırsattan

faydalanmamın hiç yolu yoktu. Tıpkı onun gibi ürkütücü şekilde durmak ve Muhafız –umarım yanına bir destek kuvvet alıp– gelene kadar Gölge'nin dikkatini dağıtmak zorundaydım.

Gölge ona doğru ilerlediğimi gördü; tıpkı yanındaki adamlar gibi. Gerginliğime teslim oldum ve yürümeye devam ettim. Onlara yaklaşmak için hemen bir bahane bulmalıydım. Iskeleye varmama on adım kala Gemma'nın ağabeyinin fotoğrafını çıkardım. Artık bir bahanem vardı, ama yine de Gölge'ye daha iyi bakmak isterken durduğumda tökezledim. Yakınlaştığımda, düşündüğüm kadar koyu tenli olmadığını gördüm. Siyah dövmele göğsünü kaplamış, kaslı kollarını sarmış ve tıpkı bir ahtapotun kolları gibi boynuna ve kafasına dolanmıştı. Ve elbette, yüzünü çinko boyası ile boyamıştı.

O anda birden bir sarhoş bana çarptı ve elimdeki fotoğrafı düşürdüm. Onu almak için salonun tabanını kayganlaştıran tükürük, alkol ve çamur karışımı bir sıvının içine yuvarlandım. Tam fotoğrafa uzandığımda elimin üzerine çizmeli bir ayak bastı. Parmaklarım acıyla sızladı. Birkaç saniye sonra elimin üzerindeki ayak kalktı. En azından fotoğraf sadece biraz pislenmişti. Onu üzerime sürüp temizleyerek ayağa kalkarken Gölge ile yüz yüze gelmeyi umuyordum...

Ama orada değildi.

Onun yerine, bandanalı suç ortağı, çizmeli ayağını masanın üzerine vuruyordu. İnci gibi beyaz dişlerinin arasındaki iki altın dişi gösterecek şekilde bana sırtıyordu. Buz

gibi gözleriyle dik dik bakan diğer suç ortağı, Gölge'nin kalktığı sandalyede aylak aylak oturuyordu. Derimde karıncalanmalar hissediyordum.

Döndüm ve etrafımdaki gürültülü kalabalığa göz attım. Gölge'nin salondan geçip hemen merdivenlere ulaşması mümkün değildi. İlerideki duvarın önünde sıra sıra dizili oyun masalarını kontrol etmek için sallanan bedenlerin arasından atıldım. Gölge oyuncuların arasına karışmış olmalıydı, ama kalabalığın arasında siyah, kel bir kafa görmedim. Masaların altına saklanacak türde bir adam gibi de görünmüyordu. Fakat saklanabileceği başka bir yer de yoktu. Dış duvar, yarı karanlık denize bakan büyük camlardan yapılmıştı. İlk geçit kalabalıklaşmıştı, bu yüzden önce merdivenlere tırmanmazsa sürünerek iskeleye geçemezdi.

Siyah saçlı haydut, "Birini mi arıyorsun?" diye sordu. Tasasız görünüyordu.

"Evet," dedim ve ona yaklaştım. Bu iki suç ortağı, Gölge'nin çetesinden olmalıydılar, ama kaçak birer mahkûm değillerdi. İkisi de beş yıl önce hapse girmiş olamayacak kadar gençti. Ancak salonda olacak kadar büyüklerdi.

Fotoğrafi aniden mavi gözlü suç ortağının gözlerinin önüne uzattım ve gerçekte hissettiğimden daha büyük bir güvenle, "Bu adamı tanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Onu tanıdığını bardayken yüzünden anladım," dedim.

Kendini çok da ele vermedi, sadece soğukkanlılıkla bana baktı.

Diğer suç ortağı, “Bırak Yakışıklı, çocuğu korkutuyorsun,” dedi.

Yakışıklı, “Zaten ona hayır dedim,” dedi. Ses tonu alçak ve ölümcüldü.

“Yakışıklı?” diye kekeleydim.

“Olamaz mı? Ama sadece dışarıda.” Koyu renk saçları olan adamın gözleri zevkten parlıyordu. “Ben Yılan,” dedi.

Aptalca, “Bu senin gerçek ismin olamaz,” dedim.

Pişmiş kelle gibi sırttı ve “İşleri zorlaştırmak istemeyiz, değil mi?” dedi.

Masanın ortasındaki çakmak, beni sarsan bir alev çıkardı. Ardından daha şaşırtıcı bir şey oldu: Yılan’ın derisinden de ateş çıktı.

“Sen ışıldıyorsun!” dedim.

Gülerek, “Söyleyene bak,” dedi.

Buna bir anlam veremedim. Gözle görülür bir ışıltı elde etmek için, hatta Yılan’ınki gibi belli belirsiz bir ışıltıya sahip olmak için bile, yıllarca okyanusların derinlerinde yaşayan balıkları yemek gerekirdi. Sadece okyanus tabanında yaşayan insanlar bu balıklara kolayca ulaşabilirdi. Yakışıklı’ya dikkatle baktım ve solgun derisinde belli belirsiz bir ışıltı gördüm. Fakat Buz Alevi Çetesi ortaya çıkalı henüz bir yıldan az bir zaman olmuştu.

“Denizdibinde ne zaman ve nerede yaşadınız?” diye sordum. Bentik Bölge, bildiğim tek su altı yerleşim bölgesiydi ve adları ne olursa olsun Yılan ve Yakışıklı’nın bu yerleşim bölgesine gelen öncülerden olmadıklarını biliyordum.

Yakışıklı'nın elinde bir bıçak ışıldadı. Ben tepki veremedim, Yılan elimdeki fotoğrafı aldı. "Dur!" diye bağırdım.

Yılan resmi inceleyerek, "Kim bu?" diye sordu.

Yakışıklı'nın elindeki bıçağa gözlerimi dikip, "Bilmiyorum," dedim. Yılan şüpheyile kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum," diye ısrar ettim ve "Üsttaraf'taki birkaç kız bunu internette gönderdi. Bentik Bölge'de altın arayan bir adam olduğunu söylüyorlar. Onu bulana yüklüce bir para vereceklermiş," dedim. Anlam veremediğim bir şekilde bakiştılar. Elimi fotoğrafa uzattım ve "Eğer bana yardım etmeyecekseniz..."

Yakışıklı, "Öbür çocuk nereye gitti?" diye sordu.

Gemma'yı kastediyordu. "Hiçbir yere. Sinirleri bozdu, bu yüzden gitti," dedim.

Yılan, görünüşte kaygısız bir tavırla sandalyesinin arkasına yaslandı ve "Muhafızı getirmek için mi gitti?" dedi.

Rahat tavrına kanmadım. Sorduğu soru, en az Yakışıklı'nın elindeki bıçak kadar ciddiye. Yeniden aptal oynadım ve "Bunu neden yapsın ki?" dedim.

Yılan'ın bakışları beni süzdü. "Hiçbir nedeni yok," dedi ve fotoğrafı bana doğru çevirdi.

Tanıdık bir ses, arkamdan, "Bu genç çocukla bir sıkıntınız yok, değil mi?" diye sordu. Arkamı döndüğümde elindeki şok tüfeğinin namlusunu Yılan'ın başına doğrultan Mel'i gördüm.

Yılan, teslim oluyormuş gibi yalancıkdan ellerini yukarı kaldırdı ve "O bize geldi," dedi.

Mel tüfeğin ucuyla beni öne doğru itti ve “Şimdi de yanınızdan ayrılıyor,” dedi.

Mel’in önünden sıyrılıp geçerken, “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

“On sekiz yaşına geldiğinde görüşürüz,” diye yanıt verdi.

Yakışıklı’nın, “Eğer o kadar uzun yaşarsa,” diye tısladığını duydum ve arkama bakmadan merdivene doğru hızla koştum.

Muhafız, gözlerini Gözlemevi’nin etrafındaki teleskoplardan birinden ayırmadan, “Ve sonra puf diye ortadan kaybolup gitti mi?” diye sordu.

Muhafızın, Gölge’yi burada tutuklama şansı vardı, ama pek umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Öfkeyle, “Bana inanmak zorundasın,” dedim. Muhafızla konuşarak haydutların öfkesini üzerime çekme riskini göze alıyordum ve aynı zamanda gizlice salona girdiğimi annemle babamın duymasını da garantilemiş oluyordum. “Dün Peaveylerin çiftliğinde karşı karşıya geldik. Salon’daki adam Gölge,” dedim.

Gözlemevi’nin duvarları camdan yapılmıştı. Sadece, odanın ortasında duran ikizkenar yamuk şeklindeki asansör, dışarıdaki sonsuz okyanus ve ufuk manzarasını engelliyordu. Üzerimdeki işçi tulumunu çıkardım, ama Gemma hâlâ kirli kırmızı eşofman üstüyle şalvar pantolonu giyiyordu. Bütün alanı sınırlayan bankta soğukkanlı şekilde oturmuştu ve kapüşonunun içine iyice gizlediği yüzünü

koruyordu. Muhafızın ofisinden çıkmak için hâlâ can attığını görebiliyordum.

Muhafız Grimes dik dik bana baktı ve “Senin ve kuzeninin Dinlenme Güvertesi’nde ne işiniz vardı? Sakın bana on sekiz yaşında olduğunuzu söyleme,” dedi.

Gemma’yı kastettiğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Gemma’nın bir şeyler bulacağını biliyordum. “Bu onun ilk ziyareti ve ona... etrafı göstermek istedim,” dedim.

Grimes, alaycı bir gülüşle, “Bir hükümet görevlisini gereksiz yere nasıl meşgul edersiniz? Burada kimse yok, işte, salondan tek çıkış yolu var ve merdivenler de burada. Peki o zaman gördüğünüz haydutlar nereye gitti?” diye sordu.

İstemeye istemeye, “Sana söyledim, bilmiyorum,” dedim. Bana çocukmuşum gibi davranan bir başka yetişkin daha.

Grimes küçümseyici bir ses tonuyla, “Bir de adam albino öyle mi? Soyulanlardan hiç kimse böyle söylemedi,” dedi.

“Yüzünü çinko boyası ile boyamış olmalı. Bu yüzden salonda içki içebiliyor ve kimse onu tanıyamıyor,” diye tahminde bulundum.

“Sen tanıdın. Ya da tanıdığını söylüyorsun.”

“Yüzünün şeklinden.”

Muhafız Grimes bana kuşkulu bir bakış fırlattı.

“Bazen, renkli şeyleri göremiyorum,” diye tereddütlü bir açıklama yaptım.

“Yani renk körüsün *bazen*, öyle mi?”

“Evet. Bu yüzden nesnelere şekline odaklanırım,” dedim. Göz ucuyla Gemma’ya baktım, ama o fark etmedi. Ayaklarını cam tabana vurmaya meşguldü ve sanki birkaç kat aşağıdaki Yüzey Güvertesi’ne düşmesinin imkânsız olduğundan emin olmak ister gibiydi. Grimes’a, “Bak, o adamın Gölge olduğundan eminim. En azından aşağıdaki istasyona gidip onu aramayacak mısın?” dedim.

Grimes, “Siz insanlar, hep vurgun yiyorsunuz,” dedi.

Gemma cama vurmaktan vazgeçti ve sertçe, “Hangi insanlar?” diye sordu.

“Sen değil. Karanlık Yaşam’dakiler,” dedi ve beni göstererek “Bu insanlar oksijenden bütünüyle yoksunlar. Özellikle çocuklar,” dedi.

Gemma çenesini isyankâr bir tavırla kaldırdı ve “Onlar, kendilerine *Karanlık Yaşam* denmesinden hoşlanmıyorlar,” dedi.

“Ne kadar zamandır buradasın? Bir gün mü? Yakından bak göreceksin. Karanlıkta yaşamak onları delirtiyor. Olmayan şeyler görüyorlar.”

“Ty karanlıkta yaşamıyor.”

Muhafız Grimes bana bakarak, “Gün ışığında yaşamadığı kesin,” dedi. “Üsttaraf’ta en uzun ne kadar kaldın çocuk? Bir gün mü? Hatta hiç mi? Destegin gelmesi tam altı saat sürer.”

“Üsttaraf’ta dört ay yaşadım,” dedim.

Muhafız, aylak aylak Gemma’ya doğru yürüdü ve “Su basıncı yüzünden, bilirsin,” dedi. Elini Gemma’nın başının

uzerine koyarak bastırıldı ve “Bu basınç sürekli üzerlerinde. Bu durum kafalarını karıştırıyor,” diye açıklama yaptı.

Gemma Muhafız’ın elinden sıyrıldı ve “Sen de burada yaşıyorsun,” dedi.

“Zaman ayırdığınız için teşekkürler Muhafız Grimes,” diyerek Gemma’yı asansöre doğru yönlendirdim.

Muhafız yukarıyı işaret edip üst kattaki odasını göstererek, “Ben orada yaşıyorum,” diye Gemma’yı düzeltti ve “Ayrıca okyanus tabanında yüzmem. Eğer ciğerlerimizi suyla doldurmamız gerekseydi, Tanrı bizi balık olarak yaratırdı,” dedi.

Gemma kaşları çatılmış halde asansöre kadar bana eşlik etti.

Asansörün düğmesine basarken, “Sen kendi işlerini hallederken, gidip yardım getireceğim,” dedim. Hiçbir şey söylemedi, sadece omzunun üzerinden Muhafız’a pis bir bakış fırlattı. “Bekleme odasına nasıl gideceğini biliyor-sun değil mi?” diye sordum. Asansörün yanındaki merdiven boşluğunun kapısını çekerek açtım ve “Bekleme odası Yüzey Güvertesi’nin içinde. Merdivenlerden aşağı inmen gerekiyor...” dedim.

“Odaların nerede olduğunu biliyorum,” dedi.

Merdiven boşluğunun kapısının otomatik olarak kapanmasını beklerken, “Yanlış bir şey mi var?” diye sordum.

“Onun seninle bu şekilde konuşmasına neden izin verdin?” diye sordu.

Grimes’in bizi dinleyip dinlemediğini anlamak için arkaya baktım; hayır dinlemiyordu. Sanki biz gitmişiz gibi, masasının arkasına oturmuş, bir ilaç şişesinden ağzına ilaç

atıyordu. “O, buradan başka bir yere atanamayacak kadar deli,” dedim.

“Bu, sana değersiz bir eşyaymışsın gibi davranabileceği anlamına mı geliyor? Niçin kendini savunmadın?”

“O bir muhafız.” Gemma’nın daha alçak sesle konuşmasını arzu ettim ve “Ne demeliydim?” dedim.

“Ona çenesini kapatmasını söyleseydin.”

“Tamam. Böylece ona yerleşimcilerin sadece çılgın değil, aynı zamanda kaba da olduklarını düşünmesi için bir bahane vereyim öyle mi?” Asansörün geliş zili çaldı.

Gemma’ysa merdiven boşluğunun kapısını çekip açtı ve “Bu kadar iyi olmaktan hiç bıkmıyor musun?” dedi.

Yüzüm kızardı ve “Ben o kadar iyi değilim,” dedim. Asansör kapısı henüz kapanmamıştı. Ama Gemma merdiven boşluğuna girmiş ve kapıyı arkasından çarparak kapatmıştı.

Muhafız, masasında oturduğu yerden, “Asansörde bir sorun mu var çocuk?” diye bağırdı.

Cevap vermeden saydam silindirin içine girdim ve GİRİŞ GÜVERTESİ düğmesine bastım. Kapı kapanır kapanmaz, orta kolonun karşısında çömeldim ve derin derin nefes aldım. Asansör hızlanarak kuleden ayrıldı ve dok alanını geçti. Asma geçidin üzerinde Gemma’yı görmeye çalıştım, ama asansör okyanus yüzeyinden aşağıya dalana kadar geçen süre boyunca onu göremedim.

Alçak bir ses, “Senin öldüğünü sanıyordum,” diye gürledi.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Asansörün saydam duvarına yaslanan Gölge'yi ve camgöz gibi parlayan koyu gözlerini bulmak için etrafımda döndüm. Orta kolon onu görmemi engellemiştir.

“Seni denizin derinliklerinde bırakmışım.” Gölge'nin sesi gürül gürüldü. Hipnotize ediciydi. “Araçsız ve silahsız,” diye devam etti. Sert kash kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. “Sen canlı kalmayı nasıl başardın?”

BÖLÜM

16

Asansörün etrafı, içeriye ürkütücü bir parlaklık veren sularla çevriliydi. Olduğum yerde donakalmış, haydudun her ayrıntısını hafızama kaydediyordum. Çiçekbozuğu derisi; başını, omuzlarını ve boynunu ahtapot gibi saran dövmeleri ve tamamen normal, koyu kahverengi gözlerini. Albino haline gelmek için siyah lens taktığına hiç şüphe yoktu.

Geriye çekildim. “Senin kim ne olduğunu bilmiyo...”

“Beni kandırmaya çalışma,” dedi. ACİL DURUM düğmesine bastı. Yolun yarısına gelmiş olan asansör sarsıldı. Gölge, “Ne zaman ne yaptığımı biliyorum,” dedi.

Öfkesi çok şiddetli değildi, ama beni bütün tuzaklara düşürecek kadar ürkütücüydü. “Ne istiyorsun?” dedim.

“Önce Muhafız’a ne söylediğinle başlayalım,” dedi.

“Ne hakkında?” diye sordum. Paniklememeye çalışarak elimi bıçağımın kılıfına uzattım.

“Sen, gerçek beni gördün. Bu övgüye değer bir şey.” Haydut öne doğru bir adım attı. “Düşünsene, Grimes bir albino araya araya bir yıldan uzun süredir yüzüp duruyor,” dedi. Sert bir bakışla bıçağıma uzattığım elimin terlemesine sebep oldu.

“Ona senin koyu tenli olduğunu söyledim.” Bıçağımı kılıfın içinde bırakarak doğruldum. Gölge ancak bunun üzerine gözünü elimden çekti. “Ama bana inanmadı,” dedim.

Gölge yavaş yavaş konuşarak, “Öyle mi?” diye sordu.

Yılan’ın salondaki ilgisiz tavrını takınmaya çalıştım. “Muhafız Grimes bütün yerleşimcilerden nefret eder. Deniz tabanında yaşadığımız için deli ve aptal olduğumuza düşünüyor.” Haydudun derisindeki dövmelemin şimdi hareket ettiğine, kollarının üzerinden kaydığına ve deniz yılanı gibi kıvrıldığına yemin edebilirdim. “Zamanımı boşa harcadığım için beni ofisinden kovdu,” Gözlerimi kırıştırdım ve Gölge’nin dövmelemin eski yerlerine geldi.

Gölge beni azarlayarak, “Bana cevap vermedin,” dedi.

“Evet, ben...”

“Senin yerinde kim olsa açık denizde kaybolurdu veya balıklara yem olurdu. Ama sana bir şey olmadı. Neden?”

“Şans,” dedim.

Dudaklarından bir gülümseme gölgesi geçti. “Bazı insanlar buna yetenek der,” dedi ve bir süre beni inceledi. “Karanlık Yetenek.”

Resmî bir sesle, “Böyle şeyler yoktur ve Karanlık Yetenek bir efsanedir,” dedim.

Kolonun etrafını dolandığında, beyaz dişleri gölgede parıltıydı.

Onu gözlerimle takip ederek, “Benim bilmem gerekirdi,” diye devam ettim. “Eğer bu yeteneklerden birine sahip

bir çocuk olsaydı, o da ben olurum. Ben deniz altında doğdum,” dedim.

“İşte bu çok ilginç...”

Gölge’yi görebilmek için eğildiğimde, beni ensemden yakaladı. “Şimdi senin canını almayı planlıyordum.” Ses tonu kulak tırmalayıcıydı. “Sesini kesmen için... sonsuza kadar.”

Kalp atışlarımı parmaklarımın ucunda hissettim.

“Ama sen doğuştan Karanlık Yaşam’dansın ve bu da bir şey,” diye devam etti. Parmakları etimi acıttı. Elini iyice sıkarak, “Bir daha hiç kimsenin senin farklı olduğunu söylemesine izin verme. Özellikle hükümet ajanlarının,” dedi. Sonra beni serbest bıraktı ve acil durum düğmesine tekrar bastı.

Asansör aşağı inmeye başladığında, öksürüğümü tutmak için dişlerimi sıkıca kenetledim. Ona bu keyfi tattıramazdım.

Gölge ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi sırtarak bana baktı. “Çocuk, sana bir şans veriyorum. Bir,” dedi. Asansörün kapısı kayarak açıldı. “Benim hakkımda tekrar konuşursan, seni öldüreceğim.”

Bunu söyleyerek asansörden dışarı adım attı ve gölgele-
rin içinde kayboldu.

BÖLÜM

17

Gölge'yle karşılaştığım için allak bullak olmuştum, mini denizaltını deniz yüzeyine doğrulttum ve dalgaların içinden yukarı fırladım. Beni niçin serbest bırakmıştı? Beni neden öldürmemişti?

Bana acıdığı için değildi.

Hayır, başka bir şey vardı. Ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Köpükler, yumurta biçimli mini denizaltının etrafını sardığı zaman, büyük bir eşya torbasıyla dok alanının üzerinde ayakta duran Gemma'yı gördüm. Sırtı bana dönüktü, kirli, şalvar pantolonunu çıkardı, ayaklarıyla vurup kapağı açık olan ziyaretçi odasının içine attı. Mini denizaltıyı gemi kızaklarının birinden sarkan bağlama kazıklarından birine doğru yönelttim ve gemi bölmesine girdim. Daha ikinci vakti olmasına rağmen, gökyüzü akşam gibi karanlıktı. Benim için daha iyisi olamazdı. Yüzümü gri bulutlara çevirdim ve vücuduma düşen yağmuru hissetmekten mutlu oldum. Suyun her türü, zihnimi boşaltır. Gölge'nin ensemini tutup sıkığı yerdeki ağrı beni tamamıyla sersemletmişti.

Hafta sonları balık pazarı kurulmadığı için Yüzey Güvertesi neredeyse bomboştu ve bundan çok hoşlanıyordum. Etrafta, sağanak yağmurun altında yollarını bulmak için uğraşan sadece iki balıkçı vardı.

Ayağa kalkınca ürperdim. Bu his, rüzgârdan dolayı değil; bir tehlike hissettim. Yüzey Güvertesi'ne baktım. Ne olduğunu tam olarak anlatamamam da görünürde yanlış bir şeyler vardı.

“Gemma! Oraya!..” diye bağırdım. Gözlerim bir hareketle takıldığı için konuşmayı bir an bırakmışım. Gezinti yerinde, gri bulutların arka fonuna karşı siyah bir şekil kayıp gitti. Bir insan silüetiydi, ama herhangi bir özelliği yoktu. Güneş olmamasına rağmen, bir karaltı veya adama benzer bir şeydi.

“Onlar!” Gemma, yukarıdaki küpeşte parmaklıklarına yaklaştıkça daha da büyüyen siyah beneklere aldırmandan el salladı. Çantasını kaldırdı ve dok alanından aşağı, bana doğru hızla koştu. Karaltı durdu. Gemma'nın gidişini izlemek için başını kaldırdığında nefesim daraldı. Gözlerinin baktığı yerde iki kırmızı alev topu ateş aldı... sonra alev topları söndü ve karaltı kayboldu.

“Gölge'nin bir albino olmadığını diğer yerleşimcilere gerçekten söyleyecek misin?” Gemma, ona olan biteni anlatınca bana bu soruyu sordu. Tuhaf gölge geçip gideli on beş dakika olmuştu. Mini denizaltı, güneş ışığından koyu maviliğin derinliklerine dalmıştı.

“Eve döner dönmez,” dedim.

“Ama Gölge seni öldüreceğini söyledi!”

“Onun ne dediğiyle ilgilenmiyorum. Haydutlara boyun eğmem ve onların sırlarını saklamam.” Mini denizaltıyı yirmi bir metre derinlikte, güneşin ancak en parlak ışınlarının suyu delip geçebildiği bu yerde düzleştirdim, ama bir dalgıca veya balık ağına rastlama ihtimalimiz yoktu.

“Peki ama ya peşinden gelirse?”

“Umarım gelir. Burada iki yüzden fazla ev var. Gölge beni bulmak için her birini aramaya kalkışsa, biri mutlaka onu zıpkınla haklar.”

“Seni Ticaret Merkezi’nde görmek için yine bekleyebilir.”

Bu düşünce nefesimi daralttı. “Belki. Ama buradaki yerleşimciler onun bir albino olmadığını anlarılarsa, belki onu yakalar. Gölge’nin hapsi boylamasıyla birlikte, Bentik Bölge’nin bir şansı daha olmuş olur.”

“Yani diyorsun ki annen baban burada kalacak ve sen üç yıl içinde hakkını talep edebileceksin.”

“İki buçuk yıl. Evet, bunu umuyorum,” diye onayladım.

“Tamam, umarım Gölge bir katil balina tarafından yenir.”

“Orkalar insan yemez.” Elimi kemerimin üzerindeki cebe soktum. “Ağabeyinin fotoğrafı hâlâ bende,” dedim ve fotoğrafı ona verirken, zayıf ve çilli ağabeyi hakkındaki izleniminin değiştiğini anladım. Dün sadece, ağabeyinin onunla aynı kızıl kahverengi saçlara ve mavi gözlere sahip

olduğunu fark etmiştim. Bugün ise Richard'ın gözlerindeki parıltıyı ve gülüşündeki içtenlik ve sıcaklığı gördüm. Elbette artık, küçük kız kardeşinin terk edilmiş gibi hissetmemesi için özgürlüğünü tehlikeye attığını biliyordum.

Gemma fotoğrafı alırken, “Eğer senin gibi daha ayırt edici bir görünüşü olsaydı, her şey çok daha kolay olabilirdi,” dedi.

Sözcükleri sanki bana yumruk atmış gibi acı verdi. “Ben farklı görünmüyorum,” dedim.

Dudakları titredi.

“Tenimin ışıldaması dışında tamamen normalim.” Kendimi savunan bir ses tonuyla konuştuğumu biliyordum ama yapacak bir şey yoktu. Gemma kıs kıs güldü ve sıcak bir şekilde bana baktı. “Bana mı gülüyorsun?” diye sordum.

Üzerine basa basa, “Evet,” dedi. “Dünkü kadınların sadece tenin yüzünden mi sana dokunmak istediklerini sanıyorsun?”

“Daha önce hiç ışıltılı bir ten görmediler. Bu hep başıma gelir.” Gemma, neden sadece unutmak istediğim şeyler hakkında konuşmak istiyor?

Ne kadar eğlendiğini hiç gizlemeden, “Çok aptalsın,” dedi. “Eğer anakarada olsaydık, kızlar senin yanına gelmek için benim kolumu kırarlardı.”

“Kızların benden hoşlanacağını söylemeye çalışıyorsan, yanılıyorsun. Anakaradaki kızlar Ticaret Merkezi'ni ziyaret ederler. Pek sık olmasa da, onlar oradayken ortaya

çıktığımda neler olduğunu tahmin et bakalım? Yaptıkları şeyi bırakıp bana dik dik bakıyorlar.”

“Bahse girerim.”

“Sandığın şekilde değil ama. Sanki bir gösteri izliyormuş gibi bakıyorlar,” dedim. Gemma da şimdi bana öyle bakıyordu.

Biraz süre sonra Gemma, “Biliyor musun, haklısın. Parlaman dışında normalsin ve kesinlikle farklı değilsin,” dedi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Eğer bir kız sana gözlerini dikip bakarsa, onu hiç ciddiye alma.”

Rahatladım. “Ben böyle alıngan değilim” dedim.

“Hayır, gerçekten. Sana öyle bakan bir kızı tamamen görmezden gel,” dedi. Gemma bir şeyden mutlu olmuş gibiydi, ama ne olduğunu kim bilir? Kullandığı sözcükler, suyu bulandıran ince kum tabakası gibiydi.

Kardeşinin fotoğrafına bakarak elini yumruk yaptı ve göğsüne bastırdı.

“Bu da ne?” diye sordum.

“Sadece hava boşluğunu geçmek için kullandığımız bir işaret,” dedi. “Richard, ışıklar kapatılmadan önce erkekler yatakhanesinin penceresinde durur ve beni beklerdi.” Yumruğunu havaya kaldırdı ve “Bu ‘sert ol’ demek,” dedi. Sonra yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı ve “Bu da, beni sevdiği anlamına geliyor,” dedi.

Kontrol masasına döndüm ve konuşurken sesimin boğuk çıkmasını engelleyecek şekilde durdum. Sert durmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu şimdi

anlıyordum. Acaba Zoe, benim onu düşündüğüm kadar beni önemsiyor muydu? Bundan şüpheliydim. Ama zaten ben onun yaşıyan tek akrabası değildim.

Gemma, “Neye bakıyorsun?” diye sordu.

Konunun değişmesinden mutlu oldum ve ona, “Etrafımızdaki ve altımızdaki her şeye,” dedim. Parmağımı, okyanus tabanının değişen grafiği üzerinde sürekli gezdiriyordum, sonra bir yer fark ederek parmağımla gösterdim ve “Bunun ne olduğunu biliyor musun? Doktor’un Buz Alevi Hapishanesi dediği yerin yakınındayız.”

“Gerçekten mi? Hadi gidelim... Bu da ne?” Gemma bana yaslanarak ekranın köşesine hafifçe vurdu.

Metal kumaştan yapılmış elbisesi, Gemma’nın göğsüne yasladığı kolunun sıcaklığını hissetmeme engel oluyordu, ama bu sıcaklığı hayal edebiliyordum.

Gemma pencereyi göstererek, “İşte orada,” dedi.

İşaret ettiği yere baktım ve ileride sağ tarafta, karanlıkların içinde büyük bir şey gördüm. Bu şey aniden geriye doğru hareket etti. Alçak sesle lanet okudum. Gemma’nın dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim ve dikkatimi monitörden ayırmamalıydım. Mini denizaltıyı yukarı doğru yaklaştırdım ve sonar ekrana bir şekil girdi. Dudaklarım kurudu.

Gemma monitöre daha iyi bakabilmek için üzerime iyice eğilerek “Bu bir balina mı?” diye sordu.

Ekrandaki şekil ne kadar hızlı ortaya çıktıysa o kadar hızla kayboldu ve ekran yeniden temizlendi. Kokpitin

camından baktım. “Balinalar sonar sinyallerden kaçmazlar,” dedim. Soğukkanlı olmaya çalışıyordum.

“Sence bu şey bilerek mi monitörden uzak durdu?” diye sordu.

“Evet.” Hemen bir plan yapmalıydım. İmdat çağrısı göndersem bile, kimse bize zamanında ulaşamayabilirdi.

“Bu bir denizaltı mıydı?” dedi.

Şekli böyle olan tek bir denizaltı vardı. Bir nefes aldım ve “Bu *Hayalet*. Gölge, Ticaret Merkezi’nden beri bizi izlemiş olmalı,” dedim.

“Gaza bas!” dedi.

“Daha hızlı gidemeyiz...” Sanki mini denizaltının üst kısmına yüzlerce çakıl taşı çarpmış gibi çıkan gürültü, lafımın duyulmasını engelledi.

Gemma, “Bu da neydi?” dedi.

“Ağ,” dedim. Titanyumdan yapılmış parmaklıkla kaplı görüş penceresine doğru başımı salladım. Mini denizaltının burnunu aşağı yönlendirerek ve ağın ağır kenarlarının altından kayıp gitmeye çalışarak kumanda kolunu öne ittim. Ama ağ çoktan üzerimize kapanmıştı. Tıpkı bir pisi balığı gibi yakalanmıştık. Yapacağımız her hareket bizi iyice kapana kıştırıracaktı.

Ambar kapağının içinden yukarı doğru baktım ve mavi suyun içinde üzerimizde duran *Hayalet*’i gördüm. Geminin sol tarafındaki kapak geriye doğru kaydığı için, Gölge’nin denizaltısının alt kısmı üzerinde bir ışık çemberi belirdi. Merkezin içine doğru X şeklinde açılan, düzgün plastik

kaplı sağlam tabaka. İçerideki haydutlar, ortadaki geçit kapanana kadar, kendi gemilerinin ambar kapağını tam da mini denizaltı bu kapağın altına gelecek şekilde ayarlayarak yanaşacaklardı. Mini denizaltının kokpitini bir istiridye kabuğu gibi açmalarını engelleyemeyeceğimi, sadece bunu yapmalarını yavaşlatabileceğimi bilmeme rağmen, ambar kapağının kilidini kapattım.

Gemma, “Ama Gölge sana bir şans vereceğini söylemişti,” dedi.

Mini denizaltıya zor bir dönüş yaptırmak için kumanda kolunu zorluyordum. Motordan tiz sesler geldi.

“Buna inanabiliyor musun? Gölge yalan söyledi,” dedim.

“Dalga geçmek zorunda değilsin,” dedi.

“Özür dilerim. Bir haydut tarafından avlanmaya alışkın değilim.”

Hayalet bizi de sürükleyerek ileri doğru atıldı. Kontrol paneline çarptım. Mini denizaltını *Hayalet*’le yarışamazdı. Motoru kapattım. Mini denizaltı, birden yukarı doğru sarsıldı. “Gölge’nin bizi yakalamasına izin veremem,” dedim.

Gemma, “Ty, Gölge bizi yakalamış durumda,” dedi.

“Hayır, mini denizaltıyı yakaladı.” Kalp atışını açtım; bu, daha sonra beni Gemma’ya doğru sürükleyecek olan hafif bir mekanik vuruştı. “Ama biz içeride olmayacağız. Burayı terk edeceğiz,” dedim.

Gemma’nın ağzı açık kaldı.

“Bu hızda giderken, onlar buraya yaklaşıp ambar kapağını kırana kadar en az bir kilometre uzaklaşmış olurlar.

Gölge bizi aramaya nereden başlayacağını bilemeyecek,” dedim.

“Dışarıda camgözler olabilir,” dedi.

“Yoksa haydutlar tarafından yakalanmayı mı tercih ediyorsun?” diye sordum ve eline bir kask tutuşturup onu dışarı ittim.

“Ya da canlı canlı yenmeyi mi tercih edeyim? Hımm, zor bir seçim,” dedi.

“Şimdi kim kiminle dalga geçiyor?”

Gemma sanki bir ağa yakalanmamız benim suçummuş gibi gözlerini dikip bana baktı. Salon’a girme konusunda ısrar eden kişinin kendisi olduğunu hatırlatma cesaretinde bulundum ve “Peaveylere yüzeceğiz,” dedim.

“Bu denizaltıdan ayrılmayacağım.”

“Yerleşimcilerin çoğu orada.”

“Ben yüzemem.”

Şaşkınlıkla kalakaldım. “Deniz altına geliyorsun ve yüzmeye bilmiyorsun, öyle mi?”

“Bunu sorun haline getirme şimdi.”

Sesimle güven vermeye çalışarak, “Tamam, dinle. Yüzmek zorunda değilsin. Kendimizi bırakıp aşağıya süzüleceğiz. Kendini bırakabilirsin, değil mi?”

“Bir camgöz, yüzüyor musun yoksa kendini mi bırakıyorsun umursamaz.”

“Eğer etrafta camgöz varsa şok sopamı kullanacağım, söz veriyorum. *Hemen gitmek zorundayız.*”

Gemma yerinden kıpırdamadı ve “Hayır olmaz. Bu derinlikte, bir camgöz seni kafandan ısırana kadar onu görmezsin,” dedi.

“Eğer yolumuza yırtıcı bir hayvan çıkarsa bunu mutlaka anlarım,” dedim.

“Nasıl?”

Başka seçeneğim yoktu. Bunu ona söylemek zorundaydım. Ona güvenmek zorundaydım. Yüzüne bakmadan, “Benim Karanlık Yeteneğim var,” dedim. Sonra kaskımı başıma yerleştirmeye odaklandım.

Karanlık Yeteneğim var. Bunu gerçekten yüksek sesle itiraf mı etmiştim?

Gemma suçlayıcı bir tavırla, “Böyle şeyler olmadığını söylemiştin,” dedi.

“Yalan söyledim, çünkü ben her zaman ‘çok iyi’ değilim. Kaskını tak.”

Gemma şaşkınlıktan veya belki de inanmadığından donup kalmıştı; ona söyleyemedim. Elindeki kaskı alıp başına geçirdim. Kaskını bağlarken, “Seslerle görebiliyorum,” diye açıklama yaptım. “Buna biyosonar deniyor.”

“Sen Akai’sin!”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Beni dosyaya kaydeden doktorların verdiği isim bu. ‘Denizde doğan’ demek. Artık gidebilir miyiz?” Aşağıya doğru itmesi için koltuğumun yanındaki kolu çektim.

Gemma, “Bu nereye kadar çalışır?” diye sordu.

Onun koltuğunun yanındaki kolu da çektim ve koltuğu dümdüz olana kadar devam ettim. “Yaklaşık bir kilometre kadar.” Denizaltıdan çıkmak için süründüm ve ayağımla ağı ittim. Şans eseri ağ, mini denizaltının aşağı kısmındaki yolun hepsini kapatmamıştı. “Dışarıdaki ağın kenarını kaldıracağım. İçine Likujen çek ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde beni takip et.”

“Bekle!”

Gemma’nın Karanlık Yetenek hakkında daha fazla soru sormak için mi yoksa hâlâ atlamaktan korktuğu için mi

böyle seslendiğini anlamadım, ama bunu öğrenmek için durmadım. Ciğerlerimi Likujenle doldurdum ve çıkar çıkmaz lombar kapağının kenarını kaldırıp tutarak lastik halkayı ittim. Bedenim, Hayalet'in hızından dolayı öne fırlayan mini denizaltının aşağısına kırbaç gibi çarptı. Tanrıya şükür Gemma'nın ayağı da hemen göründü. Gemma çıkar çıkmaz kolumu beline doladım ve sonra kapağın kenarını açtım. Birlikte gece mavisı suyun içinde aşağı doğru süzüldük.

Gemma kolumun altında bana doğru döndü, elini belime doladı ve bana o kadar sıkı sarıldı ki kasklarımız çarpıştı. Akrilik camın arkasındaki gözleri sımsıkı kapalıydı.

Yukarıdan, hâlâ mini denizaltıyı sürüklemekte olan *Hayalet* geçti. İyi. Haydutlar çıktığımızı görmemişlerdi. Kendi kendime, 'İyi olacağız, mini denizaltına da bir şey olmayacak,' dedim. Büyük bir olasılıkla kokpitin boş olduğunu gördüklerinde onu bırakacaklardı. Ben de sonra onu bulacaktım.

Etrafımızı saran deniz iyice karardığında Gemma gözlerini açtı. Güneş ışığının çok az ulaştığı loşlukta gümüş gibi parlayan bir uskumru sürüsünün içinden aşağı doğru süzülüyorduk. Bir yelken balığı önümüzü keserek geçtiğinde, vücudunda ortaya çıkan elektrik mavisı çizgiler, uskumruları ürküttü. Gemma'nın beni daha sıkı saran kolunu hissettim. Yüz ifadesinde korku görmeyi bekleyerek gözlerine baktım. Ama şaşırtıcı olan şeydu ki Gemma

vahşi yaşamın güzelliği içinde yüzerek geçmekten olsa gerek, gülümsüyordu.

Gemma kaskının üzerindeki ışıkları yaktı. Ben de aynı-sını yaptım, ama bu ışık görüş alanımızı sadece altı metre kadar uzatıyordu. Aşağıda neler olduğunu görmek için bir takım sesler çıkardım. Ama gırtlığımın arka kısmından çıkardığım sesler, Gemma'nın duyamayacağı kadar tizdi. Yıllar boyunca, en çabuk ve en kolay anlaşılır sesleri bulup çıkarma konusunda uzmanlaşmıştım. Sonra da sesimin yan-kısından gelen görüntüleri beynimde canlandırdım. Tıpkı okyanus tabanındaki dorukları ve vadileri üç boyutlu bir şekilde tasarlayarak gösteren denizaltı sonar ekranı gibi.

İşaret dilini kullanarak Gemma'ya botlarının arkasındaki yüzgeçleri açmaya yarayan düğmeye basmasını söyledim. Anlamadığını görünce, bunun Üsttaraf'ta büyümüş olmakla denizdibinde büyümüş olmak arasındaki bir başka farktan kaynaklandığını kavradım. Burada, yani aşağıda konuşmayı öğrenmeden önce işaretle anlaşmayı öğrendik. Ancak daha sonra Likujenle dolu ciğerlerimizle iletişim kurmak zorunda kaldık. Bileğindeki ekrana onun yerine ben bastım, ama Gemma aynı hizada kalmak için bacaklarını hareket ettirmek zorunda olduğunu anlamış görünmüyordu.

Dalış giysilerimizin içindeki bilgisayarlar, mor ötesi görüş elde etmek için kasklarımızı otomatik olarak renklendirdi ve altımızdaki manzara net bir şekilde görünür hale

geldi. Büyük bir denizanası sürüsünün ortasına düştük. En az bin tane denizanası vardı. Hiçbiri yumruğumdan daha büyük değildi. Onları nazikçe yana iterek geçmek için yol açtım. Bir sifonofor bize doğru gelmeye başladı, tıpkı gümüş teller asılı altı metrelik parlak bir balık ağı gibi görünüyordu. Gemma irkilerek bana doğru geri çekildi. Gemma'nın daha önce hiç böyle bir şey görmediğini tahmin ettiğim için onu ellerinden tuttum ve sifonofora yaklaştırdım. Sonra onu dalgalandırmak ve kıvrılmasını sağlamak için dokundum, parlayan derimin beni onun sivri dokunaçlarından koruyacağını biliyordum. Hızlı bir hareketle, ondan bir parça kopardım. Bu tek bir hayvan değildi, yüzlerce hayvanın bir arada yaşadığı canlı bir organizmaydı. Kopardığım parçayı avucumun içinde hoplattım ve sonra yanardöner bir parçasını Gemma'ya gönderdim. Gemma'nın gözleri merakla açıldı. Onu avuçlarının içine kapattığı için, yumuşak sarı ışığı Gemma'nın derisini parıltıyordu. Yola devam etmemiz gerektiğini göstermek için başımı eğdim, ama Gemma gözlerini yaratıktan alamıyordu. Eğer bir sifonofor onun dünyasını bu kadar sarsıyorsa, aşağıda gerçekten biraz daha zaman geçirmesini beklemek eğlenceli olacaktı. Birden ona, bulduğum bütün şaşırtıcı yerleri göstermek istedim. Ve yaratıkları. Onun yüzündeki bu ışığı yeniden görmeyi çok arzuluyordum.

Sonunda Peaveylerin çiftliğine doğru yolculuğumuza devam ettik. Bu arazinin üzerinden pek çok kez denizaltıyla geçmiştim, ama hiç deniz tabanı boyunca ağır ağır

yürüyerek geçmemiştim. Her dakikada bir, tıkırtılar çıkarıyor ve bana geri gelen yankıların dinmesini bekliyordum. Buralarda hiçbir büyük yırtıcı hayvan yoktu. Sadece yüzen, sıçrayan ve deniz yüzeyine yakın yerlerde beslenen en az yüz tane yunus balığı gördüm. Onların çıkardığı tıkırtıları da duyabiliyorum ve bu tıkırtıların yankıları uzun bir süre geçtikten sonra bize ulaşabiliyordu. Ama yunusların çıkardığı pek çok cıvıltının Gemma'nın duyamayacağı kadar tiz olduğunu biliyordum.

Diğerlerinden daha derine dalmış olan yetişkin bir yunusun ıslık sesini duyduğumda, yanımıza gelmesi için yalvararak ona seslendim. Üzerimize gelen yüz tane balığı görünce Gemma'nın ürkeceğini bildiğim için bütün sürüyü davet etmedim. Sadece bir tanesi on ayak uzunluğunda olan binlerce yunusun bize doğru geldiğini görünce Gemma'nın elektrik çarpmışçasına sarsılacağını düşündüğümünden, bu akıllıca bir fikirdi. Yetişkin yunus, açık renkli karnını bize göstermek için tam son dakikada sürüden ayrıldı. Yunus arkasını döndüğü zaman Gemma onu, ne olduğunu anlayacak kadar gördü. Bu sefer yunus, sanki geçmek için kendine yer açarcasına, yüzgeçleriyle sıkıca ayakta duran Gemma'nın iki yanına hafifçe dokundu. Gemma'nın yüz ifadesi, daha önce hiç görmediğim inanılmaz bir duygu karışımı ile doldu. Donup kalmışlık, sevinç ve dehşet... hepsi bir aradaydı. Belki de bütün sürüyü buraya çağırmalıydım.

Dik bir tepeye ulaştığımızda yunus bizden ayrıldı. Gemma, tepenin zirvesine giden yolu beni beklemeden

çıkacağı için, artık görüş açısının sınırlı olmasına pek de aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Ancak oraya vardığında kısa bir an durdu.

Onun yanı sıra yüzdüm ve niye durduğunu anladım. Aşağıdaki manzara, bir balinanın gövdesini bir çırpıda parçalamış olan leş yiyicilerin dikkatsizce oraya buraya savurduğu büyük kemiklerle doluydu. Görünüşe göre bu olay bir hafta önce olmuştu. Kıkırdaklar suyun içerisinde hayalet gibi salınıyordu. Gemma'nın parmaklarını sıkıca tuttum ve yolumuzu tepenin sınırına doğru çevirdim. Elini daha da sıkı kavrayarak, kayalık tepeden aşağı atladım.

Aşağıdan yukarıya doğru çıkıntı yapan büyük kumtaşının sivri ucundan uzak durmaya çalışarak, devasa bir kayanın kenarından aşağıya doğru süzüldük. Dalgıç botlarımız deniz tabanına değdiğinde, etrafa ince kumlar kalktı. Dipteki balçığın içinden, kıvrılan balık asalakları çıktı ve binlerce yılan gibi botlarımızın üzerine sarıldı. Ayaklarımızın altından balçık gibi sızan şey, bir balinanın bozulmuş kanydı ve ancak şimdi sadece balık asalaklarının emebileceği kadar çürümüştü. Gemma onlardan kurtulmak için tekmeler savurarak yukarı doğru çıkmaya çalıştı. İşte Gemma'nın yüzemediği, tam o anda belli oldu. Suda kalmak için ayağını hareket ettirmek veya kollarını kullanmak yerine, hareketsiz durdu ve yeniden deniz tabanına doğru battı. Ona yardım edemedim ama harcadığı çabaya gülebilirdim. Gemma sessiz gülüşümü yakalar ya-kalamaz tekrar yürümeyi kabullendi.

Dev bir iskeletin altından geçtiğimizde yeniden ses çıkarmaya başladım. Sol tarafımızda kare ve sert duvarlı bir şey hissedince, Peaveylerin arazisine yönelmeden önce, kısa bir süre yoldan sapmaya karar verdim.

Hâlâ Gemma'nın elini tutuyordum, onu iki katlı çirkin binaya doğru yönlendirdim. Karanlık ve terk edilmiş olan Buz Alevi Hapishanesi'ni artık gözlerimle görebiliyordum. Yıllar önce bu hapishanenin üzerinden ilk kez geçtiğimde, binanın açılı ve köşeleri yüzünden onun yirmi birinci yüzyıldan kalan ve Üsttarafılılara ait bir bina olduğunu düşünmüştüm. Deniz altında gerçekleşen göçüğün, suyun altında kalan binaların çoğunu Soğukölüm Kanyonu'na sürüklemesine rağmen, bu bina nasılsa bir şekilde burada kalmış sanıyordum. Şimdi ayakta kalan bu binayla karşılaştığımda gördüm ki binanın mimarisi, Üsttarafılılarla denizaltı mimarlarının yaptığı tuhaf bir karışımdı. Deniz tabanının yüzeyinde kalarak, belli ki burada inşa edilmiş olan uzun sütunların üzerinde dengede durduk. Binanın küçük pencereleri yuvarlaktı ve tıpkı eski tip denizaltılarda olduğu gibi akrilik camdan yapılmıştı. Hava hücresinin bacası, alt kattan denizdibine düşmüştü. Pas tutmuş açık kapının üzerinde, *yapısal olarak çürük* sembolü parılıyordu. Üsttarafıtta sahil boyunca uzanan binaların neredeyse tamamının üzerinde, ortasında parıldayan siyah bir ok bulunan sarı çemberli bir levha asılıydı. Ama bu levha, yarısı suya batmış olan gökdelenlerin içinde yaşayan öfkeli işgalci kabileleri engellememişti.

Binaya iyice yaklaştığımızda Gemma sarı çemberli levhayı gösterdi. Omuz silktim ve ilerlemeye devam ettim. Eyaletler Topluluğu buranın bir bilim laboratuvarı olduğu konusunda yalan söylemişti. *Yapısal olarak çürük* işaretinin de yalan olduğuna çok emindim. Bina yeterince sağlam görünüyordu. Gemma yeniden sarı çemberli levhayı gösterdiğinde, onun neon levhanın üzerindeki metal duvarda bulunan aşınmış harflere baktığını gördüm ve okudum: BUZ ALEVI.

Annemle babam olsa, bakmak için içeri girmemi engellerlerdi, biliyordum. Ama belki içeride haydutları yakalamaları için yerleşimcilere yardım edecek bazı bilgiler veya ipuçları bulurdum. Zihnimi toparlayıp Gemma'ya kaldırma havuzunun yanında beklemesini söyledim. Daha iki adım atmıştım ki belimdeki kemerden tutup beni geri çekti. Arkamı döndüğümde sadece Gemma'nın yüzünü ve sallanan başını gördüm. Unutmuştum. Gemma burada durup bekleyemezdi.

Kaldırma havuzunun içindeki asansör çalışmıyordu. Ama asansörün tavanında açık bir kapak vardı. Yukarı yüzdüm ve kapağın içinden geçtim. Gemma peşimden gelmeye çalıştı. İnanılmaz bir çaba harcıyordu, ama bütün çabasına rağmen bir dakikadan daha uzun bir süre boyunca ayaklarını yerden kesmeyi başaramadı. Onu, kendi iyiliği için kaldırma havuzunun dibinde bırakmayı düşündüm. Ya binanın sağlamlığı konusunda yanıldıysam? Gemma hâlâ yukarı gelmeye çalışıyordu... Bir sonraki sıçrayışında elini yakaladım ve onu asansörün tavanına çektim.

Şansına, asansör boşluğunda yüzmek zorunda kalmayacaktı; çünkü duvara monte edilmiş bir merdiven vardı. İlk kata tırmandık, orada asansörün kapıları açık duruyordu. Giriş katını su basmıştı. Yukarıya sinyal gönderdim ve zihnimde, asansör kapılarının açık olduğu diğer katta su seviyesinin yarıya kadar olduğunu gördüm. Gemma'ya merdivenden tırmanmaya devam etmemiz gerektiğini söyledim.

Son basamakta dengede duracak şekilde kendimi yukarı çektüğimde yüzeye ulaştım ve asansör boşluğunun dışına çıktım. Binanın ikinci katını da su basmıştı, ama sadece belime kadar geliyordu. Hemen arkamdan Gemma göründü. Başlığımın üzerindeki lambalar karanlığı aydınlatığında, parmaklarımı en yakın duvara hafifçe vurdum. Eski ve sert metalden beklediğim kadar ses çıkmadı ve hiç yankı gelmedi.

Bileğimdeki ekranda, oksijen düzeyinin NORMAL olduğunu gösteren ışık yandığından dolayı dalış başlığımı çıkardım. Gemma da aynısını yaptı. Belimdeki el fenerini açtım. Damlayan suyun sesi boşlukta yankılanırken, ışığı perçinlerin ve demir kirişlerin üzerinde gezdirdim.

Gemma titreyerek birbirine vuran dişlerinin arasından, "El fenerini tutabilir miyim?" diye sordu.

Feneri ona verdim ve birlikte etrafımızdaki garip görünümü inceledik. Duvarlar ıslaktı. Okyanus suyu tavandaki çatlaklardan damla damla içeriye sızmıştı. Bele kadar ulaşan suyun içinde, sanki daha dün gelmiş gibi görünen eski dalgıç elbiseleri ve Likujen paketleri yüzüyordu. Gemma fenerin ışığını parmaklıklılı penceresi olan kapının üzerinde

dolaştırdı ve sonra çiviyle duvara asılmış pash kelepçelerin olduğu duvarı aydınlattı.

Daha yakından bakmak için çamurlu suda yürüdüm. “Bunlar niçin bu kadar uzun?” Kelepçelerin arasındaki zincirin uzunluğu yetmiş santimdi.

Gemma, “Mahkûmlar çalışabilsin diye,” yanıtını verdi. “Kulenin olduğu blokta maden çıkarılan bir islahevi vardı. Gardiyanlar her gün mahkûmları dış asansörlere itip, karanlık geçitlere sokardı.” Gemma uzun zincirlerden birine dokundu ve “Mahkûmlar çöpleri temizleyebilsin diye böyle kelepçeler takarlardı,” dedi.

“Bu mahkûmlar hiçbir şey temizlemiyorlardı,” dedim. Suyun üzerinde yüzen bir eleği çektim ve parmaklarımı geniş deliklerinden geçirdim. “Bunlar siyah incileri elemek için kullanılır.”

“Bu, kulağa hiç de kötü gelmiyor.”

“Bütün gün bataklıkta, çamurun içinde olmak ister miydin?”

“Ama böyle söylersen değişir...”

“Çok yorucu bir iştir.”

Gemma, “İddiaya girerim ki haydutlar bu işten bıktılar ve bu yüzden kaçtılar,” dedi. Aklına gelen bu fikirden dolayı heyecanlanmış ve sesi çınlamıştı.

“Belki de gürültüden bıktılar.” Buraya girdiğimizden beri, gıcırtı ve cızırtı sesi beni de rahatsız ediyordu. Etrafımızdaki su ve altındaki çamur her seferinde yön değiştiriyor, metal

gövdeye çarpıyor ve basınç uyguluyordu. Binanın mimari yapısı belki de mahkûmların cezalandırılmasının bir parçasıydı. Kalın duvarlarla çevrili dört köşe odalarda kim yaşamak isterdi ki? Bu hiç de doğal değildi.

Bir sonraki odaya, gardiyanların odasına geçtim. Yarısu suya batmış olan dosya dolabının içini kontrol ettim.

Gemma, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. El fenerinin ışığı odanın içindeki lekesiz, çelikten mobilyaları tuhaflaştırmıştı; onlara ışıltılı ve parıltılı bir görünüm vermişti.

“Etrafa bakıyorum.” Bütün çekmeceler boştu.

“Hadi canım, gerçekten mi?” Gemma, yarısu suya batmış metal bir masanın üzerine zıpladı. Beline kadar suyun içinde olması dışında, bacak bacak üstüne atmış haliyle sanki bir çay partisine katılmış gibiydi. Beklenti içinde bana baktı.

“Ne?”

“Karanlık Yeteneğin!”

Ona, sadece onun denizaltından dışarı atlaması için yalan söylediğimi açıklamak için çok geç kalıp kalmadığım konusunda endişelendim. Yüzüne baktığımda gördüğüm ifade, bir sorun olmadığını anlamamı sağladı.

“Niye bunu bir sır olarak saklıyorsun?” Odanın arka tarafındaki kapıya doğru yürüdüm, ama Gemma benden hızlı davrandı. Önüme zıpladı ve kapı aralığında kollarını açarak geçişimi engelledi. “İnsanlar böyle harika bir şey yapabildiğini öğrenseler ne olur ki?”

“Bütün öncüler okyanusu terk eder ve bir daha hiçbir aile deniz altına gelmez, işte nedeni bu.” Kollarının altından geçtim ve karanlık koridorda yürüdüm. “Annemle babam sahip olduğumuz şeyler için çok çalıştı.” Bunu omzumun üzerinden geriye bakarken söyledim. “Aynısı buradaki herkes için geçerli. Buradaki yerleşimin başarısız olmasının nedeni olmak ister miyim sanıyorsun?”

Gemma yanımda yürüdü. “En azından bana bunun nasıl olduğunu anlat. Bir sabah uyanır uyanmaz yunuslarla konuşabildiğini mi fark ettin?”

“Onlarla konuşamam.” Sabırsızlıkla bana baktığımı gördüm. “Tamam. Yunuslar ve balinalar benim çıkardığım sesleri duyabiliyor. Ve ben de onlarınkini duyuyorum. Çıkardıkları seslerle ne anlatmak istediklerini anlıyorum: mutluluk, kızgınlık, açlık... Ama onlarla aramızda bir konuşma olmuyor.”

Koridor boyunca kapalı kapılar uzanıyordu. Burası bir hücre bloğuydu. Sağ taraftaki ilk odaya girmeye çalıştım, ama kapısı kilitliydi. Gemma el fenerini tıpkı bir sorgu yargıcı gibi yüzüme doğrultmuştu.

Elimi gözlerime siper ettim ve yumuşayarak, “Pekâlâ,” dedim. “Bu, bir gecede olmadı. Dokuz yaşımı doldurduktan sonra okyanus benim için giderek daha da gürültülü hale geldi. Ama benim dışımda kimse öyle düşünmüyordu. Sudan gelen başka bir sürü ses de duymaya başlamıştım, fakat sadece, işitme duyumun daha da ilerlediğini düşünüyordum. Bir süre sonra, bir sesin aşıyla yankısı arasındaki

farkı söyleyebilecek hale geldim, böylece sesler çıkarmaya ve bu yolla uzaklıkları anlamaya başladım. Sonra bir gün, her şey birleşti ve duyduğum seslerin ne olduğunu görmeye başladığımı fark ettim.”

“Neden? Ne yapıyordun?”

O sabah hakkındaki bütün ayrıntıları hatırlayarak, “Hiçbir şey yapmıyordum. Gözlerim kapalı yatağımda uzanmıştım ve annem beni kahvaltıya çağırdı. Ona yanıt verdiğimde, odamın etrafında sesimin yankısını duydum. Ve o zaman gözlerimi açmadan odamı görebildiğimi fark ettim.”

“Mükemmel!”

“Hayır. Bu çok tuhaftı.”

“Annenle babana hemen söyledin mi?”

Tereddüt ettim. Olayın tüm ayrıntılarını anlatmak istiyor muydum? Hiç istemiyordum. Sonunda, “Evet,” diyerek itiraf ettim. Başka bir kapıyı açmaya çalışıyordum, ama o da kilitliydi. Arkamı döndüğümde Gemma yine yolunu kesti.

“Ve sonra?” diye sordu.

“Ve sonra beni Üsttarafa götürdüler, bir grup doktorun eline teslim ettiler.” Boğazım o kadar sıkışmıştı ki neredeyse yutkunamayacaktım. “Haftalar boyunca süren kan testleri ve beyin taramalarından sonra, doktorlar ters giden bir şey bulamadılar, ama beni gözlem altında tutmak istediler.” En kibar böyle denirdi herhalde. “Hastane beni taburcu etmeyecekti. Fakat sonra çocuk hizmetleri işe karıştı.

Annemle babam beni geri almak için mahkemeye başvurmak zorunda kaldı. Hatta o zaman bile yargı, annemle babamın aleyhine karar verip beni Topluluk'un gözetimi altına alacak gibi görünüyordu. Bu yüzden, artık seslerle göremiyormuş gibi yapmaya başladım.”

“Doktorlar sana inandılar mı?”

“Emin değilim. Ama hiçbir şey ispatlayamazlardı. Deniz radarımı kullandığımda, doktorlar beynimin bir bölümünde etkinlik görmüşlerdi ve pek çok insan beyninin bu bölümünü kullanmıyordu. Yeteneğimi kullanmadığımda, beynimin o bölümünde bir etkinlik olmuyordu. Artık beni tutmaları için bir gerekçeleri kalmamıştı. Dosyalarda gerçek adım kayıtlı olmadığı için çok şanslıyım. Hakkında sürekli konuştuğun makaleyi yazan doktorla, yani Doktor Metzger'le bir kere bile karşılaşmadım. Mahkemedeki dava hakkında bir şeyler duymuş ve sonra da hastane dosyalarından hakkımda bilgi edinmiş. Annemle babam bu konuda çok öfkeli.”

“Ama annenle baban gerçeği biliyor, değil mi? Yani bunu hâlâ yapabildiğini.”

Başka tarafa dönerek, diğer bir kapıyı açmayı denedim. Kapının tokmağı döndü, ama kapı sıkışmıştı.

“Annenle babana yalan mı söyledin?”

Ağırlığımı kapıya verdim ve kapının aşınmış menteşeleri düşüp yere çarptı. Hızla odanın içine doğru akan su, fışkırarak etrafımdan geçtiği için dengemi zar zor korudum. Gemma, el fenerinin ışığını karanlığa tutacağı yerde benim

yüzüme tutuyordu. “Anladım. Tuhaf bir tıbbi bir deneyin konusu olmak istemiyorsun ama...”

“Aması falan yok,” diyerek lafı ağzından aldım ve “Doktorlar, beynime hasar verdiğini söyleyerek su basıncını suçladılar. Annemle babama kalıcı olarak Üsttarafa taşınmalarını söylediler. Ben de insanların nasıl yaşadığına iyice baktım, tıpkı balık asalakları gibi birbirlerinin tepesine üşüşerek yaşıyorlar. Sakın gücenme ama beynimin hasar görmesini tercih ederim,” dedim.

“Onlar senin annenle baban!”

“Bir şeyleri anlatmamak, yalan söylemek demek değildir.”

“Kaç yaşındasın? Altı mı? Elbette altı yaşındasın.” Gemma odanın içine yürüdü.

“Sınırı nerede çizeceğini bilmen iyi,” diyerek dalga geçtim. “Yalan söylemek kötü ama hırsızlık yapmak sadece kardeşinin öğrettiği ustalıklı bir hile.”

Gemma bana arkasını dönerek el feneri ile odayı araştırdı. Belli ki konuşma bitmişti. Daha önce bitmiş olmaması çok kötüydü.

Gemma'nın ilerisinde, odada sıra sıra dizili olan ranzalara baktım. Ranzaların üzerindeki yatakların çoğu kayıptı, ama ranza demirlerinden battaniyeler ve çarşaf sarıyordu, tıpkı karanlıkta asılı çamaşırlar gibi. El fenerinin ışığı duvarlara bantlanmış posterlerin üzerinde gezindi. Paraşütle suya atlayan birinin resmi, karikatürler, gülünce

seyrek dişleri ortaya çıkmış kızıl saçlı küçük bir kız çocuğunun fotoğrafı.

Okyanusun ağırlığı, sağlam yapılı binaya basınç yapıyor, gıcırdamasına ve çatırdamasına neden oluyordu. “Hadi buradan çıkalım. Burada haydutlar hakkında bir şeyler bulamayacağım. İşe yarar hiçbir şey yok.”

Bana sırtını dönen Gemma, el fenerinin ışığını üst ranzalardan birinin yukarısındaki duvara asılı fotoğrafa çevirdi. Daha iyi görmek için suyun içinde yürüyerek yaklaştı. Gemma’nın arkasından giderek, “Belki de bir mahkûmun kız kardeşidir,” diye tahminde bulundum. Gemma el fenerini elime tutuşturarak üst ranzaya tırmandı. Fotoğrafı duvara yapıştıran bantları dikkatlice çıkardı. Hareketleri sarsak ve telaşlıydı. Ne yapıyordu? Son bandı da çıkarıp fotoğrafı duvardan aldığı anda kesik kesik nefes aldı.

Birden anlayarak, “Bu sensin!” dedim. Fotoğrafı elinde salladı. “Kardeşinin hapishanede olduğunu neden bana söylemedin?”

“Anlamıyor musun?” Sesi çatlak çatlaktı. “Burası hapishane değil.”

El fenerini posterlerin üzerinde bir kez daha gezdirdiğimde, Gemma’nın ne demek istediğini anladım. Paraşütçüler ve karikatürler. Bunlar, yetişkin adamların yataklarının duvarına asacağı türden resimler değildi. Özellikle de zapt edilmesi zor suçluların. “Burası bir ıslahevi.” Güçlükle nefes aldım. Burası, Yılan ve Yakışıklı’nın ışıldama özelliği

kazandıkları yerdi. Kelepçeler takılıp ve manganez nodülleri bulmak için zorlananlar onlardı.

Bir metalin başka bir metale değmesiyle oluşan bir ses duvarlardan yankılanınca kaskatı kesildim. Aniden, bir zamanlar Doktor'un Buz Alevi'ne hapsedilmiş kişilerle birebir iletişimi olduğunu hatırladım. Doktor, onların sağlık durumunu takip ediyordu. Geçen gece, haydutların kaçış hikâyesini anlattığında, onların henüz küçük yaştaki çocuklar olduğunu biliyordu. Benden daha gençlerdi. Ama Doktor, onların yetişkin adamlar olduğuna inanmamızı sağlamış ve Buz Alevi'ne hapisane demişti. Hâlbuki hiç kimse on üç yaşındaki çocukları hapisaneye atmaz. Yoksa atmışlar mıydı?

“Anlamıyorum.” Doktor'un yanlış yönlendirmesinin arkasındaki nedeni bulmaya çalışıyordum. “Topluluk niçin çocukları burada yaşamaya zorlamıştı?”

Gemma'nın yüzüne acı bir ifade yerleşti. “Yer, az ve değerli.” Dizlerini kendine doğru çekerek ranzanın üzerinde oturdu ve uzun saç örgüsünü tıpkı bir gerdanlık gibi boyununun etrafına doladı. “Topluluk, kendi topraklarının bir santimini bile suçlu çocuklar için harcamayacak.”

“Kardeşin dört yılını burada mı geçirdi?” İç karartıcı odaya göz attım ve Buz Alevi Çetesi'ni oluşturan çocuklara karşı içimde bir sempati duygusu hissettim. İkmal gemilerini soymuş olmaları hiç önemli değildi. Eğer burada kapalı kalmış olsaydım, hükümete ben de öfke duyardım.

Gemma, sorumu engellemek istercesine alnını dizine bastırđı. Belki de açıkça anlaşılır bir sonucu kabul etmemek için çabalıyordu: Richard, Buz Alevi Çetesi'nde olabilirdi. Titreyerek kollarını bacaklarının etrafına sardı. Dalgıç elbisesi üzerine bol geliyordu ve bu yüzden sıcak tutmuyordu. Ama onu üşüten soğuk hava değildi.

Çamurlu suda zar zor yürüyerek yaklaştım ve "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı.

Belki bir Üsttarafılı, bu durumda ona ne söyleyeceğini bilirdi. Ama ben, hiçbir şey yapmadan, kendimi işe yaramaz hissederek ve koluna dokunmaktan ya da dokunur sam yanlış anlayacağından endişelenerek, sadece orada duruyordum.

Yüzünü yukarı kaldırmadan, "Lütfen, sadece beni yalnız bırak," diye fısıldadı.

BÖLÜM

19

Gözlerimin arkasına saplanan ağrıyla Buz Alevi'nin tamamen su basmış birinci katındaki karanlık koridor boyunca yüzdüm. Belki de Gemma, onun mutsuzluğuyla ilgilenmediğimi düşünmüştür. Oysa kendimi, onun sandığından çok daha kötü hissediyordum. Ben tam bir aptaldım.

Yere bastım ve tabandan bir çamur kümesi yükseldi. Açık bir kapı vardı. Gemma'yı henüz rahatsız etmek istemiyordum, bu durumda etrafa iyice bakabileceğimi düşünmüştüm. Kapıyı ittirerek geçtim, ama önce odaya bir göz attım ve çirkin, uzun burunlu bir fare balığının başlığıma çarptığını gördüm. Balığı iterek kenara savurdum ve süzülerek ilerledim. Tepe lambalarım, su altındaki odaya ürkütücü bir ışık saçarak, metal kabinlerin ve denetim masasının üzerinde yansıdı. Odada dönerek dolaştığımda, bir revirin içinde olduğumu anladım.

Arkaya doğru sendeledim ve derim ıslandı. Buraya hazırlıksız girmiştim. Şimdi içimi bir panik ve yalnızlık duygusu kaplamıştı, hastanede geçirdiğim zamanlarla ilgili anılarımı canlandıran bir şeyler olduğunda hep aynı duyguyu yaşıyordum. Yaşadığım gerilim, içinde bulunduğum yeri ve zamanı

unutmama neden olmuştu. Odanın içine düşük frekanslı bir titreşim yayılmıştı. Dikkatle dinleme fırsatı bulamadan son buldu. Hayal edemediğim bu titreşimi yeniden duymayı umarak bekledim. Ve bir süre sonra yeniden duyuldu. Yoğunlaştığında sesi duymayı başardım ve rahatladım. Dışarıda, çok da uzak olmayan bir yerde, bir kambur balina şarkı söylüyordu. Gözlerimi kapatarak, müziğin içimde yankılanmasına izin verdim. Bir kat yukarıdaki Gemma'nın da bu müziği dinliyor olmasını ve balinanın şarkısının beni rahatlattığı gibi onu da rahatlatmasını umut ettim.

Yalnız kambur balina yeni bir nakarata başladığında, hayvanın bir mil kadar uzakta olduğunu ve buraya doğru yaklaştığını hesapladım. Aklıma bir fikir geldi. Çılgın, harika bir fikir. Açık asansör kapısına doğru yüzdüm, merdivenin üst kısmını örten ve balinanın söylediği şarkının duyulmasını engelleyen kapağı kaldırdım.

Aynı anda Gemma'nın yardım isteyen çığlığını duydum.

Suyun altına girdim ve gardiyanların odasına yüzdüm. Başımı sessizce suyun yüzeyine çıkarınca masanın üzerine çökmüş olan Gemma'yı gördüm. Aynı anda Gemma, sudan çıkardığım başımı gördü ve el feneriyle kılıfı olmayan yeşil bıçağını düşürerek arkaya doğru sıçradı.

"Gemma, benim!" Tepe lambalarımı çıkarmaya çalıştım ve "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Hemen rahat bir nefes aldıktan sonra, "Niçin normal bir insan gibi kapıdan yürüyerek geçmiyorsun?" dedi.

"Yürüdüğümde daha hızlı yüzüyorum. İyi misin?"

Kısa bir süre sonra balina yeniden şarkı söylemeye başladı. Gemma koluna yapışmıştı. “Sesi duyuyor musun?” Dikkatlice etrafa bakarak sesin kaynağını aradı.

Niye paniklediğini o zaman anladım. “Dur tahmin edeyim. Bunun bir hayalet olduğunu sandın.”

Yavaş yavaş anlamaya başladığı yüzünden belli oluyordu. “Bu bir balina, değil mi? Aptal bir balina.”

“Balinalar aptal değildir.” Mizah anlayışım pek karşılık bulmamıştı.

Gemma kaşlarını kaldırdı ve koridordaki suyun içinde parlayan bir ışık gösterdi. “Umarım bunun ne olduğunu biliyo...”

“Fener balığı.”

Belki de sözünü böyle kesmemeliydim, çünkü Gemma, sanki fener balığını onu korkutmak için oraya ben getirmişim gibi kaşlarını çatı.

“Buradan gitmemi söyleyen sendin,” diye hatırlattım.

“Parlak bir şeyle beraber insani olmayan bir uğultuyla bir şeylerin peşime düşeceğini bilmiyordum. Kim olsa, bunun bir hayalet olduğunu düşünürdü.”

“Peşine düşmek mi?”

Ellerini beline koymuştu, belli ki hiç eğlenmiyordu. “Beş saniye boyunca korkudan ödüm koptu, biliyorsun değil mi?”

“Hayır, bilmi...”

Sesi sözcüklerimi bastırdı ve “Sonra da budala Üsttarafliya güle güle dalgıç kıyafetini patlatmak için geri geldin,” dedi.

“Eğer bu doğru olsaydı, yanımda arkadaşlarımı da getirirdim.” El fenerini sudan çıkarıp ona uzattım. Hemen sonra balinanın şarkısının sesi yükseldi. “Hadi! Neredeyse gelmek üzere.”

Elinden tuttum ve onu asansör boşluğuna doğru ittim. Elini elimden çekmediği için mutlu olmuştum. “Balinalar meraklıdır.” Başlığımı çevirdim. “Dışarı çıktığımızda tepe lambalarımızı yakarsak, bakmak için mutlaka gelecektir.”

“Tanrı aşkına, bunu neden isteyelim ki?”

Başlığın çat diye kapattım ve bağladım. “Yüzmeye çalışma, suya batmak için sadece kendini serbest bırak,” dedim. Birlikte ciğerlerimize Likujen çektik ve asansör boşluğunu dolduran karanlık suya atladık.

Dışarı çıkar çıkmaz, balinanın şarkısı daha da yüksek sesle duyuldu. Ben kemerimdeki paraşüt ipini çözerken, Gemma sanki kulaklarını kapatmış gibi ellerini dalgıç başlığının üzerine bastırdı. İpin iki ucunda klipsler vardı ve üzeri plastikle kaplıydı. İpin bir ucunu kemerime bağladım, sonra diğer ucu düğümledim ve klipsle asıl ipe taktım. Denizdibinin yüz yirmi metre yukarısında yüzen balinanın hâlâ çok uzakta olduğunu görebiliyordum.

Tepe lambalarımız balınayı yavaşlatmamıştı, bu yüzden kambur balinanın çıkardığı kısa iletişim seslerini taklit ettim. Gerçekten de iri hayvanın iki üfürme deliğinden çıkan ve aşağı doğru yayılan şarkısı kesildi. Balina, uzun yan yüzgeçlerini çırparak otuz tonluk ağırlığıyla bize doğru geldi. Üzeri kıl dolu şişliklerle ve belki de bir katil balinanın dişleri

tarafından açılmış yara izleriyle kaplı yüzü nedeniyle pek de çekici bir hayvan değildi. Gemma'nın tepkisini anlamaya çalıştım. Afallamış görünüyordu, ama geriye çekilmedi.

Balina yanımıza gelmeden hemen önce, selamlama gibi hissedilen bir ses gönderdi. Bu ses daha önce duyduğumdan daha alçaktı, ama suyun titreşimlerini algıladım. Balina hemen başımızın üzerinden geçtiğinde, Gemma düşük frekanslı dalgayı belki de hissetmişti, çünkü balina onun etrafında dönerken rahattı ve hatta hemen başımızın üzerinden geçtiğinde gülümsemişti. Gemma balinanın yarattığı su akıntısının ortasında dik durmayı başararak uzandı ve on beş metre uzunluğundaki balinaya korkmadan dokundu, parmaklarını balinanın çenesinden midye kaplı karnına kadar uzanan kısmın üzerinde gezdirdi.

Balina, kuyruğunu aşağı doğru hareket ettirebilsin diye uygun bir yere geçtim, önlem olarak kuyruğunun bir kısmına kement geçirdim ve ipi koluma doladım. Kemendi sıkıca çektiğimde, boşta kalan ip uzadı. Gemma gülererek kollarını boynumun etrafına doladı ve bastırdı. Bir an sonra, ip sallanarak gerildi.

Bir anlığına Gemma'yla göz göze geldik ve Gemma'nın da aynen benim gibi heyecanlı olduğunu gördüm. Sonra ayaklarımız yerden kesildi. Ben ipe, Gemma bana tutunmuş halde, gülererek ve balinanın oluşturduğu dalgaların içinde ileri geri sallanarak suyun içinde uçuyorduk.

BÖLÜM

20

Peaveylerin su kabarcıklarından oluşan çitinin hemen dışında, balinanın kuyruğuna bağladığım kemendi çözdüm ve Gemma'yla birlikte deniz tabanına indik. Su kabarcıklarını geçtikten sonra, tarlanın sonuna gelmeden önce durabilmek için Gemma'yı su yosunu tarlasının içine doğru yönlendirdim. Gemma'nın soru dolu bakışlarını gördüğümde, arkasında asılı, içi kayabalıklarıyla dolu bir ağ çeken ve neredeyse yere inmekte olan denizaltıyı gösterdim. Yerleşimciler ağı çözüp yükü boşaltırken, fark edilmeden hemen oradan ayrıldık.

Ona annemi gösterdim ve annem bir kutunun kapağını açarken Gemma onu izledi. Kutudan mavi bir bulut çıktı. Bu mavilik, yetişkin bir tırsi balığı sürüsüne aitti. Bölgedeki her aile, Shurl ve Lars'ın kaybettiklerinin yerine koymak için kendi çiftlik hayvanlarından bazılarını getirmişti. Bizi fark eden annem gülümsedi ve el salladı. Annemin, Gemma'nın eşya çantasını alarak Ticaret Merkezi'nden yeni döndüğümüzü düşündüğünü anladım. Şimdi diğer yerleşimcilere Gölge'yle karşılaşmamı anlatarak annemin korkularını yeniden körükleyecektim. Etrafımızdaki

komşular, birbirlerine hızla işaret göndermeye başladılar. Gemma'nın, kendisi hakkında soru sorduklarını fark etmesinden kaygılandım.

Yerleşimciler ay havuzuna yüzerken ve evlerine çıkarırken, Lars sağa sola koşuşturarak onların ellerini sıkıyordu. Gemma kalabalığı izlemeye çalışırken yukarı zıpladı, ama sonra hemen deniz tabanına battı. Ona botlarındaki paletleri çıkarması gerektiğini hatırlatmak yerine, ay havuzunun içinde yukarı doğru çıkan yerleşimcileri gösterdim. Bir ip merdiveni aniden açıldı ve aşağı düşerken neredeyse Gemma'ya çarpıyordu. İpi hemen tutarak çektim ve kolumun bir hareketiyle sürükleyerek Gemma'ya uzattım. Muzipliğimin onu kızdıracığını düşündüm, ama Gemma eve tırmanmadan önce memnuniyetle gülümseyerek beni şaşırttı.

Yerleşimciler, nemli odanın içinde başlıklarını çıkardılar ve metalden yapılmış dalgiç elbiselerini parlayana kadar havluyla kuruladılar. Adımla seslenen veya bana gülümseyen herkese başımı salladım ve yanıt verdim, ama bakışlarım, dün Temsilci Tupper'la yapılan toplantıya katılmamış olan bir grup yerleşimciyle konuşan babamın üzerindeydi.

Ay havuzunun kenarına tünemiş olan Gemma, merakla etrafına bakarken ciğerlerini temizlemek için derin bir nefes aldı. Oradaki diğer çocukların ışıltısı hakkında bir şey söylememesini umdum.

Odanın içinde, "Yapamazlar!" ve "Bunun bizimle ne ilgisi var?" şeklinde öfkeli bağrışların ardından, şaşkınlık ve korku belirten soluk soluğa konuşmalar havada uçuşuyordu.

Belli ki, eyaletlerin bölgeyi terk etme kararı hakkındaki haberler yüzünden babam umudunu kaybetmişti. Kalbim sıkıştı, botlarımı ve başlığımı duvara astım.

Gemma, “Ty,” diye fısıldadı. “Şu küçük çocuklar bize bakıyor.”

“Sana bakıyorlar.” Gemma’nın başlığımı da benimkinin yanına astım.

“Neden?”

“Nedenini sana dün Jibby söylemişti, ama ona inanmadın.”

Babam öfkeli bir grup yerleşimciyle birlikte odanın içinden üst kata çıktı. Malzeme bölümünü temizlemek için gitmişlerdi.

“Merhaba Pete,” diye bir komşumuza seslendim. “Doktor burada mı?”

“Evet, yukarıda.” Pete gülümseyerek ekledi, “Merhaba Gemma.”

Gemma’nın ağzı açıldı. Ama hemen kendine geldi ve Pete’in gülümsemesine karşılık verdi. Bana, “Tamam. Anladım,” dedi. “Ben burada, yani aşağıda nadir bulunuyorum.”

“Hatta sana sıra dışı diyenler bile çıkabilir.”

Gemma’nın gözleri, sanki ona iltifat etmişim gibi memnuniyetle parladı.

Ay havuzunun yüzeyi dalgalanmaya başladığında, “Yani arkandan konuşurken,” diye ekledim. Gemma suyun içinden çıkan ve ayaklarına değen kara şekli görmek için

döndü. Ona güven vererek, “Bu bir denizaltı, ürkütücü şarkı söyleyen başka bir balina değil,” dedim.

Gemma beni hafifçe itti.

Denizaltının logar kapağı açıldı ve annem, “Bütün bu yiyecekleri taşımak için bana kim yardım edecek?” diye seslendi. Hemen bir insan zinciri oluştu ve tabaklarla kâseler elden ele geçirilerek kapağın dışına, merdivenlerin sağ tarafına taşındı.

Gemma bana bir deniz ananası turtası uzatırken, “Bunların hepsini annen kendisi mi yaptı?” diye sordu.

“Hayır, bütün aileler bir şeyler getirerek katkı sundu. Annem evleri dolaştı ve bugün için bunları topladı. Tek denizaltıdan yük boşaltmak daha kolay,” diye açıklama yaptım.

“Gemma!” Jibby bize dönmüştü. “Bentik Bölge’yi nasıl buldun?” Bakışlarını Gemma’dan ayırmadan bana, içinde yengeç pastası olan bir tabak uzattı.

“Burayı sevdim!”

“Nesini sevdin?” Şok olmuşum. Gemma bir gün içinde, bir bıçak kavgasına tanık olmuş, esir alındığı haydutlardan kaçmış ve erkek kardeşinin, denizaltındaki bir ıslahevine gönderilmiş olduğunu öğrenmişti. Bu durumda Bentik Bölge pek de iyi bir yer sayılmazdı.

Gemma eliyle insan zinciri oluşturmuş olan yerleşimcileri göstererek, “İşte bunu,” dedi.

Jibby, “Sürekli denizdibinde kalmak ister misin?” diye sordu. “Burada kırk bin dönüm arazim var.”

Aklı karışan Gemma kaşlarını çattığında, Jibby'nin sözlerini ona tercüme ettim. "Onunla evlenip evlenmeyeceğini soruyor," dedim.

Gemma'dan bir gülme sesi geldi, ama son anda öksürük gibi çıktı. "Daha çok gencim!"

"Ya... peki..." Jibby'nin yüzü asıldı. "Sadece, etrafta kimse olmadığı zaman burası ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor," diye ağzının içinde geveledi.

"Bizim eve her zaman gelebilirsin," dedim. "Biliyorsun, değil mi?"

Beni duymazlıktan geldi. Gemma'ya, "Bak, anlıyorum. Peki bir süre için ziyarete gelmeye ne dersin? İstedığın kadar kalmak üzere," dedi. "Üç tane boş yatak odam var. İstedğini seçebilirsin. Kahretsin, bütün evi al. Ben dışarıdaki binaya taşınırım."

Gemma'nın hemen yanıt vermediğini görünce, yüzümü ona çevirmek için sıradan çıktım. "Bunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Üstüne basa basa, "Bütün bir evi mi?" diye sordu. "Benim kendime ait bir odam bile olmadı hiç."

Dalga geçip geçmediğini anlayamadım. Topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlere doğru yöneldim. "Sen ziyaretini planlarken, bulduğumuz yer hakkında soru sormak için Doktor'a gideceğim."

"Bensiz gidemezsin!" Bir deniz ürünü tenceresini Jibby'nin eline tutuşturarak peşimden koştu.

Jibby, "Teklifim her zaman geçerli," diye seslendi. "Ne zaman istersen gelebilirsin!"

***

Peaveylerin evinin alt katı, son yemek artıklarını toplayan yerleşimcilerle doluydu. Oturma odasında Doktor, sert bir tartışma yapan bir grup yerleşimciyle ayakta duruyordu. Başkalarının önünde ona soru soramazdım. Bana yalan söylediği için çok öfkeliydim. Bu yüzden Shurl beni durdurup elime bir tabak tutuşturduğunda rahatladım. “Ty, açık büfe sırasına girecek misin? Yiyecekler soğuyor. Gemma tatlım, her şeyden iki porsiyon al. Küçük bir akıntıyla sürüklenip gidecek kadar zayıfsın.”

Bu konuyu ne kadar çok düşünürsem, Gemma’nın önünde Buz Alevi hakkında tartışmanın hiç iyi bir fikir olmayacağını o kadar iyi anlıyordum. Ne de olsa Gemma, Doktor’un hikâyesine göre kardeşinin kaçak mahkûmlardan biri olduğunu artık biliyordu. Bu yüzden Shurl’ün dediğini yaptım.

Yemek masasının üzerindeki yiyeceklerden kendimize servis aldıktan sonra, Gemma ve ben, yatak odalarına çıkan merdivenin üzerinde duran Hewitt ve Zoe’ye katıldık. Pencerelerin ötesinde hafif ışık saçan sınır lambaları solgun ay ışığını andırıyordu.

Hewitt’in yanına oturan Gemma, “Niçin bu kadar üzgün görünüyorsun?” diye sordu. “Evinizde işlerin bu kadar çabuk yola konulmasına inanamıyorum.”

“Ne şanslıyım!” Hewitt yengeç kısıracını tabağına koydu.

İki basamak yukarı oturarak, “Annenle babanın Üst-terafa taşınacağını gerçekten düşünmüyordun, değil mi?” diye sordum. “Onlar çok daha iradeli insanlar.”

“Ama ben, okul ödevlerinin yanında angarya işler yapmak zorunda olmadığım bir yerde yaşamak istiyorum,” dedi. Gemma’yı göstererek, “Üsttaraflılar hiçbir şey yapmak zorunda değiller. Bir düğmeye basıyorlar ve yiyecek alıyorlar. Bir düğmeye hafifçe vuruyorlar, çöpler gidiyor. Bir tuşu çeviriyorlar, arkadaşları ziyarete geliyor,” diye ekledi.

Yanında oturan Zoe, Hewitt’i dürterek, “Gerçekten mi?” diye sordu. Hewitt aniden bir basamak yukarı çıktı.

Gemma omuz silkerek, “Bana sorma, ben sizin bildiğiniz Üsttaraflılar’dan değilim.”

Kızgınlıkla, “İşte bu gezegeni bir pislik haline getiren, bu tembel yaşam tarzı oldu,” dedim. “İnsanlar kolay ve tek kullanımlık olan her şeyi istediler. Bunun bizi ne hale getirdiğine bir bakın.”

Zoe, “Sen niye diğer Üsttaraflılar gibi değilsin?” diye sordu.

“Ben Topluluk’un vesayeti altındayım.”

Hewitt sırtını bana döndü ve “Yani?” dedi.

Gemma, “Bu, çocuklarının yatılı okullarda kalması için ailelerin para ödemesi demek,” diye açıklama yaptı. “O ay hangi yatakhane boş yer varsa oraya taşınırdım.” Çabuk çabuk anlatmaya devam etti, “Bunda bir şey yok. Çoğu kez küçük kızların arasında kalırım ve onlar çok eğlencelidir.” Gülerek, “Bildğim bütün kötü sözcükleri altı yaşındaki kızlara öğrettim,” dedi.

Tam, “Lütfen bunları...” diyecekken Zoe, “Bana da öğret!” diye bağırdı.

“...Zoe’ye öğretme,” diye cümlemi tamamladım.

Kollarını Gemma’nın boynuna doladı. “Annem ve babam seni evlat edinirler! Her zaman daha çok çocukları olsun istemişlerdir, doğru değil mi Ty?” Sanki ben cevap vermişim gibi, “Evet istediler,” diyerek devam etti. “Ama daha fazla çocuk yapmadılar, çünkü annem Ty hastaneye gittikten sonra çok korktu.”

Hewitt, tabağındaki bezelyelerle oynamaya dalmıştı.

Gemma, “Teşekkürler,” diyerek gülümsedi. “Ama ben ağabeyimle yaşayacağım.”

Zoe, “Ama onu daha bulamadın. Ya Bentik Bölge’de değilse?” diye sordu.

Gemma bana acı dolu bir bakış atarak, “Onun burada olduğunu biliyorum. Sadece şimdiye kadar nerede olduğundan emin değilim.”

Zoe’ye, “Kes artık bücür,” diyerek Gemma’nın kardeşi hakkında konuşmasına son vermek istedim, aynı zamanda diğer odadan yükselen sesleri de duymaya çalışıyordum.

Raj Dirani’nin hırıltılı sesi yüksek ve net biçimde çınlıyordu. “Temsilci Tupper, ölü veya diri onları bulmamızı söyledi. Bir daha *Hayalet*’i gören biri olursa, bu sefer onu parçalayalım, derim.”

“Hemen geri geleceğim,” dedim ve tabağımı bir kenara bıraktım. Salondan sessizce aşağı sıvıştım ve annemle babamın, böyle konuşmalar için küçük olduğumu düşündükleri zamanlarda yaptığım gibi mutfağın bir köşesine saklandım. Yetişkinler dolapları stokla doldurma işine ara vermiş ve rastgele bir çember oluşturmuşlardı.

Annem öfkeyle, “Bir mahkeme olmadan onları öldürecek miyiz?” diye sordu. “Temsilci Tupper buna göz yumsa bile, bu yasadışı bir adalet, hatta hiçbir şekilde adalet değil.”

Çatık kaşlı Lars, kafasını saran bandaja dokundu ve “Kendimizi koruma hakkımız var,” dedi.

Babam, “Eğer yasaları göz ardı etmeye başlarsak, değerlerini koruyan bir topluluk olmaktan çıkarız. Bir ekip oluşturacağım. Amacımız, haydutları bulmak ve Deniz Muhafızları’na teslim etmek olacak,” dedi.

Doktor tarafsız bir sesle, “Onları suçlu çıkaracak bir mahkeme düşünebiliyor musun?” diye sordu. Babamın yüzünde öfkeli bir bakış vardı. Doktor yaralı ellerini kaldırarak, “Bütün söylediğim şu ki yasal sistemin aşırı dolu olduğunu biliyorsunuz. Anakaradaki hapishaneler ağzına kadar dolu. Ceza gemileri de öyle. Eğer çok sağlam deliller olmazsa, suçlular serbest bırakılır.”

Lars, “Doktor haklı,” dedi. “Bir şeyler biliyoruz. Ama buna delilimiz yok. Onların kimliğini bile tespit edemeyiz. Giydikleri eldivenler parmak izi bırakmalarını engelliyor ve ikmal gemilerini soyarken başlıklarını karartarak gizliyorlar.”

“Gölge bunu yapmıyor.” Raj, deniz yosunu sigarasını ağzından çekti. “Bir albinoyu insanların arasında görmemek bir hayli zor.”

“Gölge albino değil.” Daha düşünmeden sözcükler ağzından çıkıverdi. Mutfaktaki herkes dönüp bana baktı.

Lars, “Bunu niye söyledin oğlum?” diye sordu.

Boğazım düğümlendi. Yaptığım keşfi herkese anlatmayı planlamıştım, ama şimdi bunun ne yeri, ne de zamanıydı. Raj'ın yüzünde beni korkutan bir vahşet vardı.

Raj homurdanarak, "John... Oğlun, Gölge'nin bir albino olmadığını söylüyor," dedi. "Bizim bilmediğimiz ne biliyor?"

"Bildiklerimi çoktan Muhafız'a anlattım," diye kekeleydim.

Raj sigarasını bir kabın içinde ezdi. "O kuru sırtlı herifte bir gram beyin yok. Küvette yüzen bir balığı bile avlayamaz o."

Lars, "Ty, ona ne söylediğini bize tam olarak anlat," dedi.

Gemma'nın sır tutmak hakkındaki sözlerini hatırlayarak, her şeyi anlattım. Suyosunu tarlasında Gölge ile karşılaştığımı ve sonra onu Salon'da gördüğümde tanıdığımı söyledim. Annemle babamın beni iliklerime kadar donduran bakışlarını görmeme rağmen, Gölge'yle asansördeki veya denizaltımızı ağa düşürdüğü zamanki karşılaşmalarımızı bile anlattım. Ne düşündüklerini biliyordum: Onların kurallarını çiğnediğim ve kendimi tehlikeye attığım için güvenilmez olduğumu düşünüyorlardı.

Hikâyemi bitirdiğimde Shurl, "Gölge neden çinko boyası kullanıyor?" diye sordu. "Neden çetede ki diğer haydutların yaptığı gibi başlığını karartmıyor?"

Lars, "Çünkü onunla karşılaşınca, boyutundan dolayı onu tanıyabilirsin," diye homurdandı. "Bir şekilde şüphelenirsin. Ama eğer bir albino olduğunu düşünürsen, buna odaklanırsın."

Raj silahının kılıfını çıkardı ve “O koca adam zıpkınımdan kaçamayacak,” dedi. Bu sırada silahının küçük zıpkınlarla dolu olan namlusunu kontrol ediyordu.

Annem, “Bu tartışma fazla uzadı,” dedi ve etraftakilere sert bir bakış attı. “Raj, o silahı yerine koy hemen.”

Raj, “Olur,” diyerek silahı kılıfına koydu. “Ama bir daha ortaya çıkarsa onu Dinlenme Güvertesi’nde vuracağım,” dedi. Sonra Lars’a döndü ve “Geliyor musun?” diye sordu.

“Beni hiçbir şey durduramaz. Hadi diğer insanlara da haber verelim.”

“Gölge şimdi orada değil,” diye belirttim. “Size söyledim, *Hayalet* bizim peşimizden geldi.” Söylediklerim onları hiç etkilemedi. Beni mutfakta üzgün bir şekilde bırakarak öfkeyle dışarı çıktılar. Her şeyi onlara anlatmakla doğru bir şey yapıp yapmadığım konusunda şüphe içinde kalakaldım. Babamın hayal kırıklığına uğramış görüntüsü, bana ne düşündüğünü anlatıyordu.

Annem, “Zoe ile Gemma’yı alacağım ve eve gideceğiz,” dedi. Annem ve Shurl mutfaktan çıktı. Sonra da babam gitti.

Ben de peşlerinden gidecektim ki Doktor kolumdan yakalayarak beni arkaya çekti. Alçak bir sesle, “Bir dakika kal,” dedi. Bir şey çözmeye çalışıyor gibiydi. Hatta huzursuzdu. “Salon’da gördüğün adamı yeniden tarif etsene. Gölge olduğunu düşündüğün adamı. Ama bu sefer ten rengini değil yüzünü anlat.”

“Neden?”

“Beni kırma.”

Bu ruh halindeyken yapabileceğim son şey buydu. İstediyini yapmak yerine, “Buz Alevi’ni buldum,” dedim.

Doktor sertçe bana baktı, ama yüz ifademdeki bir şey ona beni engelleyemeyeceğini anlatmış olmalı. Yemek tabağını kaldırırken boyun eğmiş bir ses tonuyla, “Orası gizli değil zaten,” dedi.

“Orası bir hapisane değil.” Sesimin öfkeli çıkmasını engelleyemedim. “Bir islahi.”

Omzunu silkerek, “Teknik olarak, o çocuklarla karşılaşmış olsaydın bunu anlardın. Onların hepsi sosyopat ve suçluydu,” dedi.

“Onlar sadece çocuktı,” diye karşılık verdim. “Benden daha küçüklerdi. Ve Topluluk onları deniz tabanında ellerinde kelepçelerle tutuyordu.”

“Senin amacın ne?”

“Oraya hapisane diyerek yalan söyledin. Hükümetin yaptıklarını gizliyorsun.”

Tezgâhın üzerindeki yemek tabağı takırdadı. “Orada neler olduğu hakkında konuşmak istemediğimi mi sanıyorsun? Bunu denemediğimi mi düşünüyorsun?” Koyu renk gözleri alev alev yanıyordu. “Topluluk beş yıl önce Buz Alevi olayı hakkında ‘Gizlilik’ kararı aldı. Eğer birileri orası hakkında konuşmaya cüret ederse, değer verdiği her şey ortadan kaldırılacaktı. Benim rütbem düşürüldü ve

itibarım beş paralık oldu. Bu yüzden bana dürüstlük dersi verme Ty. Hepimizin sırları var.”

Duraksadım, ama geri durmak için hiçbir neden bulamadım. “Gemma’nın ağabeyi Buz Alevi’ne gönderildi.”

Doktor’un yüzü istirdiyeden daha beyaz oldu. “İsmi neydi?”

“Richard Straid.”

Birden düşünceye dalan Doktor, avuç içlerini ovaladı.

Gemma’nın, ıslahevinin duvarında kendi resmini bulmasından beri beni rahatsız eden endişeyi dile getirerek, “Onu hatırlıyorsun. Buz Alevi Çetesi’nde olabilir mi?” diye sordum.

Doktor’un ağzından, “Hayır,” sözcüğü çıktı, hâlâ derin düşünceler içindeydi. “Richard, onların öldürdükleri araştırmacıydı.”

Üzüntü, bir kirpi balığının zehri gibi içime yayıldı. Fotoğraftaki çilli çocuğa üzülyordum ve daha çok da Gemma’ya.

“Bilgisayar eşleştirmeyi bir saat önce yaptı.” Doktor konuşmaya yavaşça devam etti, şimdi benim gözlerime bakıyordu. “Bir süre hükümet kurumunda, ıslahevinde kaldığı için Richard Straid’in DNA’sı sistemde kayıtlıydı.”

Bir anlam çıkaracak şekilde parçaları bir araya getirmeye çalışarak, “Diğerleriyle hapisneden kaçmış olmalı,” dedim. “Ama Richard daha sonra bir araştırmacı olarak kendi yolundan gitmiş olabilir. Ya sonra ne oldu? Çete ona güvenemeyeceğine mi karar verdi?”

Doktor, “Richard onların gerçek isimlerini biliyordu,” diye fikir yürüttü.

“Bu yüzden onu aşağıda yakaladılar ve öldürdüler.” Bunu düşündüğümde kendimi üzgün hissettim. Belki de bunu Gemma’ya söylememek daha iyi olacaktı. Onu bulamasa bile kardeşinin hâlâ dışarıda olduğuna inanmasına izin vermenin ne zararı vardı?

“Biraz önce tartıştığımız gibi, yapabiliyorsan dürüst olmak en iyisidir.” Doktor aklımdan geçenleri okuyor gibiydi. “Onu buraya getir. Ona ben söyleyeceğim,” dedi.

Arkamızdan gelen durgun bir ses, “Sorun değil,” dedi. “Duydum.”

BÖLÜM

21

Gemma, çiftlik evinin arkasında bir deniz zambağı gibi oturmuştu. Kıpırtısız, solgun ve kırılığandı. Annemle babam kaygılı bakışlarla birbirlerine baktılar ve Doktor'dan öğrendikleri şey hakkında alçak sesle fısıldaştılar. Doktor'un annemle babama söylemediği tek şey, Gemma'nın burada bir kaçak konumunda olduğuydu. Doktor sözünü tutmuş ve Gemma'nın burada olduğunu söylememiştir. Ama bu, durumu değiştirmede; çünkü ay havuzundan çıktığımız anda görüntülü telefon çaldı. Telefonu babam açtı ve ekranda bir kadının yüzü görüldü.

Gemma, "Olamaz, hayır!" diyerek arkama saklandı. "Bu, Bayan Spinner. Sürekli beni oradan oraya sürükleyen kadın."

Şaşırdım ve dönerek görüntülü telefona baktım. Gemma'nın kaldığı pansiyonun müdürünün bir Yeni Püriten olduğunu sanıyordum. Bayan Spinner, görünüşündeki bütün doğal özellikleri değiştirmiş çok farklı bir Üsttarafının somut bir örneğiydi. Aşırı kıvrıkcık saçları, bir papağan balığının renkleri gibi parlıyordu ve yüzü pastel boyayla çizilmiş gibiydi. Her zaman olduğu gibi bu beni ürküttü.

Kadın, çok iyi duymadığım güzel bir sesle, “Siz John Townson mısınız?” dedi.

Babam da sanki karşısındakini duyamıyormuş gibi konuşarak, “Benim,” dedi.

“Ben Eudora Spinner, Elmira Yatılı Okulu’nun müdürüyüm,” diyerek gülümsedi. “Bu gece Muhafız Grimes’tan bir telefon geldi. Bana, vesayet altındaki çocuklarımızdan birinin sizinle kaldığını söyledi.”

Babam Gemma’yı çağırdı. Elinden tutup onu gizlemeyi istedim, ama annemle babamın onun burada olduğunu saklama konusunda benimle aynı fikirde olmadıklarını kesinlikle biliyordum.

Gemma, vücudu taş gibi ağır mışçasına yavaşça hareket edip ekranın önünde durdu. “Merhaba Bayan Spinner.”

Kadın hafif tıslayan bir sesle, “Gemma, beni nasıl böyle endişelendirirsin?” dedi.

Gemma terbiyeli tutumunu korudu ama yanıt da vermedi.

“Evet, şans eseri öğretmenler senin Bentik Bölge hakkında sorduğun bütün soruları hatırladılar.” Bayan Spinner’in gülüşü acımaya dönüştü. “Ağabeyini bulamadığını tahmin ediyorum, öyle değil mi?”

Yüzü taş gibi hareketsiz olan Gemma tırnakları ile uğraşıyordu.

“Hiç, ağabeyinin belki de bulunmak istemediğini düşündün mü? Richard altı ay önce yirmi bir yaşına girdi. Gemma, tatlım, artık bu gerçeği kabullenmenin zamanı

geldi sanıyorum: Eğer kardeşin senin yasal vasin olmak isteseydi, senin için şimdiye kadar gelirdi.” Derin bir iç çekti. “On iki yaşından beri seni ziyaret etme zahmetine bile girmemiş olan ağabeyinin, seni önemseydiğine inanarak kurduğun hayallere, yıllar geçmesine rağmen halen nasıl sarılmaya devam ettiğini bilmiyorum.”

“Sizi bir sürü sıkıntıya soktum, öyle değil mi Bayan Spinner?” Gemma bu soruyu pişman bir ses tonuyla sormuştu, ama ben arkasında ellerini yumruk yaptığını gördüm. “Umarım benim yüzümden ev bekleme listesinde sıranız alta düşmemiştir. Küçük ve dar apartmanınızdan çıkmayı ne kadar istediğinizi biliyorum.”

Bayan Spinner, bir öfke hırıltısı çıkararak nazik yüzünü buruşturdu.

Gemma, “Olamaz, hayır, bekleme listesinde sizi alt sıraya mı indirdiler?” dedi ve dehşet dolu sahte bir sesle, “Hiç bu kadar üzgün olmamıştım,” diye haykırdı.

Bayan Spinner renkli kıvrıkcık saçlarını sallayarak, “Üzgün müsün?” diye tısladı. “Kayıp olduğun her saat için bir alt sıraya düşürüldüm. İnan bana kızım, geri geldiğin zaman *üzgünüm* ifadesi senin için bütünüyle yeni bir anlam kazanacak.”

Telefon konuşması boyunca Gemma’nın yanında duran annem, koruyucu kolunu Gemma’nın omuzlarına koymuştu.

Gemma’nın diğer tarafında duran babam, “Bayan Spinner, Gemma’ya alternatif bir öneri sunmaktan memnun oluruz. Bizimle birlikte yaşamasından mutlu oluruz.” dedi.

Annem, “Eğer denizdibinde kalmak isterse,” diye ekledi.

Gemma yanıt vermeye fırsat bulamadan Bayan Spinner, “Söz konusu olamaz,” diye lafı kaptı. “Gözetimimiz altındaki birini asla deniz tabanındaki deneysel bir yerleşim merkezine yerleştirmeyiz.”

Duyduğum öfkeyle öne fırladım ve “Onu bir ıslahevine göndermek daha iyi, değil mi?” dedim.

Bayan Spinner, “Karanlık Yaşam’da yaşamaktan mı?” diye dalga geçti. “Lütfen. Su basıncının insanlarınıza neler yaptığını söylemeye gerek yok. Bana verilen bu nankör kıza on yıl sürecek bir dava açacak değilim, çünkü onun zedelenmiş bir beyni var. Bay ve Bayan Townson, korkarım üvey anne baba olmak için Eyaletler Topluluğu’nun istediği nitelikleri karşılamıyorsunuz.”

Babamın çenesindeki bir kas seğirdi ve ben bunun, babamın sinirlerini kontrol altına almaya çalıştığı zaman olduğunu biliyordum. “Belki de denizdibinde daha fazla yaşamayacağız,” dedi.

Kaskatı olduğumu hissettim.

“Peki, eğer uygarlığa dönmek için kendinizi hazırlıyorsanız, koruyucu anne baba olmak için gereken başvuru yapmakta özgürsünüz.” Keskin gözlerini Gemma’ya dikerek, “Bu arada Bayan Straid, yarın öğleden sonra saat yedide bölgenin Ticaret Merkezi’nde olacaksınız. Muhafız Grimes nezaket gösterdi, yeni gönderildiğiniz yere kadar size eşlik etmeyi önerdi.”

Gemma boş bir ses tonuyla, “Neresi?” diye sordu.

Bayan Spinner hoş olmayan şekilde güldü. “Asi kızların gönderildiği Altoona Islahevi. Orada, diğer suçlularla birlikte kendini çok rahat hissedeceğinden hiç şüphem yok.”

Gemma görüntülü telefondaki ekranın kapanmasını beklemedi, merdivenlerden yukarı koştu.

BÖLÜM

22

Hareket edemedim. Kollarıma ve bacaklarıma bağlı kayışlar, beni baskı altında tutarak canımı yakıyordu. Başımı kaldırdım ve bir hastane yatağına bağlı olduğumu gördüm. Üzerimde giysi ve ayakkabı yoktu. Etimi kesen kayışlardan kurtulmak için kıvıldandım, ama hâlâ beni yatağa bağlıyorlardı. Nereden çıktığı belli olmayan bir gaz maskesi ağzımın üzerine yerleştirildi. Çaba harcayıp boynumu çevirdim. Burnumla ağzım maskeyle kapalıyken çelik gibi sert parmaklar kafatasımı kavradı. Nefesimi tutarak ağlamaya çalıştım. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda, ameliyat bonesi giymiş bir adam gördüm. Adam maskenin üzerine bastırıyordu. Uyuşturucu gaz, ciğerlerimi deldi. Görüşüm bulanıklaştı ve...

Karanlıkta, terden sırlıklam olmuş ıslak bir çarşafın üzerinde uyandım. Bir başka kâbus daha. Bu kâbuslardan ne zaman kurtulacaktım? Yan tarafa döndüm ve evi dinledim, jeneratörün ve hava filtresinin hafif uğultusunu duydum. Yataktan çıktım ve alnımı cama dayadım. Su yosunu tarlasında gizlenmiş hiçbir şey yoktu. Bir kat aşağıdan gelen ani bir su şıptırsı sessizliği bozdu. Tanıdık, ama

genellikle gecenin ortasında duymadığım bir sestti. Bu saatte ay havuzuna kim giriyor ya da çıkıyor olabilirdi?

Aceleyle merdivenleri indim, ışıkları kapalı olan nemli odada hiçbir şey yoktu. İçimi bir endişe kapladı. Merdivenin orta direğini döndüm ve çıplak ayaklarla alt katın zeminine hafifçe vurarak bastım. Nemli odayı aydınlatan tek ışık binayı çevreleyen sınır lambalarından geliyordu ve onlar da loş bir ışık yayıyorlardı. Yine de odadaki dolabın içini karıştıran Gemma'yı görebildim. Zoe'nin çok kısa geceliğini giydiğine göre herhalde kendi dalgıç kıyafetini arıyordu. Mini denizaltı ay havuzunun ortasında sallanıyordu. Bu içimi rahatlattı. Bir mini denizaltıyı çekmek için kısıkcacı kullanmak, onu ay havuzunun üzerinde döndürmek ve doğrudan suya indirmek aydınlık bir odada bile ustalık isteyen zor bir işti. Ona elimden geldiğince anlatmama rağmen, Gemma mini denizaltının kenarını toplayamamıştı veya keskin hatlı görüntü kapısını kırmıştı.

Merdivenlerin üst kısmındaki lambaları yakıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Suçlu ve üstü başı darmadağın bir halde hızla döndü.

"Yine kaçıyorsun," dedim. Ay havuzunun sallandırdığı çantasını görmek, göğsümü deldi.

"Sadece denizaltıyı ödünç aldım," diye kekeledi. "Ticaret Merkezi'ne gitmek için başka bir yol düşünemedim. Onu orada bırakacaktım."

"Sonra neyle gideceksin?"

"Anakaraya giden yüzerevlere veya kanatlı gemilere otostop çekeceğim. Ya da kaçak yolculuk edeceğim."

Sesimdeki tutukluğu kontrol edebilme arzusuyla, “Ticaret Merkezi’nde durma. Grimes’a rastlayabilirsin. Paramus yolundan git ve denizaltıyı Deniz Güvenliği iskelesine bırak. Onu oradan alırsın.”

Gemma kafası karışmış halde, “Denizaltını almama izin verecek misin?” diye sordu.

“Seni nasıl durdurabilirim? Ateş açamayacağıma göre.”

“Annenle babanı uyandırabilirsin.”

“Doğru. Zoe’yi de uyandırabilirim. Sonra, Deniz Muhafızları gelene kadar dördümüz seni azarlayabiliriz.”

Gemma rahatladı. “Bu hiçbirimiz için eğlenceli görünmüyor.”

Ayağımla çantasını ittim ve “Yanına yiyecek aldın mı?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladığında, seranın kapısından deniz otu dolu bir sepet çıkardım ve ona attım. Sonra en yakın ağaçtan iki elma kopardım ve onları da fırlattım. “Kardeşin için gerçekten çok üzgünüm.”

Gemma başını salladı, ama gözlerime bakmadı. Elmaları sepete attıktan sonra mırıldandı ve “Ona çok benziyorsun, insanları kollayıp gözetme tarzımız aynı. Richard da böyle yapardı. Sadece benim için değil, kendi yatakhanesindeki çocuklar için de. Kendi başını belaya sokacak olsa bile onların tarafını tutardı.” Aklına aniden gelen bir şey onu canlandırdı ve “Benimle gel,” dedi.

“Anakaraya mı?”

“Hayır, daha uzağa. Üsttaraf'ta yaşamaya saplanıp kalmayı istemezsin. Richard'ın bana gönderdiği parayla bir tekne alalım ve uzaklara yelken açalım.”

“Nereye?”

“Herhangi bir yere. Colorado Adaları'na ne dersin?”

Aynı teknede birlikte olma düşüncesi kulaklarımı kı-zarttı. “Yapamam.”

Gözleri arkamdaki pencereye kaydı. “Ty...”

Sağlam durmaya çalıştım. Fikir bu kadar çekici olduğunda nasıl hayır deneceğini bilmiyordum.

“Ne olursa olsun dışarıdaki ışıkların hiç sönmediğini sen söylemiştin.” Gemma omuzlarımın üzerini gösterdi. Çiftlik evinin etrafını saran sınır lambaları birer birer sönüyordu. Pencereye doğru atıldım. Son lamba da söndü ve tarlalar karanlıkta kaldı. Gemma yan tarafıma yaslandı. “Ne oluyor?”

Eve yaklaşan su yosunu, içeriden gelen ışık sayesinde aydınlanıyordu. Tek bir karanlık kısım dışında, evin gölgesini fark ettim. Hayır, bu mümkün değildi. Ev ışık kaynağıydı, bu yüzden gölgesi olamazdı. Bir kat yukarıda, dışarıda başka bir şey vardı. Gölge daha da karardı ve genişledi. Bu şey her ne ise, aşağı iniyordu.

Yüzümü cama dayadım ve yukarıyı görmeye çalıştım, ama görüş alanında aşağı inen hiçbir şey yoktu. Kalın esnek cam varken sonar kullanamamak çok kötüydü. Bir kat yukarıda ne varsa, konumunu koruyordu. Pencereden geri çekildim. Balinalar durmazdı ve bu büyüklüğe ulaşmazdı.

“Ty?” Gemma, baktığım yere doğru gözlerini çevirdi. Sonra pencereyi geçip karanlığa dalan bu çok büyük şeye

daha yakından bakmak için yaslandı. Nefes nefese arkaya doğru sarsıldı.

Elini tuttuğumda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Gemma'yı meyve ağaçlarının oraya sürüklediğimde, "Bu..." dedi.

"Haydutlar." Seranın açık kapısından bağırdım ve merdivenlere doğru koşmaya başladık, ama nemli odanın ortasında kayarak durduk. Gölge başka bir pencereden görünmeye başlamıştı, bu sefer her şeyi karartacak kadar yakındı. *Hayalet* gittikçe artan bir hızla daireler çiziyordu. Tıpkı avına yaklaşan bir köpek balığı gibi. Dalgalanan su tarafından çekilen ev, çapa zincirlerinin üzerinde sallanıyordu ve zar zor dengede durabiliyorduk.

Ben ev mikrofonuna ulaşmak ve düğmesine basmak için koşarken, Gemma'yı merdivenlere doğru ittim ve "Koş!" diye bağırdım. "Baba, uyan!"

"Ty! Neler oluyor?" Babamın sesi endişeliydi. Şüphesiz ev sallanmaya başladığı zaman uyanmıştı.

Arkadan annem, "John, sınır lambaları yanmıyor!" diye bağırdı.

"*Hayalet* çevremizde daireler çiziyor," dedim. "Sanırım haydutlar dış güç kaynağını kapattılar, ama nasıl yaptıklarını bilmiyorum."

Babamın yanıtı, kızgınlık dolu bir lanet okuma oldu. "Neredesi..." Evdeki bütün seslerle birlikte babamın sesi de kesildi. Bütün ışıklar söndü.

"Ty!" Gemma merdivenlerin ancak yarısına gelmişti.

“Her şey yolunda.” Kısa bir süre sonra yedek jeneratör devreye girecekti. Peaveylerde öyle olmasa bile, burada farklı olacaktı. Burası benim evimdi ve her santimetresinin nasıl çalıştığını biliyordum. Ama saniyeler geçti ve duyduğum tek ses annemle babamın üst katta koşuşturan ayak sesleri oldu. Sonunda dışarıda evi çevreleyen küçük yeşil lambalar ve ay havuzunun etrafındaki kırmızı acil durum lambaları titreyerek yandı. Hava filtresinin çalışmaya başladığını gösteren uğultu sesini beklerken, gerginliğim azaldı. Sonra bütün acil lambalardaki elektriğin batarya kutusuna aktığını hatırladım. Yedek jeneratör ölü gibi sessizdi.

Mideme iğrenç bir dehşet duygusu yayıldı. Aynı kâbusu tekrar tekrar yaşıyordum. Shurl ve Lars gibi, yarım saat içinde çiftlik hayvanlarımızı, ürünlerimizi ve evimizi kaybedecektik. Soyunma odasını koşarak geçerken üzerimdeki tişörtü çıkardım ve odaya fırlattım.

“Ne yapıyorsun?” Gemma merdivenin korkuluğuna yaslanmıştı ve yüzü yetersiz ışığın altında solgun görünüyordu.

Onun yanına geldiğimde duraksadım. “Her şey yoluna girecek. Haydutlar tıpkı Hewittlerde yaptıkları gibi birkaç parça şey çalacaklar. Sonra gidecekler.” En azından öyle olmasını umuyordum. Ama bir yanımda, bu durumda başımıza dert açılacak diye endişeleniyordu. Gölge, eğer onun hakkında başkalarıyla konuşursam beni öldürmekle tehdit etmişti. Ve başkalarına anlatmıştım. Ya buraya benim için geldiyse?

Babam yukarıdan, “Ty!” diye bağırdı.

“Aşağıdayım!” diye seslendim. Gemma’ya, “Git Zoe’yi uyandır. Onun odasında kalın ve kapıyı kilitleyin. Diğer taraftan benim sesimi duyana kadar da kapıyı açmayın,” dedim. Yanıt vermesini beklemeden, odanın öbür tarafına koştum, alet dolabımı açtım ve dalgıç elbisemi çekip aldım.

Annemle babam merdivenlerden aşağı indiler. Bir yandan da sonunda kafasını kaldıran Gemma’nın sığıdığı dalgıç elbiselerini giyiyorlardı.

Eşofmanı çıkarıp dalgıç elbisemi giyerken onlara, “*Hayalet* sağ taraftan yaklaşıyor,” dedim.

Hayalet, arkasında bir köpük yığını bırakarak, nemli odanın öteki tarafındaki pencereye yaklaştı. Babam, “Bizi korkutmaya çalışıyorlar, bu yüzden içeride kalacağız,” diye gürlledi. “Belki de dış binalardaki erzak ve malzemeleri alıp gideceklerdir.”

Annem zıpkın tüfeğini kılıfından çıkarırken, “Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Babam, “Size ne yapmamamız gerektiğini söyleyeceğim ve çatışmaya girmeden her şeyi atlatacağız,” diye söz verdi.

Annem duvardaki delikten iki Likujen tüpünü çekip birini babama atarken, başını öne salladı.

Hayalet en yakın pencerenin önünde dolandığında, geri çekildim. O kadar sık turluyordu ki evi saran akrilik yüzeyi hemen kesecek gibi görünüyordu. Bu denizaltının içinde bir yerlerde Gölge vardı ve bunu fark ettiğimde sanki buz gibi bir parmak sırtımdan aşağı bütün derimi yüzüyormuş gibi hissettim.

Annem elime bir şok sopası tutuşturdu ve “Yukarıya, kızların yanına git,” dedi.

“Olmaz. Sizin kadar iyi ateş ediyorum. Ve hiç şüphen olmasın, suyun içinde daha iyi gören gözlerim var.”

“Evet. Ama ben ateş etmek için on altı yaşını doldurmuş olman gerektiğini düşünüyorum.” Annem bunu yavaş ve öfkeli bir ses tonuyla söyledi.

Babam, “Ona ihtiyacımız var Carolyn,” diyerek araya girdi. Bana, “Ay havuzunu koru,” dedi. “Suyun yüzeyine çıkmaya çalışan herkese ve her şeye ateş aç.”

“Sizin dışımızda.”

Babam yüzünde buruk bir gülümsemeyle, “Bizim dışımızda,” dedi.

Annem kolumu yakaladı. “Eğer çok fazla kişi gelirse kahr-amanlık yapmaya kalkışma. Özellikle de onlardan biri Gölge ise. Gizlenmek, utanılacak bir şey değildir. Beni anladın mı?”

“Gölge gelirse ateş edeceğim.”

Annem benimle tartışmaya girmede. Elinde zıpkın tüfeği, babamın peşinden ay havuzuna girdi. Suyun altına daldıklarında içime bir panik dalgası yayıldı. Birazdan ölen hayvanları yemek için köpek balıkları buraya gelecekti. Annemle babam karanlıkta hem vahşi hayvanlarla hem de vahşi insanlarla karşılaşacaklardı. Ama korkudan kaskatı bir vaziyette burada durarak kimseye yardım edemezdim. Kızların Zoe'nin yatak odasında kilitli olup olmadıklarını kontrol etmek için merdivenlere koştum, ama onları merdivenin başında beyaz gecelikler içinde ve yüzlerinde gergin bir ifadeyle dolanırken buldum.

Gemma, "Bu benim hatam," diye fısıldadı. "Eğer seni Salon'a sürüklememiş olsaydım, bu olmayacaktı."

Zoe, "Sen Salon'a mı gittin?" diye sordu. O kadar yüksek sesle sordu ki geri çekildim.

"Hewitt'i Salon'a sürüklememiştin, ama onlar, onun çiftlik evine de saldırdılar," dedim. Eğer ortada hata yapan biri varsa, o da bendim. "Gidin." Yatak odasını göstererek onlara el salladım. "Kendinizi kilitleyin."

"Hayır." Gemma açık yeşil bıçağını gösterdi ve "Sana yardım etmek istiyorum," dedi.

"Zoe'nin güvenliğini sağlarsan bana yardım etmiş olursun."

Zoe haksızlığa uğramış birinin öfkesiyle soludu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

Gemma, Zoe'nin başının üzerinden gözlerime baktı ve sessiz isteğime başını sallayarak yanıt verdi. Zoe'ye, "Ty sadece kendimi kötü hissetmemem için öyle söyledi," dedi. "Aslında senin beni gözetmeni istiyor. Ben kalın kafalı bir Üsttarafliyım," dedi. Bir kolunu Zoe'ye doladı ve onu nazikçe geri yönlendirdi.

Zoe bu sözleri dikkate almadı ve Gemma'nın kolunun altından sıyrılarak bana, "Seninle geliyorum," dedi. "Bir haydut görmek istiyorum." Sesi heyecanlı değil ama kızgındı.

"Annemle babamı tehlikeye atacaksın," diye öfkeyle fısıldadım. "Eğer bir haydut seni yakalarsa, kurtarmaya çalışırken ölebilirler." Zoe gerçekten korkulu gözlerle baktı. Bunun avantajını kullandım. "Odanıza gidin, kapıyı

kilitleyin ve arkasına barikat kurun.” Kızlar salondan aşağı indiklerinde, nemli odada bir su şıptırtısı duydum.

Merdivenlerden indim, şok sopasını kaldırdım. Zemindeki acil durum lambalarına rağmen, nemli oda karanlıktı. Yine de ay havuzunda yüzen oval gölgeyi görebildim. Yanılmayı umut ederek birkaç tıkırtı sesi gönderdim. Ama hayır, sonar algım orada zaten tahmin ettiğim şeyin olduğunu doğruladı. Biçerdöverin yanındaki mini denizaltının logar kapağı açıktı. Birden Gölge'nin beni nasıl bulduğunu anladım. Bu, mide bulandıracak denli kolaydı. Gölge'nin, mini denizaltının içine girip EV tuşuna basması yeterli olmuştu. İçimi korku sardı. Gölge evin içindeydi. *Hayalet* sadece annemle babamın evden dışarı çıkmasını sağlamak için daireler çiziyordu. Şimdi, içeride bir yerde, beni öldürmek için bekliyordu.

Sol tarafımdaki pencereden düşme sesleri geldi. Cama vuran orkinos sürüsünü görmek için döndüm. Çekiç başlı bir köpek balığı onların peşinden gitti ve birini kaptı. Annem ve babam neredeydiler?

Artık doğru düşünemiyordum. Gölge yakınlarda bir yerdeydi. Bu gerçek, beynimin içindeki her şeyi boşaltmıştı. Tıkırtı sesleri çıkararak malzeme bölümüne yöneldim. Orada yapabileceğim tek şey araçları çıkarmaktı. Elbette sonar algılarım, eğer arkamda biri gizleniyorsa bana haber vermeyecekti. Bir adım daha attım ve çıplak ayağım soğuk bir su birikintisine girdi. Soğuk suyun verdiği ürperti tüm bedenime yayıldı ve duyularımı keskinleştirdi. Annemle

babam suya girerken etrafa hiç su sıçratmazlar. Su birikintisini, ay havuzundan çıkan birinin yürürken üzerinden düşen damlalar oluşturmuştu.

Gölge'nin beni öldürmeye geldiğini kesin olarak anladığım için korkmalıydım, ama içime sadece sıcak ve keskin bir öfke akın etti.

Kızları kontrol etmeden önce neden silahları değiştirmemişim? Şok sopasını kullanmak için ucunu hedefime dokundurmam gerekliydi ve ben Gölge'nin kollarının bana ulaşacağı kadar ona yaklaşmak niyetinde değildim. Daha fazla tıkırtı gönderdim ve malzemelerin dışında başka bir şey algılamadım. Solgun yeşil ışığın altında, metalden yapılmış köpük duvarlar esrarengiz bir parıltı yayıyordu.

Cesaretimi toplayarak, son hızla silah rafına yöneldim, ama telaştan bir şeye takıldım. Takıldığım şeyi şok sopamın ucuyla kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Köpek balığı derisinden bir yelek.

Gölge'nin burada olduğuna dair en ufak bir şüphem kalmış olsaydı, bu yelek o şüpheyi de ortadan kaldırırdı. Yeleği, sanki iğrenç bir sürüngenin kanlı derisiymiş gibi fırlattım, sopamı kaldırdım ve silah rafına koştum. Parmaklarımı standart boyutlardaki zıpkın tüfeğinin üzerinde gezdirdim. Onun yerine babama ait olan çelik süngülü en büyük zıpkını seçtim. Onu iki elimle raftan çıkardım. Bu, büyüklere göre bir silahtı; ağır ve uzundu. Babam bu silahı nadir durumlarda kullanırdı. Örneğin, bir köpek balığı, kabarcık ağımızı deldiği zaman. Bu silahla bir insanı

öldürme fikrinden hoşlanmıyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Küçük bir zıpkın, eğer doğrudan kalbine saplanmazsa Gölge'yi durduramazdı.

Odanın ortasına yaklaşarak yeniden tıkırtı gönderdim. Yankıları dinledim ve nemli oda, evdeki her lamba yanıyormuş gibi net bir şekilde zihnimde canlandı. Orada, bir denizaltının arkasından çıkan ve duvara iyice yaslanan davetsiz bir misafir vardı. Gözlerim onu göremiyordu. Ama zihnimde, odanın içindeki gölge üç boyutlu bir adamdı. Sadece Gölge olabilecek irilikte ve uzunlukta bir adamdı. Sonar algım o kadar keskindi ki adamdan yansıyan yankılar, bana onun göğsünün çıplak olduğunu bile anlatıyordu. Haydudun bedeni, pantolonunun kumaşından daha keskin bir yankı gönderiyordu.

Gölge, küçük bir el feneri yaktı ve hızlıca göz gezdirmek için önce odanın tabanına sonra duvarlara doğru tuttu. Bir avantajım olduğunu fark ettiğimde kalp atışım yavaşladı. Gölge karanlıkta göremezdi. El fenerinin ışığından ve acil durum lambalarından uzak durduğum sürece, yerimi saptayamazdı.

Zıpkın tüfeğinin ucunu omzuma yaslayarak kaldırdım. Ağır silahı oynatmadan tutmaya çalıştığım için kol kaslarım titredi. Yine tıkırtı gönderdim, sonra zihnimdeki gözlerimle nişan aldım. Bu çok zor olacaktı, çünkü Gölge duvar boyunca hızla hareket ediyordu. Ama acele etmezsem ve bir dakika daha beklersem, merdivenlerde olacaktı. O zaman bir sürü odası olan ikinci katta bırakın iyi nişan

almayı onu bulmak bile çok daha zor olacaktı. Nefes aldım, bir kez daha tıkırtı gönderdim ve tetiği çektim.

Zıpkın fırladığında, silahın geri tepmesi beni arkaya savurdu. Hemen ayağa kalktım. Gırtlaktan gelen bir çığlık ve çeliğin deldiği akrilikten gelen parçalanma sesi duydum. Zıpkın hedefine isabet etmişti. Onu öldürmüş müydüm? Bu düşünce beni ürpertti.

Yukarı tırmandığımda Gölge'nin el fenerinin yerde yuvarlandığını gördüm. Gönderdiğim tıkırtıların zihnimde oluşturduğu görüntü boğazımın düğümlenmesine neden oldu: Gölge duvara yapışmıştı ve kıvıldaıamaz bir halde orada kalmıştı. Silah onu sol omzunun hemen altından, kolundan vurmuştu. Sanki mücadele etmeyi bırakmış gibi hırıltılı bir nefes verdi. Sonar algım, Gölge'nin hareket etmeyi niçin bıraktığı konusunda hiçbir şey söylemiyordu. Bayılmış mıydı? Yoksa sadece beni yanına çekmek için numara mı yapıyordu? Döndüm ve deniz suyu birikintisinin üzerinde kayarak nemli odanın diğer ucuna kaçtım. Bu durumdayken Gölge'nin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamam gerekiyordu. Bir acil durum fenerini yerinden söküp aldım ve şok sopamı kılıfından çıkardım.

Feneri, bütün odayı aydınlatabilecek şekilde ay havuzunun kenarına yerleştirdim. Gölge'nin kıpırtısız durduğu yere çevirdim ve yaktım. Gördüğüm manzara beni olduğum yerde dondurdu. Bütün bedeni kırmızıydı. Gözleri de. Bu kırmızılık kan mıydı? Önümdeki korkunç görüntüye bir anlam vermeye çalıştım. Acı bir çığlık atarak sağ eliyle,

koluna saplanan zıpkını kavradığını ve ucunu arkasındaki duvara yönelterek birden çektiğini görünce şok oldum. Avuçlarını zıpkının dipçığıne bastırarak, uzun kısmını koluna doğru itti ve bunu yaparken acıyla bağırdı.

Yere isabet eden zıpkının sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Gölge serbestti ve benim için geliyordu.

Şok sopamı kaldırdım. Ama şansımı kaybetmişim. Gölge, kırmızıdan siyaha dönerek ve yeniden neredeyse görünmez bir hale gelerek bana doğru koştu. Avantaj elde etmek için ışığı kapatmalıydım, ama buna fırsat bulamadan Gölge neredeyse yanıma gelmişti.

Şok sopamı bana yaklaşan hayduda doğrultarak eğildim, ama arkamda ay havuzu olduğu için kaçacak hiçbir yerim yoktu. Etrafımı kuşatan Gölge, elimdeki şok sopasını tuttu ve sertçe asılarak odanın öte tarafına fırlattı, şok sopası karşıdaki malzeme dolabına büyük bir gürültüyle çarptı. Bıçağıma el attım, ama Gölge daha hızlıydı. Bıçağıma belimden aldı ve ay havuzuna attı. Ben daha ay havuzuna atlayamadan, beni zorla altına aldı ve bu sırada başım yere çarptığı için beynime öfkeyle karışık bir acı yayıldı.

Bilincimi kaybetmemek için kendimi zorladım. Fenerden çıkan parıltı, teninin üzerinde siyah ve ışıltılı gölge oyunları yapıyordu. Ben sırtüstü durumda su birikintisinin üzerinden hızla kayarken, Gölge'nin gözleri ateşten bir yarık haline gelene kadar kıpkırmızı oldu. Çıplak ayağıyla göğsüme bastırarak beni yere yapıştırdı. Öfkeli bir sesle, "Kız nerede?" dedi.

Olmaz anlamında başımı salladım. Gemma ve Zoe'yi elimden almak için beni öldürmek zorundaydı. Gölge'nin kanından bir damla yanağıma düştü. Yarasından damlayan kandan kaçınmak için yüzümü yana çevirdiğimde, gözüme hareketli bir şey ilişti. Gölge'nin bacaklarının arasından, merdiven direğinin orada duran ve hayal meyal seçilen Zoe'yi gördüm.

Gemma, Zoe'yi kolundan yakaladı ve basamaklara geri götürmeye çalıştı. Zoe kıvrandı ve kendini çekti, ama Gemma adım adım onun yönünü basamaklara çevirdi, tam görüş alanından çıkıyorlardı ki... Zoe, Gemma'nın el bileğini ısırıldı. Sertçe. Gemma'nın eli birden açılıp geri çekilince, Zoe alt kata yöneldi. Gölge gürültünün geldiği yere baktı. Gölge'nin bacağına tırmalayarak kendimi kurtarmaya çalıştım, ama bu sadece ayağını göğsüme daha da sert bastırmasına neden oldu.

Gemma basamakların başında gözden kaybolurken, Zoe geceliğiyle, asi kıvrıcık saçlarıyla ve kollarında tuttuğu bir köpek balığı oyuncakıyla merdivenin en alt basamağında durdu.

"Bırak onu!" Zoe'nin sesi titriyordu ama uyarıcıydı.

Gölge'nin bakışları Zoe'nin üzerine dikilmişti. "Çok tatlı," diye yavaş yavaş konuştu. "Ama benim istediğim kız bu değil. Diğer kız nerede?" Ben cevap vermeyince, çıplak ayağını üzerime daha da bastırdı, acıdan şoka girdim. "Dok alanındaki kız."

Zoe, "Kes şunu!" diye bağırdı.

"Söyle bana," diye tehdit etti. Göz bebekleri, gözleri tamamen kırmızı olana kadar büyüdü. "Ya da onun nerede olduğunu oradaki meleğe soracağım," dedi.

“Gel ve bana sor, ahmak surat.”

“Zoe!” Ona gitmesi için el sallarken, kaburgalarımın biri Gölge’nin topuğu altında çatırdadığı için ağzımdan sadece boğuk bir çığlık sesi çıktı.

“O nerede?” Haydut her sözcüğü tükürür gibi söylemişti.

Gemma ayağı tökezleyerek basamaklardan indi ve haydutun Zoe’yi görmesini engelleyerek önünde durdu. “Lütfen onlara zarar verme,” diyerek açık yeşil bıçağını aşağı attı.

Gölge döndü ve kıvrak bir hareketle bıçağı yakaladı. Yeniden kıpırdanmaya çabaladığımda, Gölge sanki bir böceği öldürüp öldürmemeye karar veriyormuş gibi gözlerini yere dikti. Gemma’yı kaçıracaktı ve onu durdurmak için benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu... Ama başka birisinin yapabileceği bir şey vardı.

“Zoe!” diye inledim. “Yap şunu!” Gölge’nin bacaklarının arasından, Zoe’nin Gemma’dan uzaklaştığını gördüm. “Şimdi! Suyu doku...” Gölge çıplak ayağını iyice bastırıp başka bir kaburgamı daha çatırdattığı için sözcüklerim bir çığlıkla son buldu. Duyduğum şiddetli acıya rağmen, nemli odanın içinde yayılmış su birikintisinin kenarına diz çökmüş olan Zoe’yi görmek için gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum. Zoe parmaklarını suya daldırdı.

Bir saniye sonra, vücudumdaki her siniri yakan bir elektrik akımına kapılıp acıya boğuldum. Gölge bir şimşek fırtınasına yakalanmışçasına kasıldı ve sonra katılaştı. Gölge yere yığıldığında, ikinci bir acı dalgası üzerimden geçti ve her yer karardı.

Ağzımda yanık tadıyla ve korkunç bir diş ağrısıyla uyan-
dım. Yanımda birisi hıçkırarak ağlıyordu. Zoe olmalıydı.
Başımı arkaya atıp ağzımı sonuna kadar açarak, ayaklarının
üzerinde sallanan bu kızın kim olduğunu anlamak için onu
görmek zorunda değildim. Dünyada hiç kimse böyle inleye-
mezdi. Ev hayvanlarından biri ölmüş olmalıydı. Ona bu kor-
kunç sesi çıkarmayı hemen keserse, yeni bir yaratık yaka-
lamasına yardım edeceğimi söylemek için gözlerimi açtım.

Şiddetli ışığın altında gözlerimi kırıştırdım ve Zoe'nin
iniltileri kesildi. Gözlerimi kapattığımda sonar algımı kul-
lanmaya karar verdim, ama tıkırtı göndermek için döndü-
ğümde, yan tarafım acıyla yandı. Inleyerek, ağzı açık kalan
Zoe'ye şaşkınlıkla gözlerle baktım. Sonra yatağım öne doğru gitti-
ği için Zoe görüş alanımdan çıktı.

Zihnimdeki bulanıklık geçtiğinde *bir yatakta değil sed-
yede olduğumu fark ettim.*

Bir ses, "Şimdi odayı terk etmeniz gerekiyor," dedi.
Doktor'un sesiydi.

Göğsüm bir şeyle o kadar sıkı bağlanmıştı ki aldığım
her nefes acı doluydu. Yine de sadece metal bir silindirin

içine sokuluyor olduğumu görmek için başımı yana çevirip arkaya yatırdım.

Doktor, “Uyandın mı?” dedi. “Hareket etmeden yat. Bu hiç canımı acıtmayacak.”

Silindir yaklaştıkça içinde tuhaf lambalar yandı. Hatıralar beynimin içinde hayaletler gibi fısıldadığında paniğe kapıldım. MR tarama makinesine giriyordum. Boşa çabalayarak, kırık kaburgalarımın acıyla yanmasına sebep oldum.

Doktor, “Ty kımıldama,” diye komut verdi.

Başımı kaldırdığımda ağzını sıkıca kapatmış olan Doktor’u gördüm. Bacaklarımın beni taşıyamayacağını düşünerek kenara tutuna tutuna sedyeden aşağı uzandım. Ama neyse ki taşıdılar. Üzerimde hastane önlüğünden başka hiçbir şey yoktu ve o halde kapıya koştum. Doktor, “Geri dön!” diye arkamdan seslendi.

Döner kapıyı ittiğimde, sıra sıra yataklarda bir araya toplanmış ailemi bulmak için kliniğe girdim. Gemma da oradaydı. Annemle babam beni gördüklerinde öne atıldılar. Önce babam geldi ve ben yere yığılmadan önce beni bir yatağa yatırdı.

Doktor gözleri benim üzerimde kapıyı ittiriyordu. “Sen deli misin?” Annemle babama döndü ve “Sanki onu öldürüyordum gibi kaçıp gitti,” dedi.

Babam bana güven verici şekilde boynuma sarılarak, “Ona bir dakika ver Doktor,” dedi.

Annem yatağın üzerine, yanıma oturdu. Elimi eline aldığımda parmakları titredi. Gemma sanki beşik sallıyormuş

gibi, kliniğe ait kâğıt havlu rulosunu sınırlı sınırlı bir ileri bir geri yuvarlıyordu.

Doktor, "Vücudundan ne kadar elektrik akımı geçtiğini biliyor musunuz?" dedi. "Beyninin ne kadar zarar gördüğünü kontrol etmem gerek ve..."

"Hayır!" dedim.

Yatağın ucunda hareket eden bir şey dikkatimi çekti. Sanki yaşamı ona bağılıymış gibi oyuncak köpek balığına sarılmış ve hâlâ geceliği üzerinde olan Zoe oradaydı. "Lütfen ölme," diye fısıldadı.

Alaycı bir sesle, "Ölmeyeceğim," dedim.

"Sana zarar vermek istememiştım," dedi. Bir hıçkırık, sözünü yarıda kesti ve ne dediğini anlaşılmaz hale getirdi.

Göz kamaştıran bir ışık çaktı ve birden gece olanlar zihnimde canlandı. Duyduğum korku, kaburgalarım çatırdadığında içimi dağlayan acı... ve Gölge. En çok da Gölge. Kor gibi yanan gözlerinin içindeki şiddet ve dehşet. Bacaklarımı yataktan sarkıtarak soluk soluğa, "Gölge," dedim. Annem beni sıkıca tutarak durdurdu.

Babam güven vererek, "O kilit altında," dedi. "Muhafız Grimes bir saat içinde onu sahile götürecektir ve bir daha asla yüzünü görmeyeceğiz."

Bakışlarımı, en az benim kadar acı dolu görünen Gemma'ya kaydırdım. Herkese ne söylemişti acaba?

Annem koluma dokunup telaşlı bir sesle, "Bu ne?" diye sordu.

Aşağıya baktığım zaman, dirseğimin iç kısmından başlayıp yukarı doğru uzanan ve pazı kasımda son bulan tüye

benzer garip bir iz gördüm. Sanki birisi pembe mürekkeple kılcal damarlarımın üzerinden geçmiş gibiydi.

Doktor, "Lichtenberg yarası," dedi. "Muhafız Grimes, Gölge'nin vücudunda da bu yaradan olduğunu söylüyor."

Karışık şekil üzerinde parmağımı gezdirdiğimde, derime bir acı yayıldığı için irkildim.

Doktor, "Yıldırım çarpan insanlarda bu yara oluşuyor," diye açıklama yaptı. "Ama her hangi bir elektrik çarpması da buna neden olabilir." Gözlerini Zoe'ye çevirdi.

Zoe kıpırdandı ve konuşmak için ağzını açtı, ama önce ben konuştum. "Gerçekten de çok akıllısın bücür," diyerek kıkırdadım. "Şok sopasını su birikintisine sokmak. Gerçekten zekiceydi."

Odanın öbür tarafındaki Gemma kâğıt havlu rulosunu yuvarlamayı bıraktı ve somurttu.

Zoe elinin tersiyle gözyaşlarını silerek, "Evet, öyle yaptım," dedi.

Doktor, "Ne yaptığını hatırlamadığını söylemiştin," diyerek onu düzeltti.

Gözlerimi kız kardeşime diktim ve "Çok korkmuştu," diyerek söze girdim. "Sopayı yerden aldı. Belki de ne yaptığının farkında bile değildi." Zoe dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. "Ona sopayı su birikintisine sokmasını ben söyledim," diye ekledim.

Doktor, Gemma'nın karşısına geçerek durdu. "Ne olduğunu gördün mü?"

Babam, "Bir sorun mu var Doktor?" diye sordu.

“Kırk sekiz saat içinde gitmiş olacağım.” Doktor’un bakışı içimi sıkıntıyla doldurdu. “Eğer sizden kaynaklanan bir hata varsa, şimdi onu bulmak için bir şansınız var. Bundan sonra kendi başınıza kalacaksınız.”

Öfkeden kaskatı kesildim. “Benden kaynaklanan bir hata yok.” Buz Alevi’nin bir hapisane olduğunu düşünmemiz için bizi kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğinden dolayı ona hiçbir şekilde güvenmiyordum.

Babam, “Ty’a biraz zaman verelim ve nasıl hissettiğine karar versin,” diye önerdi.

“O bir çocuk!” Doktor babama döndü ve “O, neyin iyi olduğunu bilemez. Onun üzerinde biraz kontrol sağlayamaz mısınız?” dedi.

Babam alaycı bir ifadeyle, “Biraz,” dedi.

“Onu denetim altına almamak, umarsızlık. Tam bir umarsızlık.” Doktor böyle söyleyerek odadan çıktı.

Annem ürkütücü sessizliği gizlemek için hızlıca, “Şimdi Gölge tutuklanmış olmalı,” dedi. “Herkes diğer haydutların buradan tüydüğünü düşünüyor. Bilmek istediğini düşündüm, Üsttaraf’a taşınma konusunu yeniden ele alıyoruz.” Gülümsedi ve bana bir elbise yığını uzattı. “Belki de Topluluk, onu yakaladığın için bir ödül bile verebilir.”

Arkada gülümseyen babama baktım. Bu, bir anlığına da olsa kaburgalarımın acısını durdurdu.

Odadan çıktıklarında, aceleyle büzgülü pantolonu giydim. Kâğıt önlüğü çıkardığımda, tüyümsü şekli olan yara gözüme takıldı. Bu yaranın, Gölge ile benim sahip

olduğum ikinci ortak nokta olduğu gerçeği ile yüz yüze kaldığımda, yatağa çöktüm. Gördüklerimden sonra artık bu gerçeği inkâr etmenin anlamı yoktu. Gölge'nin de Karanlık Yeteneği vardı.

Yemek odasına açılan kapıyı açıp içeri girdiğimde, bir alkış ve tebrik fırtınası koptu. Jibby, Raj ve Peaveyler içki kadehlerini, "Ty'ın şerefine," diyerek kaldırdılar.

Jibby elime bir fincan tutuşturdu. "Gölge'nin tutuklanmasını kutluyoruz."

"Ne zaman tutuklandı?"

Shurl gözleri ışıldayarak, "Gece yarısı," diye yanıtladı.

Gemma yanıma yaklaşarak, "Konuşmamız gerek" dedi. Beni boş bir masaya yönlendirdi.

Güzel, şimdi hikâyemizi doğru düzgün anlayabilecektik.

Masanın üzerine oturur oturmaz, "Karanlık Yeteneklerin gerçek olduğunu onlara söylemek zorundasın," dedi.

"Ne? Hayır!"

"İnsanlar Gölge'nin kendisini gizleyebildiğini bilmek zorunda."

"Neden? Derisinin rengini değiştirerek hapisshaneden kaçamaz."

"Sen, Zoe ve Hewitt için örnek oluşturuyorsun," diye beni azarladı. "Belki diğer çocuklar için de öylesin. Onlar seni izliyorlar, çünkü daha büyüksün. Ve sen böyle davranarak onlara ne anlatıyorsun? Kendilerinden utanmayı."

Köpek balığı oyuncağına sarılmış halde annemin kucağında kıvrılmış yatan Zoe'ye baktım. Bakışlarımı kaçırdım ve içime dolan utanç duygusunu görmezden geldim. "İnsanların beni izlemesinden bıktım. Yerleşimciler benim sağlıklı olup olmadığımı izliyorlar, eğer sağlıklıysam kendi çocukları için endişelenmeleri gerekmediğini düşünüyorlar. Üsttaraflılar, su basıncının beni etkileyip etkilemediğini anlamak için beni izliyorlar. Ben bir şeyin ilk örneği olmak istemiyorum. Normal olmak istiyorum."

Gemma, "Ama normal değilsin," dedi. "Sen farklısın. Özelsin. Ayrıca bunu kabul edebilirsin. Ve senin de bildiğin gibi normal olmayı istemek normal bir şey değil. Normal insanlar özel olmayı istiyorlar."

"Öyle mi? Burada, yani aşağıda *sen* özelsin. O kadar özelsin ki haydutlar seni kaçırmak istedi. Ama senin de bildiğin gibi normal olmanın karşısı özel olmak değil, anormal olmak. Ve bunu kimseye anlatamam. Asla. Bu benim için Üsttarafa giden tek yönlü bir bilet ve orada bir sürü tıbbi deney demek. Hayır, teşekkürler."

Arkamdan bir ses, "Sana ihtiyacım var delikanlı," dedi. Arkamı döndüğümde, yakınımızda ayakta durmakta olan Muhafız Grimes'ı gördüm. Gemma'ya sırtıttı. "Dün beni aptal yerine koyduğunu sanıyorsun değil mi? Çok uzun zamandır buradan çıkmadım ama bir kadın gördüğümde bunu hemen anlarım. Genç ya da yaşlı."

İkisinin arasında durdum. "Senin Gölge'yi sahile götürdüğünü sanıyordum," dedim.

“Bu doğru. Ama önce...” Sırtına vurdu. “O serseri seni neredeyse öldürecekti ve senden onun kimliğini tespit etmeni istiyorum.”

Gemma, masanın üzerinden hoplayarak indi ve “Ben de oradaydım,” dedi. “Ve olayın geçtiği bütün zaman boyunca bilincim açıktı. Benin yapacağım kimlik tespiti işe yarar mı?”

Muhafız omuz silkerek, “Kesinlikle,” dedi. “Gelin, uzun uzun bakın.”

BÖLÜM

24

Asansör, Giriş Güvertesi'nde durduğunda Gemma, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Asansörün kapıları, büyük pencereleri olan dış koridora açıldı. Koridora adım attığı zaman muhafızın teni yağlı yağlı parladı. "Gölge'yi depolama bölümüne koydum."

İrkilerek, "Gölge ölü mü?" diye sordum.

Muhafız dalga geçerek, "Hayır," dedi. "Eğer elektrik şoku, senin gibi zayıf birini öldürmediyse, Gölge gibi iri bir adamı öldüreceğini nasıl düşünebilirsin?"

"Onu neden depoya koydun?" Bu soruyu Gemma ve ben, Girmes'in arkasındayken sormuştum.

Muhafız pencerenin dışındaki denize endişeli bir bakış atarak, "Onu bir yerde saklamam gerekiyordu," diye homurdandı. "Topluluk, istediği her türlü tıbbi müdahaleyi yapması için Doktor'a izin verdi. Yoksa onu hapse mi atayım?" Ceketinin cebinden ilaç kutusunu çıkardı ve su içmeden iki tane hap yuttu.

Gemma, "İyi misiniz?" diye sordu.

Grimes elleri titreyerek başka bir ilaç kutusu daha çıkardı. Bu sefer çıkardığı, kapsül haplardandı. Kapsüllerden

bir tanesini açtı ve tadından yüzünü buruşturarak içindeki tozu dilinin üzerine döktü.

Aniden durdum ve “Seni deniz tutuyor!” dedim.

“Ne olmuş?” Muhafız, alnındaki boncuk boncuk terleri sildi. “Bu, su altındaki ölüm tuzağına giren normal bir insanın hissettiği şeydir.” Köşeyi hızla döndü ve depoya doğru yöneldi.

Onun peşinden gittim. “Bu, dün neden salonu kontrol etmediğini açıklıyor. Çünkü alt istasyona inmek seni korkutuyor.”

Muhafız öfkeli bir sesle, “Hasta olmak, korkmak demek değildir,” dedi.

Belki her zaman değil, ama muhafızın yüzündeki ifadeyi gördüğümde onun durumunda biri için hasta olmak, korkmak demekti.

Çift kanatlı kapının üzerindeki büyük asma kilide bir anahtar soktu. Kapıyı iterek açtı ve içeri girmemiz için bize el işareti yaptı. Yolunu kesmek için kolumu Gemma'nın önüne uzattım. “Gölge içerde serbest mi dolaşıyor?”

Muhafızın kulaklarının ucu kızardı. “Benim geri zekâlı olduğumu mu sanıyorsun delikanlı?”

Gemma'yla göz göze geldik ve ikimiz de gülmemek için dudaklarımızı sıkıca kapattık. “Hayır efendim.” Kocaman odanın içine girdik. Muhafız belki geri zekâlı değildi, ama Gölge'nin Karanlık Yetenek sahibi olduğunu biliyordu. Onun neredeyse görünmez olacak şekilde ortama uyum sağladığını hiç görmemişti.

Kapı arkamızdan kapandığında Muhafız, “İlerleyin,” diye bizi yönlendirdi. “Gölge arka tarafta.”

Tavandan geniş aralıklarla dizili ampuller sarkıyordu ve duvarların kenarına sıralanmış kafesleri görece kadar ışık yayıyordu. “Yerleşimciler fazla malzemelerini depolamak için küçük dükkânlar kiralar,” diye Gemma’ya açıklama yaptım. Bu sırada ana koridordan aşağı inmiştik.

“Sadece yerleşimciler değil.” Muhafız bizi koridorun sonuna yönlendirdi. Uzak köşede kendi başına duran yarısı gölgede bir kafes vardı. Muhafız, “Deniz biyologlarının bizim aldırmadığımız, ama iyiye kullanılacak şeyleri depoladıklarından eminim,” diyerek kıkırdadı. “Kafeslerin parmaklıkları saf titanyumdan yapılmış.”

Bir köpek balığı kafesi.

Gemma gölgeye çekildi. “Onun beni görmesini istemiyorum,” dedi.

Başımı salladım. Gemma belki de rüyalarında Gölge’yi görüyordu. Işığın altında muhafızı takip ettim.

“Bu delikanlı, kimliğini tespit edecek; kendini göster,” diye kafesin içine seslendi.

Yanıt gelmedi.

Muhafız elindeki beyaz sopayı kafesin parmaklıklarına vurdu. “Öne gel, yoksa seni öncekinden iki kat uzun hırpalayacağım.”

Birinin ayağa kalktuğunu duyduk. Kafesin öte tarafından ışıklı yere bir fıçı uçu ve parmaklıklara çarptı. Muhafız bir çığlık atarak arkaya sıçradı.

Derinden gelen bir sesle, “Sadece koltuğumun yerini değiştiriyordum,” dedi. Biraz sonra Gölge, loş ışığın altına geldi. Derisinin rengi yine kahverengi olmuştu ve üzerinde çok kötü çiçek bozuğu lekeleri vardı.

Siyah dövmeler, boynunu ve başını sarmıştı. Üzerinde sadece pantolon vardı, yeleğini bizim nemli odamızda bırakmak zorunda kalmıştı. Belki de göğsünün çıplak olmasını tercih ediyordu, böylece kendini gizlemesi daha kolay oluyordu. Grimes’in önünde durduğu süre boyunca bir şey yapmadı.

Gölge’nin sol kolunda sarılı bandajdan kan sızmıştı. Canı yansa bile, bunu belli etmediğinden emindi. Ayağını fiçinin üzerine atarak, sağ kolunu dizine koydu. Ön kolunun üzerindeki tüy şeklindeki yara izini gösterdi. Alaycı ama hoşnut bir ses tonuyla, “Kaburgaların nasıl?” diye sordu.

Muhafıza dönüp, “Evet,” dedim. “Evimize giren kişi bu.”

Gölge, “Beni gördüğüne emin misin çocuk?” diye sordu.

Muhafız aniden, “Evet, emin” dedi. Gölge arkaya doğru sendeledi ve dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu. “Ne...”

Gölge’nin gözlerinin tamamen beyazlaşıp buz gibi olduğunu görünce başım döndü. Kendisini parmaklıkların üzerine attı ve ben arkaya sıçradım. “Beni gördüğüne emin misin?” Bunu sorarken, derisinin üzerinde bir milyon ışıklı nokta parlamıştı.

Muhafız bağırdı. Yoksa hâlâ gölgede saklanan Gemma mı bağırmıştı?

Koridora kaçan muhafız Grimes'ı görmek için bakışlarımı Gölge'nin göz kamaştırıcı ışık gösterisinden ayırdım. Muhafız köşeyi dönerken üniforması depolama kafesinin kenarına takıldı. Çılgına dönmüş gibiydi, elbisesinin kolunu takıldığı yerden çekerek kurtardı ve gözden kayboldu. Hızla açılan kapının çarpma sesi duyulana kadar, deponun içinde muhafızın ayak sesleri yankılandı. Kapı çarparak kapandığında, özenle kurduğum gerçekliğimin, tıpkı deniz tabanındaki bir yarık gibi çatladığını hissettim.

Karanlık Yetenek'in bir efsane olmadığını artık herkes öğrenecekti. İnkâr edilemez bir gerçek. Çenem de yumruklarım kadar sımsıkıydı. Gölge'ye döndüm. "Bunu onlara göstermek zorunda mıydın?" diye sordum.

Bedeni hâlâ göz kamaştırıyordu, kafesin parmaklıklarına öylece yaslandı ve "Sen neden saklıyorsun?" dedi.

Cevap vermeden ona baktım.

Gölge, "İnsanların ne düşündüğünü neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Muhafız diğer insanlarla birlikte buraya geri geldiğinde sen de bunu umursayacaksın," dedim.

Gölge, "Bu seni kaygılandırıyor, neden?" diye yavaşça sordu.

Onun başka bir tuzağına yakalandım. Gerçekten de yüzü yumuşadı ve çiçek bozuğu lekeler kayboldu. Sonra vücudunun her bir santimi parıldamaya başladı ve tıpkı sıvı bir civa gibi parlayana kadar ışıldamaya devam etti. Hatta gözleri bile parlıyordu. Gölge kendisini insandan yapılmış bir

aynaya dönüştürmüştü. Şimdi benim gergin ve korkulu görüntüm, Gölge'nin başının üzerinde yansiyarak bana bakıyordu. *Bu saçmalık*, diye bağırarak istedim, ama boğazım düğümlenmişti. Gölge gibi biriydim. Onun gibi. Bu adam, acımasız bir hayduttu. Gemma'nın kardeşini öldürmüştü.

"Bununla övün, çocuk." Gölge'nin derisi koyulaştı ve dövmeleri yeniden ortaya çıktı. "Ben onlara alıştım."

"Bana öğüt mü veriyorsun?"

"Posterlerde iyi durursun." Dövmeler vücudunun her santimine tıpkı dökülmüş bir mürekkebin yayılması gibi yayıldı, hatta gözlerinin akına bile. "Bu hepimizin işine yarar. Sen de dahil."

"Yardıma ihtiyacım yok. Kafese tıkmış olan ben değilim."

"Bütün kafeslerin parmaklığı yoktur. Şöhret de seni kafese kapatabilir." Artık hiçbir şey yapmıyor, ama yüksek sesle konuşuyordu. "Bir sır da kafese kapatabilir."

"Bir haydut olmak da."

Zevkten attığı kahkaha karanlıkta çınladı. "Bunu Üst-
taraf ta yapmayı da denedik. Ama delikanlıların sosyal becerileri yeterli değildi. Onları uygar insanlardan uzak tutmak zorunda kaldım." Haydudun gülüşü, tıpkı Cheshire kedisininki* gibi kafesin içine yayıldı. Yüzü olmayan bir gülüş. "*Genelde* hükümet gemilerine baskın yaptık. Bunu, Buz Alevi'ndeyken düşündüm, milyonlarca dolar değerinde siyah inci çıkardık. Ama hiçbir zaman tek bir kuruşun

*Cheshire kedisi: Alice Harikalar Diyarında adlı masalda yer alan karakter.

yüzünü bile görmedik ve karşılığında hiçbir şey almadık. Hatta eğitim bile... Topluluk bize borçlu.”

“Peaveylerin çiftliğini nerdeyse yok ettiniz.” Parmaklıkların önüne yürüdüm. “Onların çiftlik evi bir hükümet gemisine mi benziyordu?”

“Genelde dedim.”

Duyduğum hışırtı sesi, onun sanki konuşma bitmişçesine geri çekildiğini söylüyordu.

Gölgelerin içindeki Gemma gizlendiği yerden, “Bahane uydurma konusunda çok iyisin,” dedi. “Kardeşimi neden öldürdüğüne dair de bir bahanen var mı?”

Gemma’nın aniden konuşmasıyla Gölge’nin derisi ışıkla dalgalandı. Gemma onu ürkütmüştü. Biraz rahatlamış hissettim. Haydut insanüstü bir varlık değildi; Gemma’nın varlığına duyarsız kalamamıştı.

Gemma öne doğru adım attığında, duyduğu heyecan havayı elektriklendirdi. “Kardeşimin adı Richard Straid’di.”

Gölge’nin üzerinden dalga dalga geçen renkler, onu yine kahverengi derisi ve dövmeleriyle bıraktı. Gölge pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve “Bu mu?” dedi. Elinde Richard’ın fotoğrafını tutuyordu. “Bunu dün yakaladığımız mini denizaltının içinde buldum.”

Gemma bir çığlık atarak öne atıldı. “Onu bana ver!” Kollarını parmaklıkların arasına soktu.

“Gemma hayır!”

Gölge’nin yüzünden, sanki Gemma’nın öfkesinden memnun olmuş gibi bir gülüş geçti. Fakat bir anda ifadesi

buz gibi oldu ve Gemma'nın boğazını yakaladı. "Anahtarı getir!" diye bağırdı bana. "Hemen!"

Ben hareket etmeyince, Gemma'nın boğazını saran elini biraz daha sıktı ve onun yüzünü bana döndürdü. Gözlerindeki umutsuzluk içimi parçaladı.

Gölge boşluktan gelen derin ve soğuk bir ses tonuyla, "Eğer beş dakika içinde geri dönmezsen, kız artık nefes almayacak," diye beni uyardı.

BÖLÜM

25

Muhafız, denizaltısını ay havuzuna doğru yönlendirdiği sırada, terleyerek ve titreyerek “Oraya dönmem mümkün değil,” dedi. “Eğer o kız geride kalacak kadar aptalsa, hak ettiğini bulur.”

“Kafesi açmazsan onu öldürecek!”

Muhafız birden bire bana döndü ve “Ne olduğunu bana anlatacaksın,” dedi.

Allak bullak oldum ve “Neyi?” diye sordum.

Grimes, tişörtümün yakasına yapıştı ve beni silkeledi. “Doktor haklı, değil mi? Aşağıda yaşamak sizin insanlarınıza bir şeyler yapıyor.”

“Doktor hiçbir zaman bunu söylemedi.”

“Öyle mi? Ofisimde, Dr. Metzger’in bir raporu var ve aynı şeyi söylüyor. Adını Kunze diye değiştirmeden önce Doktor’un adı buydu.”

Ağzım açık kaldı. Bu makaleyi Doktor mu yazmıştı? Buz Alevi’nde neler olduğuna dair gerçeği söylemeye çalıştığını anlatırken kastettiği şey bu muydu?

Kendini beğenmişlik Grimes’in öfkesini biraz azaltmıştı. “Bunu bilmiyordun, değil mi?”

Yüzüme sert bir ifade yerleştirerek, “Önemli değil,” dedim. “Şimdi adı ne olursa olsun, Dr. Metzger bir sahtekârlık yaptı.”

“Hayır delikanlı. Onu sahtekârlık yapmaya hükümet davet etti, böylece insanlar denizaltını gözetmeye devam edebileceklerdi. Ama daha iyisini biliyorum.” Grimes beni yanına çekti. “Şimdi bana haydudun bunu nasıl yapabildiğini anlat.”

Kendimi muhafızın elinden kurtarmak için uğraştım. “Gölge rengini değiştirebiliyor. Bildiğim tek şey bu.”

“Ama daha fazlası olmalı. Renk değiştirmekten daha fazlası...”

Zoe’yi ve onun bir balınayı elektrikle serseme çevirme ve bir adamı kızartma gücünü düşündüm. Başımı salladım.

Muhafız beni o kadar hızlı serbest bıraktı ki arkaya doğru sendeledim. “Senin de var, değil mi?” dedi. “Karanlık Yetenek.”

“Hayır, ben...”

“Kapa çeneni.” Dik bakışları nefret ve korkuyla doluydu. “Oraya geri dönmeyeceğim.” Tabanca kılıfından bir şok silahı çekti. “Onu bununla vur, kızı hemen serbest bırakacaktır.”

“Gölge kızı bir kalkan gibi kullanıyor ve kafes bir köşeye sıkışmış durumda. Gemma’ya zarar vermeden onu yakalamanın bir yolu yok.”

“Ucube olan sensin. Bir yolunu bulursun.” Grimes denizaltının tamponuna atladı ve ambar kapağını açtı. Öfkeden

gözüm dönmüş bir halde denizaltının bağlama ipini tuttum ve “Anahtarları bana ver,” dedim.

“Böylece onun kaçmasına izin verebileceksin, değil mi? Topluluk’un içinde hiçbir yere kaçamaz. Onu ele geçirmek için bir gemi dolusu muhafız göndereceğim.”

“Bunun kötü olduğunu düşünmüyor musun?” Bağlama ipini hızla çektim ve dengesini korumak için sallanan Grimes’a gönderdim. “Eğer Gölge senin gözetimin altındayken bir kızı öldürürse, artık seni bundan sonra nereye göndereceklerini hayal et.”

Avucumda tuttuğum anahtarla, depolama bölümüne koştum. Koridorun sonundaki köşeyi döndüğümde, Gölge’nin Gemma’yı kafesin kapısının yanına taşıdığını gördüm. Gemma gözlerini yere dikmişken, haydut bana sırtıyordu.

Kafese yaklaştığımda, “Muhafız nerede?” diye sordu.

“Grimes senin için hiçbir şey yapmak istemiyor.” Anahtarları havaya kaldırdım.

Gölge, sanki ben büyük bir yalan söyleyen küçük bir çocukmuşum gibi bana sırtı. “O dışarıda, elinde silah kapının oradan adımımı atmam için beni bekliyor,” diye tahminde bulundu. “Soru şu: Daha fazla silahlı adam çağırmak için zamanı oldu mu?”

“Anahtarı aldım, şimdi onu serbest bırak.” Anahtarı ona atmak için elimi arkaya doğru kaldırdım.

Gölge bir omzunu parmaklıklara çarptı. “Yapma. Buraya gel.”

Biraz yaklaştım. Gölge tam arkasında durmasına rağmen Gemma'ya, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Ben kapıyı açar açmaz, Gölge onu iterek açtı. Yine ben arkaya sıçramadan önce, kolumu yakaladı ve Gemma'yı bütünüyle denetim altında tutarak beni kafesin öbür köşesine fırlattı. Diğer eliyle Gemma'nın elini tutarak dışarı çıktı ve kapıyı tekmeyle kapattı. Ağır anahtarı yuvasına soktu.

Gemma, "Onu orada bırakma!" diye bağırdı.

Haydut, itirazını dikkate almayarak onu koridorun köşesine yönlendirdi ve gözden kayboldu. Giderken, "Muhafızı ara ve ona yalnız kaldığımı söyle. Sonra da kapıyı iterek aç," dediğini duydum. Daha fazla şey söylemişti ama sözleri anlaşılmayacak kadar boğuktu.

Depo bölümünün kapısı çarpılarak açıldı. Parmaklıklara yaslandım. "Grimes, Gölge dışarıda! Onu henüz göremezsin." Ama aldığım tek yanıt, çarpılarak kapanan depo kapısının sesi oldu. Kafesin kilidini tekmeledim. Zihnimde şu görüntü canlandı: Metal kaplı duvarlara yaslanarak kendini gizleyen Gölge, bir denizaltı çalmak için koridordan aşağı süzülüyor ve kaçıyor.

Sessizlik sonsuza kadar sürecek gibiydi. Gölge, Gemma'yı rehine olarak alacak mıydı? Bu düşünce beni ürpertti. Depolama odasının kapısı aniden gürültüyle açıldı ve sert tabanda koşan ayak sesleri duyuldu.

"Ty!" Gemma elinde anahtarla köşeyi döndü. "Geliyorum!"

BÖLÜM

26

“Gölge kendi silahıyla onu vurdu.” Gemma bunu, elini muhafızın ceketinin altına sokarken açıkladı.

Ayağa kalkarken, “Kalp atışlarını kontrol etmek için uğraşma. Nefes alıyor,” dedim. “Sadece başının kanamadığından emin ol. Hemen döneceğim.” Koridordan aşağı koştum ve görüntülü telefonun olduğu büyük, nemli odaya girdim. Doktor’u aradım ve ona kısaca neler olduğunu anlattım.

“Sesli uyarı yapacağım ve Gölge’nin kaçtığını diğerlerine söyleyeceğim,” dedi. “Grimes’in yanında kal. Hemen oraya geleceğim.”

Ben koridora geri dönene kadar, Grimes sadece ayılmakla kalmamış bir de ayağa kalkmaya çalışıyordu. Onu yerde kalması için tutmaya çalışan Gemma’ya, “Bırak beni,” diye söylendi.

Gemma, “Yaralısın,” dedi.

Grimes’a, “Doktor aşağıya geliyor. Başına bakması gerek. Kötü darbe almışsın,” dedim.

Grimes, Gemma’nın elini yana iterek ayağa kalktı. “Başım iyi. Ve hafızam da öyle,” diyerek bana anlamlı bir

bakış attı. “Bu yüzden anlatmaya çalışmayın...” Bir ikaz sesi, Kırmızı Alarm vererek Ticaret Merkezi'nin her yerinde yankılandığında, sözleri yarıda kaldı. Grimes hafızasının iyi olduğunu ileri sürse bile, şimdi kafası karışmış görünüyordu.

“Bu alarm Gölge için,” diye açıklama yaptım. “O kaçtı...”

Muhafız, etrafında döndü ve nemli odaya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun? Doktor yolda.”

Grimes omzunun üzerinden, “Ve beni burada bulamayacak,” dedi.

Gemma'nın gözleri benimkilerle keşişti. “Tamam, o kadar da kötü bir darbe değil.”

Yine de Grimes'i ay havuzunun kenarına kadar takip ettim ve nemli odaya giderek etrafa göz attım. Ya Gölge buralarda bir yere saklandıysa? Gece yarısı olduğu için Giriş Güvertesi bomboştu. Zaten insanların çoğu denizaltılarını, Yüzey Güvertesi'nin iç kısmındaki dok halkalarına bağlamışlardı. Kırmızı Alarm sesiyle birlikte, yukarıda hemen başlayan karmaşayı gözümde canlandırabiliyordum. Bu saatte Ticaret Merkezi'nde olan bir sürü insanın yanında, salonda içki içen ve Kovan'da yatan insanlar da ayaklanmışlardı. Klakson borusu, onların eğlencelerini kesinlikle bozmuştur.

“Bizi kaçak bir haydutla bırakıp gidiyor musun?” Grimes denizaltının içine atladığında bunu söyledim.

“Onu serbest bırakan geri zekâlı sensin,” diye yanıt verdi ve kokpite girerek kapağı çarptı.

Beni duyamayacağını bilmeme rağmen, “Bu, gitmen için bir bahane değil,” diye bağırdım. Grimes denizaltıyı suyun içine daldırdıktan sonra, boş olan nemli odaya baktım ve Gemma’yı göremedim. Zihnimde, ağabeyinin denizaltısının kana bulanmış ıslak görüntüsü belirince ürperdim. Gemma’nın, Servis Güvertesi’ne geri dönmüş ve annemlerle buluşmuş olmasını umut ettim.

Sonunda yemek salonuna vardığımda, Hewitt ve ailelerimizi orada buldum. Annem hemen bana koştu ve “Doktor ikinizin de iyi olduğunu söyledi, ama bütün her şeyi anlatacak kadar zamanı yoktu. Aşağıda neler oldu?”

Lars, “Gölge nasıl kaçtı?” diye sordu.

Soruları duymazdan geldim ve yemek salonundaki boş masalara göz attım. Telaşımı kontrol etmeye çalışarak, “Gemma burada değil mi?” diye sordum.

Annem, “Hayır. Seninle gittiğinden beri buraya hiç gelmedi,” dedi.

Arkamızdaki kapı sallanarak açıldı ve Jibby girdi. Hemen peşinden, “Daha önce bu kadar hızlı boşaltılan bir yer görmemiştim,” diyerek Raj içeri daldı.

Lars, “Kimler kaldı?” diye sordu.

Raj omuz silkti. “Biz.”

“Bir yerlerde Gemma’yı gördünüz mü?” diye sordum.

İkisi de kafasını salladı.

Annemle babama, “Yüzey Güvertesi’ni kontrol etmeye gideceğim,” dedim.

Jibby, “Biz oradan daha yeni geldik, bomboştu,” dedi.

“Orayı görmeliydiniz.” Raj sırttı ve zıpkın silahını çıkardı. “Bütün botlar ve denizaltılar, küçük bir haydut kaçtı diye aynı anda denize açıldılar. Korkaklar.”

Babam, “Muhafız Grimes ne yaptı?” diye sordu.

“O gitti.”

Shurl, “Gitti mi? Kaçak bir mahkûm varken mi?” diye sordu.

“Doktor’un gelip onun aptal kafasına bandaj yapmasını bile bekleyemedi,” dedim.

“Kendi başımızın çaresine kendimiz bakacağız gibi görünüyor.” Raj, silahının içine küçük zıpkınlar doldururken, bu gerçekten, son derece memnun bir sesle söz etmişti.

Lars, “Ben sadece bu irilikte bir haydudun Grimes’a kendini belli etmeden nasıl yaklaştığını anlamadım,” dedi. “Muhafız dar kafalı olabilir, ama kör değildir.”

Onlar bir yanıt vermem için bana bakarken, midem burkuldu. “Ben depolama bölümünde kilitliydim. Nasıl olduğunu görmedim.” Bu doğrudu, ama Gemma haklıydı: Bilgi saklama, yalan söylemenin bir biçimiydi. “Gemma’yı bulmam gerek,” dedim ve kantinden çıktım.

Koridordan aşağı koştum, ancak köşeyi döndüğümde asansörün kapılarının kapandığını gördüm. Çağrı düğmesine bastım. Gözlerimi ekrana diktim ve asansör Dinlenme Güvertesi’nde durduğunda şaşırdım. Raj bizim dışımızda Ticaret Merkezi’nin boş olduğunu söylemişti...

Sonunda asansör geri geldiğinde, yuvaya sokulu olan yetişkin kimlik kartını gördüm ve neden olduğunu bilmesem

de Salon'a giden bu kişinin kim olduğunu tam olarak biliyordum. Kart, Muhafız Matt Grimes'a aitti. Güzel. Gemma, bilincini kaybetmiş bir adamın cebinden yankesicilik yapmıştı.

İskeleye adım attığım anda, üç kat aşağıda Salon'da volta atan Gemma'nın yerini belirledim. Masaların üzerinde yarı dolu bira bardakları dağınık halde durmasına ve su yosunu sigarlar kül tabaklarında için için yanmaya devam etmesine rağmen, her yer karanlık ve terk edilmişti. İlk merdivene koştum ve ikincinin üstünde durdum. Tam ağzımı açıp aşağıya seslenecekken, Gemma'nın arkasında gördüğüm bir hareket beni susturdu. Pencereden karanlık bir figür süzüldü. Gölge! Gemma'ya doğru ilerlerken her adımda parladı.

“Arkanda,” diye bağırdım. Ama çok geçti. Gölge'nin eli tıpkı göz alıcı bir kobra yılanı gibi Gemma'nın yüzünü kavradı ve ağzını kapattı. Merdiven korkuluğunun mesafesini ayarlayarak ilk iskeleye sıçradım. Silahsızdım. Gölge'nin, Gemma'ya zarar vermesini engellememin hiçbir yolu yoktu. Izgara zemine bastım ve hemen ayağa kalktım. “Onu rahat bırak!”

Gölge, Gemma'nın yüzünü kendine çevirdi. Salon katına inen merdivenlere ulaşmak için asma platformun öbür tarafına doğru koştum. Koşarken parmaklıklara göz attım.

Gemma, Gölge'ye baktığında, Gölge'nin derisi pürüzsüzleşti ve koyu renkli derisi, helezon şeklindeki dövmeleleri

de dahil olmak üzere, giderek açık bir renge dönüştü. Ama bir albinoya değil. Sargılı yarısından başka, sadece tüy şekilindeki yara izi derisini belli ediyordu. Kolumda aynı yanık yarasının olduğu yer ağrıdı. Son merdivenin üzerinde durmak için atladım. Gemma kaçmak için neden uğraşmıyordu? Gölge'nin onu tutan eli gevşekti. Nazikti. Gölge yukarı baktı. Gözleri beni görür görmez saf beyaza döndü ve gözlerinin irisi mavileşti. Birdenbire anladım.

Gölge, Gemma'nın ağabeyiydi.

O, fotoğrafta gördüğümünden çok farklı bir Richard'dı, hatta tıraş edilmiş başına ve şişkin kaslarına rağmen, Gemma'nın önünde duran açık tenli, çilli ve mavi gözlü bu adam kesinlikle onun kardeşiydi. Gölge'nin dönüşümü tamamlandığında Gemma ona sarıldı ve midemin bulandığını hissettim. Acaba Gemma baştan beri onun Richard olduğunu biliyor muydu? Ona kucaklamasından, bunun yeni bir bilgi olmadığı anlaşılıyordu.

Biriken gözyaşlarımı akıtamadım ve zihnimde olayları yeniden gözden geçirip, onlara farklı anlamlar yükleyerek çöküp kaldım. Dok alanında duran ve Gemma'yı seyreden bu karanlık figür, yani Gölge, onun bütün maskesini indirdi. Bu belki de Gölge, Gemma'yı tanıdığına olmuştu. Bu yüzden *Hayalet* bizi takip etmişti. Peşinde olduğu kişi ben değildim. Gemma'yı yakalamaya çalışıyordu. Ve son gece, yani çiftlik evimizi bastığında, Gemma için gelmişti.

Onun kaçmasına yardım etmek için nasıl tuzağa düşürüldüğümü fark ettiğimde, midemin bulantısı öfkeye

dönüştü. Ayağımı salon zeminine küt diye bastım ve darbenin titreşimini göğsümde hissettim. Gemma döndü ve beni gördü. Anlık bir sessizlikten sonra, Gemma'nın ne söyleyeceğini bilemediği anlaşıldı, bu yüzden onun adına ben konuştum. "Bu akşam muhteşem bir oyun sahneledin. Beni korkudan ödünün patladığına inandırman çok gerçektir."

"Onun Richard olduğunu bilmiyordum! Ta ki sen muhafızı getirmeye gidip de ikimizi yalnız bırakana kadar."

Söylediğinde doğru hiçbir şey olmamasına rağmen, "Doğru," dedim.

Gemma, "Nasıl bilebilirdim?" dedi ve sonra Gölge'ye döndü. "Niçin dün gece bana kim olduğunu söylemedin?"

"Seninle yalnız olmak istedim. Senin dışında herkes benim öldüğümü sanıyor." Gölge bana sert bir bakış fırlattı. "Ve bunun böyle bilinmesi daha iyi."

Bu, pek de hoş olmayan tehdidin anlamı neydi? Gemma'nın yarım saat öncesine kadar onun kim olduğunu bilmediğine artık inanıyordum ve bu yüzden kendimi daha iyi hissettim. Tamamen ahmak değildim.

Gemma, "O denizaltının içine kendi kanını mı akıttın?" diye sordu. "Ama Doktor hiç kimsenin bu kadar kan kaybedemeyeceğini, kaybetse de hayatta kalamayacağını söyledi."

"Kanını zamanla azar azar biriktirdi ve dondurdu," diye tahmin yürüttüm.

Gölge sırttı ve "Akıllı bir çocuk olduğunu biliyordum," dedi.

Öfkeyle, “Bunda senin hoşuna giden ne var?” diye sordum. “Hâlâ Gölge olarak aranıyorsun.”

“Beni kaygılandıran muhafızlar değil. Başımda daha büyük bir bela var. Aynı bela sizin de başınızda, siz sadece onun ne olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Söylediğin her şeye inanmam gibi. Eyaletler Topluluğu, sen ve senin çeten yüzünden bölgeden çekiliyor.”

“Olabilecek en iyi şey. Topluluk’a bağlı olmak istemezsin değil mi çocuk?” Ses tonu alaycıydı. “Birileri bu durumdan avantaj elde edebilir.”

Ona dik dik baktım.

Gemma yalvararak, “Ty lütfen,” dedi. Ama ben, bu haydudun onun kardeşi olduğuna kendimi alıştırıramamıştım. Açık renk gözlü ve çilli olsa da, tehlike saçan bu adam Gölge’nin uyuşturucu sesine sahipti.

Gölge, Gemma’nın saç örgüsünü çekiştirerek, “Gönderdiğim parayı aldın mı?” diye sordu.

Gemma başını salladı.

“Temiz paradır. Çalıntı değil. Onu okul için ayır.”

Gemma, “Okul mu?” diye söylendi. “Ben seninle geliyorum.”

Şaşırın Gölge saç örgüsünü bıraktı ve “Bu bir ziyaret, daha fazlası yok,” dedi.

“Bütün bu yolu bir ziyaret için gelmedim ve bir ziyaret için yenilme riskine atılmadım. Bir gün kendimize ait bir evimiz olacağını söylemiştin. Zamanımızı istediğimiz gibi geçirebileceğimiz odalarımız da olacaktı.”

Gölge'nin dudaklarında hayal meyal bir gülümseme belirdi. "Bunu sana söylediğimde küçüktün."

Gemma, "Öyle mi? Bu sözleri hatırlamak, bütün ailelerin bir araya geldikleri hafta sonlarını sıkıntısız atlatmamı sağladı," dedi. "Ve tatilleri. Büyüdüğümüzde gerçek ailelerin birlikte yaptıkları her şeyi yapabileceğimizi söylediğin için yalnız olmayı dert etmedim." Dengesini korumak istercesine kollarını göğsünde bağladı. "Yirmi bir yaşına girdiğinde seni bekledim. Hediyen, bir pasta ve çantam elimde..."

Gölge'ye baktım, ama onun yüzünü okumak, odamdaki taştan yapılmış tanrı heykellerinin ne hissettiğini anlamaya çalışmak gibiydi.

"Ve Doktor senin öldüğünü söylediği zaman, ben..." Gemma durdu. "Her neyse, ben yine yalnız kaldım, ama bu sefer her şeyi yoluna koymak için seninle birlikte olma umudum yoktu." Doğrudan Gölge'nin gözlerine baktı. "Bana hâlâ hayatta olduğunu söyleyip gidecek miydin yani?"

"Biliyorsun, gidecektim," dedi ve bunu niyet ettiği gibi sakın bir sesle söyledi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu gece Üsttarafa geri döneceksin."

"Neden seninle *Hayalet*'te yaşayamıyorum?"

Gölge başını arkaya attı ve güldü. Gülüşü, tıpkı su altındaki bir depresim sesi gibi derin ve gürültülüydü. "Haydutlarla yaşamak mı?" diye homurdandı. "Üç yıldır balık temizlememin nedeni bu mu?"

Gemma gerildi, ama tartışmaya devam edemedi, salondan yankılanan bir çatırtı sesi geldi ve üzerimize göz kamaştırıcı bir spot ışığı tutuldu.

Merdivenlerde takırdayan botların sesi duyulduğunda, yukarıdan bir ses, “Kıpırdamayın!” diye emir verdi. Gölge fırladı ve pencereye koştu, bu sırada başka bir spot ışığı yandı ve onu takip etti. İlk iskeleden tutulan ışık, o kadar parlaktı ki lambayı kimin tuttuğunu görmek olanaksızdı.

Gölge'nin teni yarı saydam bir yeşile dönüşürken, biri, “Ona bakın!” diye bağırdı. Gölge pencerenin rengine uyum sağlasa bile, spot ışığı vücudunun dış hatlarını ortaya çıkardı ve gözden kaybolmasını engelledi. İkinci ışık onun yerini tespit etti ve siyah pantolonlu bacakları vücudunun alt kısmını açığa çıkardı.

Gölge öne fırlayarak bir bar masasını kaldırdı ve merdivenlerde spot ışıklarından birini tutan adama fırlattı. Adam çığlık atarak lambayı düşürdü ve durduğu yerden atlayıp küt diye yere düştü. Rengi gittikçe koyulaşan Gölge adamın üzerine eğildi. Diğer spot lambasının ışığı, Gölge kenardaki masaları iterek ve sandalyeleri tekmeleyerek salondan geçerken onu takip etti. Yerdeki adam zıpkın silahı elinden kayıp giderken çığlık attı ve nerdeyse görünmez bir el onu yakaladı. Gölge baş aşağı duran adamı durdurdu... Lars.

Ölümçül bir zıpkın, metal bir bar masasının üzerine çarptı ve Gemma ile arkaya kaçmamıza neden oldu.

İlk iskeleden bağırarak bir ses, “Ateş etmeyi kesin,” dedi. Tanıdık bir sestir. İlk iskelede duran bu adamın sadece gölgesi görünmesine rağmen, onun Doktor olduğunu anladım.

Başka bir ses, “Jibby sizin acımasız silahlarınızla bizi vuracak,” diye bağırdı. Raj’ın sesiydi.

Bunlar Gölge’yi tutuklamaya gelen muhafızlar değildi. Tanıdığım adamlardı.

Gölge koşarak sıçrayıp dik bir direğe tırmandı. Pantolonunun kemerine sıkıştırdığı Lars’ın silahıyla, ellerini kullanarak yukarı doğru ilerledi. İlk iskeleye vardığında, korkulukları çevirdi. Spot lambasının ışığı altında ikinci merdivenden çıkmaya başladı ve yukarı çıkarken attığı her adımda derisi fildişi gibi beyazlaştı, gözleri alev kırmızısına dönüştü. Bir ayağını merdivenin son basamağına koyarak, “Çekilin,” diye homurdandı.

Hâlâ spot lambasını tutan Jibby hızla geri çekildi.

Raj silahıyla nişan aldı ve “Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye bağırdı.

Spot lambasının ışığı, asma merdivenlerde duran Gölge’yi aydınlatıyor ve onu mükemmel bir hedef haline getiriyordu.

Gemma koluma yapıştı ve “Onları durdur,” dedi. “Seni dinlerler.”

Onun umursamadım ve “O senin kardeşin olabilir, ama hâlâ bir haydut. Hapse girmeyi hak ediyor,” dedim.

Gölge ikinci merdivenin yarısına geldiğinde, sanki boğazından vurulmuş gibi büküldü ve ayağını basamaklara koyamadı. Hükümet aşıları için kullanılan bir hava silahı tutan Doktor, ışığın altına geldi. Muhtemelen elindeki silah şu anda sakinleştirici ilaçla doluydu.

Basamaklarda durmaya çalışan Gölge bir eliyle merdivene tutundu ve diğer eliyle, sanki görünmeyen bir el tarafından omzundan vurulmuş gibi eğilerek, pantolonunun belindeki silaha ulaştı. Merdiveni tutan eli gevşedi, parmakları açıldı ve asma merdiveni tehlikeli biçimde döndürerek alt iskeleye düştü.

Gemma, Gölge'nin yattığı yerdeki ışığın altına varana kadar hızla salonda koştu. Yüzü gözyaşlarıyla doluydu ve zor nefes alıyordu, ama kardeşine bakarken hiçbir şey söylemedi.

Lars şaşırmış bir halde, "Aman tanrım! Sen haklıydın Doktor," dedi. Gemma'nın yanına yaklaştı. "Onun bizi Gölge'ye getireceğini nereden biliyordun?"

Boğazından yukarı, safra suyu gibi mide bulandıran bir tiksinti yükseldi. Doktor, Gölge'nin Richard Straid olduğunu başından beri biliyordu. Ve saatler önce, Gölge'yi Salon'da canlı gördüğümüzü bilmesine rağmen, Gemma'nın kardeşinin ölü olduğunu sanmasına izin vermişti.

Gölge yan tarafa döndüğünde, sanki sinir sistemi iflas etmiş gibi, derisi ışıkla dans etti.

Raj basamaklara vurarak, "Yine aynı şeyi yapıyor," dedi.

Gölge Doktor'un dizlerine ulaşmaya çalışırken, Doktor ona yaklaştı.

Jibby bir oktav yüksek sesle, "Bunu nasıl yapabiliyor?" dedi.

Doktor Gölge'nin göğsüne nişan alarak, "Size onun normal olmadığını söylemiştim," dedi.

Korkuyla geri çekildim.

Arkaya oturan Gölge omzundan ince bir iğne çekip çıkardı ve “Okyanusa geri dönmen şaşırtıcı Doktor, seni son gördüğümde işler pek iyi değildi,” dedi. “İtibarın sarsılmıştı, değil mi?”

Doktor, Gölge’ye ateş edip başka bir iğne daha sapladı. Bu iğne tıpkı kırık bir gümüş parça gibi Gölge’nin kaburgalarının arasına saplandı ve parladı, ama Gölge sadece sırttı. “Ellerin hâlâ acıyor mu? En azından onları kesip atmadım.”

Gölge’nin, Doktor’un açık avuçlarını kesen kişi olduğunu öğrenmek midemi bulandırdı.

Raj haydudun karnını tekmeledi. Gölge’nin elindeki iğne iskelenin üzerinde yuvarlandı ve çatırdayarak düştü. Gemma, iğne ses çıkararak Salon’a düştüğünde yana sıçradı.

Lars beni iterek geçti ve merdivenlere koştu. Raj ise Gölge’nin ellerini arkadan bağladı ve tabancasını aldı. Her ikisinin yüzünde de korku ve nefret dolu bir bakış vardı. Gölge’nin Karanlık Yeteneği onu bir canavara dönüştürmüştü ve ben yardım edemezdim. Ama onların bir gün bana da bu şekilde bakabileceklerini düşünüp endişelendim.

Lars iskeleye adım attığında içime büyük bir korku yayıldı. Gemma’ya baktım. Ama o Gölge’ye odaklanmıştı, Lars’in omzundan sarkan ipi fark etmemişti. Ya da bu olayın darağacında biteceğini.

BÖLÜM

27

Gölge yattığı yerden, “Beni susturmaya mı çalışıyorsun Doktor?” diye öfkeyle sordu. Sözleri, yukarıda ne olduğunu anlamak için iskelenin altına koşan Gemma’ya ulaştı. “Korkarım bu iyi insanlara senin kendi teorilerini bir grup çocuk üstünde nasıl denediğini anlatacağım, bunu ister misin?”

Doktor, “Suç kayıtları olan suçlu delikanlılar,” diye cevabı yapıştırdı. Bu sırada ipin ucunu Raj’a atan Lars’a başını salladı.

Gölge elleri arkada bağlı olmasına rağmen dizlerinin üzerinde doğruldu. “Yetimler. Hepsi Topluluk’un gözetimi altında olan yetimler.” Derisinin rengi kan kırmızısına dönüşerek dalgalandı. “Üzerimizde istediğin gibi deney yaptın. Kimse sana karışmadı.”

“Kapa çeneni!” Doktor sabırsızca elini salladı ve Raj ikinci iskelenin altındaki çelik kirişe dolanmış halde havada sallanan ipin bir ucunu aşağı gönderdi.

Kaburgalarımda sürekli duyduğum acı, bana Gölge’nin neler yapabileceğini net olarak hatırlatmasına rağmen, merdivenlere doğru döndüm ve “Bunu yapamazsınız,” diye bağırdım.

Raj daha fazla ipi aşağı saldığında, ipin ucundaki ilmik göründü.

“Hayır!” Gemma ilk iskeleye çıkan merdivenlere koştu.

Ben ikinci merdivende durdum. Eğer babam burada olsaydı bunu engellerdi. Oysa burada değildi ve koşarak yemek salonuna gidip onu buraya getirecek zaman yoktu.

Lars, “Jibby, kızı oradan çek!” diye bağırdı.

Gemma geçebilmek için Lars’ın parmaklarını korkuluktan ayırmaya çalıştığında kalbim sarsıldı. “O benim kardeşim,” diye savundu. Salon’dan altmış metre yukarıdaydılar, ama Gemma o kadar mücadele ediyordu ki Lars birden yana çekilince düştü.

Jibby elindeki spot lambasını direğe bağlayarak korkuluğa yaklaştı ve “Belki de bu iyi bir fikir değildir,” dedi.

Lars, “Kanlı denizaltıyı unuttun mu?” diye sordu.

Öne doğru adım attım ve “O kan Gölge’nin kanıydı,” dedim. “O kimseyi öldürmedi!”

Gölge’nin arkasında duran Raj, ipin ucunu iskelenin kenarındaki çelik kirişe bağladı.

Jibby boşluktan gelen bir sesle, “Muhafızları çağırmalıyız,” diye önerdi. “Gelip onu alsınlar.”

“Böylece geri mi dönebilirsin?” Doktor’un, turabzanları tutan parmakları gerildi. “Size anlattım, Hiçbir hücre onu içeride tutamaz. Ya da hiçbir hapisane.”

Gölge yavaş yavaş konuşarak, “Bana çok fazla şey yüklüyorsun,” dedi. “Sırf senin korku dolu evinden kaçtığım için. Hiçbir anlamı yok.”

“Bundan kaçamayacaksın.” Raj ilmiği Gölge’nin başının üzerine doğru bıraktı.

Gemma’nın acı ığlığı Jibby’yi harekete geçirdi; onun önüne çıktı ve Gemma Őaşkınlıđını atamadan, “Bunun için üzgünüm,” dedi. Bugünün avı oymuŐ gibi onu kaldırıp omzuna aldı. Bağıran ve sırtını yumruklayan Gemma’yla birlikte hemen ikinci merdivene tırmandı.

Onu kaldırdığında merdivenlerin altında duruyordum. On beş metre aşağıdaki Salon’u baş aşağı gören Gemma, Jibby’nin sırtını yumruklamayı bıraktı. “Ty, onları durdur!” Jibby’nin omzundan geriye doğru kaykıldı. Bana bir Şey atarken ellerini öne doğru uzattı. Geriye doğru adım attım ve attığı Şeyin ızgara zemine çarparak düşmesine izin verdim. Gemma’nın açık yeşil bıçağı.

Bıçağı yerden aldığımda, bacaklarım beni taŐımayacakmıŐ gibi hissettim. Onları bir bıçakla mı durduracaktım? Tamam. Bunu yapabilecek olsam bile, acaba gerçekten yapmak istiyor muydum? Gölge giderse, Bentik Bölge’nin bir Şansı olabiliridi. Annem ve babam çiftlik evini koruyabilecekti. Yapmak zorunda olduğum tek Şey... hiçbir Şey yapmamaktı.

Yukarıda Jibby, Gemma’yla birlikte asansörde gözden kayboldu ve kapılar kayarak kapandı. Bina artık sallanmıyordu ve Raj korkuluklara tırmandı. Bir kolunu dik direğe dolayarak ilmiği yakaladı ve kendine çekti. İnce korkuluk, onun ağırlığı altında eğildi, kirişe lehimlendiği yerden kırıldı ve sonra aniden koptu. Raj tam zamanında iskeleye geri atladı.

Lars silahını Gölge'nin şakağına nişan almış olmasına rağmen, Gölge sanki onu uzaklaştırmak istercesine başını salladı. Vücuduna giren sakinleştirici iğne yüzünden yere çökmüştü, ama onlar onu bir şekilde asacaklardı. Hemen şimdi. Mahkeme kararı veya jüri olmadan.

Raj korkuluğun öbür ucunu tekmeledi. Üçüncü girişimden sonra korkuluk kırıldı ve yere çarparak aşağıya düştü. Kirişe yapışmış sivri bir parça, tıpkı bir balta gibi orada kaldı.

Dehşet içinde öne atıldım, ama Doktor beni kolumdan yakaladı. "Bunu bölgenin iyiliği için yapıyoruz Ty. Bunu gizli tut. Kendi çiftlik evini istiyorsun, değil mi?"

Istiyordum. Ama bu şekilde değil.

Raj, Gölge'nin arkasına dolandı ve postallarını kaldırdı. Onu öldürmeye gidiyordu. Postal arkaya sallandığı anda, Doktor'un elinden kendimi aniden çektim ve Gölge ile iskele kenarının arasına atladım.

Raj, "Ty çekil!" diye bağırdı. Eğer Gölge'yi tekmelerse beni aşağıdaki salona düşürürdü.

Doktor, "Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun," dedi.

"Hayır," dedim. "Ama senin neler yapabileceğini biliyorum."

Gölge, bana biraz daha yer açmak için kenara yaslandığı zaman, ağır göz kapaklarının altında haydudun gözlerinin açık renk olduğunu gördüm. Sakinleştirici, onu neredeyse hiç etkilememişti; numara yapıyordu.

Yukarıımızda asansörün kapıları kayarak açıldı.

İhtiyacım olan tek şey, onların dikkatini dağıtmaktı. Adamlar ızgaraların arasından yukarı baktıklarında, açık yeşil bıçağı kaldırdım. “Diz çök,” diye tısladım. Gölge, ipi boynundan kirişe doğru çekip gererek, birden dizlerinin üzerine düştü. İki iskele arasındaki postallar, bütün binayı zıplatarak kenarlara vurduğu için dengemi korumaya çalışarak ipi testere gibi kesmeye devam ettim ve arkama düşen şeyi zihnimle algıladım. Sonunda bıçak ipin son lifini de parçaladı ve Gölge ayaklarının üzerinde sıçradı. Eğildim ve kendimi zıpkın silahı ile dolu bir kasaya bakarken buldum.

Doktor, “Kenara çekil Ty,” diye emretti. Yanında Raj ve Lars duruyordu. İkisinin de yüz ifadesi endişeliydi.

“Bir yargıç getirin, çekileceğim.” Şimdi elleri önden bağlı olduğu için kollarının üzerinde yürüyen Gölge’yi görmek için arkaya baktım.

Lars gergin bir sesle, “Oğlum, yaralanmadan önce Doktor ne söyledi?” dedi.

Doktor, Gölge’ye nişan aldı ve “Eğer diğer haydutlar gibi olsaydı, kurallara uyabilirdik. Ama değil,” dedi.

Gemma –bir yanında annem, diğer yanında Jibby– merdivenlerin başında göründü. Diğerleri kalabalık halde onların arkasında duruyordu. Doktor ateş etmeden önce, zamanında iki merdiveni inemeyeceklerdi. O anda Gemma soluk soluğa kaldı ve Gölge’nin gözden kaybolduğunu anladım. Düşmediğini görmek için döndüm, atlamıştı. Hâlâ kopan korkuluğun dik kirişe bağlı olan tırtıklı kısmından

aşağı sallanıyordu. Kıvrınarak, ellerini bağlayan ipi kesmek için metalin keskin kenarını kullandı.

“Çekil!” Doktor, zıpkın silahını hemen altımızda, boşlukta dönen Gölge’ye doğrultarak beni kenara itti.

Derin bir nefes aldım ve yüksek sesle, “Benim Karanlık Yeteneğim var. Haklarımı elimden alacak mısınız?” dedim.

İtirafım, Salon’un içinde çınladı. Bütün hareket durdu. Annemle babam, arkalarında aşağıya inen Zoe ve Hewitt ile birlikte merdivenlerde donup kaldı. Bütün grup, hayatım boyunca tanıdığım adamların hepsi bana baktı. Ve sadece Doktor’un bakışı zafer kazanmış birinin bakışıydı. Çünkü başından beri şüphelendiği şeyi, sonunda bana itiraf ettirmişti.

Gölge’nin ellerini bağlayan ip koptu ve gürültülü bir çarpma sesiyle Gölge yere düştü.

Benim dışımda herkes Salon’a giden merdivenlere koştu. Direğe sarıldım ve herkesi geçerek aşağı kaydım. Ama yere ayak bastığımda, Gölge ortalarda görünmüyordu.

Annemle babam alt kata gelen ilk yerleşimciler oldu ve yüzlerindeki ifade sıkıntılıydı. Annem, “Biliyordum,” dedi. Babama baktı. “Yeteneğin kaybolmadığını sana söylemiştim.”

Babam, “Niçin artık yeteneğin olmadığını söyledin?” diye sordu.

Diğer yerleşimciler annemle babamın etrafına toplandı. Hewitt ve Zoe de.

“Çiftlik evinden vazgeçmeniz gerekecekti,” dedim.

Annem ağlayacak gibiydi. “Orası sadece bir ev.”

“Okyanus benim evim.”

Babam, “Ty, aşağıda yaşamak iyi değil, eğer...”

“Bende hiçbir sorun yok. Yeteneğim dışında, diğer çocuklar gibiyim.”

Arkamdan biri, yavaş ve sürekli bir alkış tutturdu. Gölge’yi görmek için döndüm. Gölge yarı saydamdı ve koyu yeşil renge bürünmüştü; denizin rengine uyum sağlayarak gizlenmişti. Baştan beri pencereye yaslanmış duruyor olmalıydı.

Zoe babamın elinden kurtuldu ve yanımda durmak için koştu. Yüzünü yerleşimcilere döndü ve “Benim de bir Karanlık Yeteneğim var!” dedi. “İnsanları elektrikle çarpabiliyorum.” Gururla Gölge’yi gösterdi ve “Onu ben çarptım,” dedi.

Hewitt isteksiz görünerek öne çıktı ve Zoe’nin yanında durdu. “Benim de var.”

Lars kaşlarını çattı ve “Ne?” dedi.

Hewitt, “Ben bir dâhiyim” diye mırıldandı.

Babası kakhaha attı.

Hewitt savunmacı bir ifadeyle, “Size yetişkin olduğumu söylemedim,” dedi. “Ama hesap yapmak için düşünmem gerekmiyor.”

Shurl sakinleştirici bir sesle, “Bu seni bir sayı uzmanı yapar tatlım,” dedi. “Bu yetenek bir sürü insanda var.”

Hewitt, “Bu bir sürü insan, sadece bu binanın içinde yürüyerek içerdeki her hangi bir odanın atmosferik basıncını

sana söyleyebilir mi?” diye sordu. “Ya da sadece bir ayak parmağını denize sokarak suyun ısısının kaç derece olduğunu tam olarak söyleyebilir mi?”

Anne babalarımız allak bullak oldu. Yüzlerinde şok, keder ve en kötüsü inkâr ifadesi vardı.

Annem birden, “Onları su basıncından uzaklaştırmak zorundayız,” dedi.

Shurl, Lars’a dönerek, “Şimdi Üsttarafa taşınısak, o henüz küçükken...”

Gölge alay ederek, “Yeteneği geçer mi sanıyorsunuz?” dedi. “Buz Alevi’nden çıktıktan sonra bir yıl Üsttarafa yaşadım ve *değişmedim*.”

“Bu, Üsttarafa taşınmamamız gerektiği anlamına gelmez!” Hewitt, anne babasına koştu. “Denemeye değer.”

“Okyanustan ayrılmıyorum,” dedim. “Ben iyiyim.”

“Doğrusu bilmiyorum.” Annemin ifadesi kızgındı.

Gölge ileride dolanırken, “Ben biliyorum,” dedi. “Biz, ‘normal’ insanlardan daha sağlıklıyız. Bağışıklık sistemi daha iyi. Ama bana inanmıyorsanız Doktor’a sorun. Vücudumda test etmediği bir santim bile yok.”

Hepimiz ona döndük ve Doktor’un aramızda olmadığını gördük. Sonra kapılar açıldığı için, onun asansör kapısının önünde olup olmadığını anlamak için yukarı baktık.

Lars, “Durdurun onu!” diye bağırdı.

Benim büyük itirafımdan sonra, iskelede kalan tek kişi Gemma’ydı. Diğerleri ilk merdivene çıkana kadar Gemma ikinci merdiveni tırmandı ve üçüncüsüne koştu. Salon

katından Doktor'un asansörün içinde gözden kayboluşunu izledim.

Raj, "Düğmeye bas," diye seslendi. "Gitmesine izin verme."

Üst iskeleye tırmanan Gemma, bir an aşağıya bakmak için durdu. Yüksek yerler hakkında ne hissettiğini biliyordum, ama yükseklik korkusu onu durdurmadı. Asansöre yetişmek için koştuğunda iskelelerden oluşan bütün bina sallandı ve neredeyse yüksek sesle sevinç çığlığı atıyordum.

Gemma elini uzatarak çağırma düğmesine doğru atıldı, ama Doktor onu bileklerinden yakalayacak kadar dışarı çıktı ve Gemma'yı kendisiyle birlikte asansörün içine çekti.

"Hayır!" diye bağırdım, ama kapılar kapandı ve Gemma içerde tutsak kaldı.

Diğerleri tırmanışa devam etti, fakat ben onlara katılmadım. Asansörü Giriş Güvertesi'ne getirebilmek için asansörün geri dönmesini beklemek zorundaydılar. Ve ben Doktor'un nereye gittiğinden emindim. Bir denizaltıyla kaçacaktı. Gölge'nin bakışını üzerimde hissettim.

"Daha hızlı bir yol biliyor musun?" diye sordu.

"Servis kanalı," dedim ve ana bacadaki kapağı gösterdim.

Kapağa doğru fırlayıp, açmak için düğmesine bastığımda hemen arkasından onu takip ettim.

Dar kanalın içinde aşağıya doğru inerken, Gölge'nin alttaki kapağı tekmelediğini ve dışarı çıktığını duydum.

Az sonra ben de aynısını yaparak Giriş Güvertesi'ne çıktım ve birinin asansör kapılarının arasına kapanmasını diye bir vatoz dalış tahtası sıkıştırdığımı gördüm.

Nemli odanın öbür tarafına geçen Doktor, hayatı ona bağılmışçasına Gemma'nın kolunu tutarak bir zıpkın silahı kaldırdı. "Bir adım daha atarsan, kız da biner," diye Gölge'yi tehdit etti. Yanlarında büyük ay havuzunda yüzen bir mini denizaltı vardı.

Gölge alçak bir sesle, "Seni takip etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

Doktor, "Bu son denizaltı," diye yanıt verdi ve silahını Gölge'nin üzerine doğrulttu.

Etrafa göz attığımda bunun doğru olduğunu gördüm. Araç ambarı boştu.

"Ve bu da son Likujen." Doktor, başını duvardaki boş deliklere doğru salladı. Gemma'yı ay havuzunun su altındaki çıkıntısına inen merdivenlere doğru itekleyerek, Likujen tüpünü kolunun altından aldı ve silahındaki zıpkınla tüpü deldi. Köpük kabarcıkları, tıslayarak dışarı çıktı. Tüpü ay havuzuna attı ve tüp içindeki maddeyi püskürterek suyun üzerinde yüzdü. Gölge'ye bakarak, "Gitmeden önce, bir şeyi açıklamama izin ver," dedi. "Beynini darma-dağın eden, deniz altında yaşamak; ben değil. Ben sadece bunun nedenini anlamaya çalıştım."

Gölge, "Bunun için her yolu denedin," dedi. "Bu gerçekten canını sıkmış olmalı. Bu kadar kusursuz bir işten sonra, Topluluk'un günah keçisi olmak can sıkıcıdır. Hatta bir sahtekâr olarak anılmak çok daha zordur."

Onu duymazdan gelen Doktor, denizaltının bağlama kazığının yanına atladı.

Gölge alay eden azarlayıcı bir sesle, “O makale yazılmamalıydı Doktor,” dedi. “Topluluk’a karşı gelemeyeceğini biliyorsun.”

Hassas bir noktaya basmış olmalıydı, çünkü Doktor Gölge’ye düşmanca bir bakış fırlattı. “O makaledeki her şey doğrudur.”

“Ama bunu kanıtlayamadın.” Gölge’nin dövmeleleri, tıpkı Medusa’nın başındaki yılanlar gibi sırtında kıvrıldı. “Kanın kaçtıktan sonra kanıtlayamadın.”

“Bin.” Doktor, Gemma’yı mini denizaltının tamponuna itti. Gemma kollarını iki yana açarak dengesini sağladı, sonra denizaltının gövdesinin üzerinde koştu ve açık kapının içinde yalpaladı.

“Bentik Bölge’ye geri dönmenin nedeni bu mu? Yeni kanıtlar toplamak mı?” Gölge beni gösterdi. “Dünyaya haklı olduğunu gösterecek misin?”

Gölge’nin sözlerini anlayabilmek için vücudumdaki bütün kan beynime aktığından, parmaklarım uyuşturdu. *Doktor’un deniz altına gelmesinin nedeni bendim. Böylece Karanlık Yetenek hakkındaki teorisini kanıtlayabilecekti.* “Ben yetim değilim,” dedim. “Kimsenin beni bu şekilde kullanmasına izin vermeyeceklerdir.”

Gölge, “Belki de bir şey söylemek zorunda kalmayacaklardı,” dedi. “Onları nasıl kafalayacaktın Doktor? Bahse girerim bir planın vardı.”

Uyuşma hissi dudaklarıma tırmandı ve neredeyse kalbim duracaktı. “Bugün annemle babamı umursamazlıkla suçlamanın nedeni buydu değil mi?” dedim. “Böylece onları mahkemeye verebilecek ve yetersiz olduklarını iddia edecektin!”

Doktor’un bakışları sadece bir anlığına bana kaydı ve bakışlarındaki suçluluğu gördüm.

Bu bakışı Gölge de yakalamış olmalı ki onu küçümseyerek söylendi. “Bunu kişisel algılama çocuk. Doktor itibarını geri almak zorunda.”

Doktor, “Kapa çeneni,” diye homurdandı. Silahı Gölge’nin üzerinde tutmaya devam ederek, mini denizaltının tamponuna sıçradı ve onu bozana kadar üzerinde zıpladı.

Denizaltının görüntü kapısında, Gemma’nın kararlı bir ifadeyle kontrol panelini çalıştırmaya uğraştığını gördüm. Kumanda kolunu öne itti ve denizaltı ilerledikçe suya bataarak harekete geçti. Denizaltı aniden ileri gittiği için Doktor, arkaya devrildi ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkarıp etrafa suya çarptı. Suyun içinde bata çıka giderken, mini denizaltı ay havuzunun öbür kenarına çarptı. Gemma’ya yardım etmek için odayı boydan boya koştum. Ama yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Deniz suyu, etrafını dalgalarla sarıp kokpite dolduğunda, Gemma koltuğunda ayağa kalktı ve kendini kapaktan dışarı çekti.

Denizaltı su yüzeyinin altına batırılmaz, Gemma kapağın kenarından havuzun kenarındaki çıkıntının üzerine

sıçradı. Onu elinden tutup nemli odanın tabanına çekmek için tam zamanında oraya vardım ve sonra arkamda bir şı-pırtı işittim.

Arkama baktığımda, telaş içinde merdivenden uzaklaşarak sırtüstü yüzen Doktor'a doğru, suyun altındaki çıkıntı boyunca kayarak ilerleyen Gölge'yi gördüm.

Gölge, "Oğlanların çoğu uyuyamıyor," diyerek, başka bir merdivene doğru yüzen Doktor'un önünü kesti. "Ve uyuduklarında, çığlık atarak uyanıyorlar. Şimdi bile. Gözlerini her kapadıklarında, elinde iğneler ve neşterlerle sen orada oluyorsun..."

İyice umutsuzluğa kapılan Doktor, zıpkın silahını Gölge'nin suratına doğrulttu. Bir eliyle silahı tutup nişan aldığından dolayı kenara ulaşmak için tek koluyla kulaç atıyordu. Gölge iki kolunu yana açarak dalga geçen bir sesle, "Hadi ateş et, sadece tek şansın var," dedi.

Doktor ateş etti, ama Gölge'yi iskaladı. Haydut yerinden bile kıpırdamadı, sadece Doktor'un kaybettiği şansına güldü. Doktor'un hareketleri yavaşlıyordu; suda kıpırdayamayan kadar üşümüş olmalıydı. Ayaklarımın üzerinde zıplayarak duvardaki uzun bir direğe tutundum ve Gölge'ye yardım etmek için harekete geçtim. Ama Gölge, üzerinde kıvrımlı dövmeler olan kollarıyla beni engelledi.

"Doktor suyun altını boylasın!"

"Gerçekten mi?" Ses tonu sakin olmasına rağmen, Gölge'nin gözlerindeki öfke kaybolmamıştı. "Yazık."

Doktor, suyun üzerinde yüzen Likujen tüpüne ulaşmaya çabalıyordu. Sonunda tüpü tuttu, kenarındaki deliğe

dudaklarını bastırđı ve içinde ne kadar Likujen kaldıysa içine çekti.

Arkamda, servis kanalının içindeki merdivenden gelen postal seslerinin takırtısı geldi. Döndüm ve hemen yanında babamla birlikte kanalın kapağında duran annemi gördüm. “Doktor’u çıkarmak için bana yardım edin,” diye bağırdım. Ama arkadaki ay havuzunu gösterdiğimde Doktor gitmişti. Havuzun kenarına koştum ve karanlık suyu taradım: Doktor’a dair hiçbir iz görmedim.

Gölge teselli verircesine, “Aldığı Likujenle belki on dakika daha idare edebilir,” dedi.

Gemma alnını cama dayadı ve aşağıyı görmeye çalıştı.

“Buradan yüzeye kadar yüzemez.”

Servis kanalına doluşan diğer yerleşimcileri geçerek, nemli odayı boydan boya geçen Gölge’nin peşinden gittim. “Doktor ölecek!”

“Buna sevin.” Gölge, asansör kapılarının arasında sıkışmış haldeki vatoz dalış tahtasını aniden çekti ve kenara attı.

Annem dolmuş istasyonundan seslenerek, “Burada hiç Likujen kalmamış” dedi. “Onu çıkarmak için suya dalamayız.”

Babam pencereye geçti ve “Giriş Güvertesi, yüzeyden yaklaşık altı yüz metre uzaklıkta. Eğer hızlı yüzerse başarabilir,” dedi. Bana döndü. “Doktor ciğerlerine bütün yolu gidecek kadar Likujen çekti mi?”

“Bilmiyorum.” Doktor tüpü deldikten sonra, tüpte Likujen kaldıysa bile, ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Jibby, "Paletler olmadan Üsttarafa ulaşması için çok hızlı bir yüzücü olması gerekir" dedi.

Annem üzgün üzgün başını salladı. "Giysileri onu aşağı çekecektir."

Lars, "O zaman onu kurtarmak için dalmamız gerek," dedi. "Bir şekilde deneyelim."

Raj, "Onu bulana kadar uzun bir süre nefesini tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye dalga geçti. "İyi şanslar."

Babam sert bir sesle, "Bu tartışmalı bir nokta," dedi. "Likujen olmadan derinde yüzemeyiz. Basınç bizi öldürür."

Gölge asansörün kapanmasını eliyle engelledi. "Çocuklarınızı laboratuvar faresine dönüştürebilecek bir adam için bu kadar endişelenmeyin. Size söyleyeyim, eğer onu dışarıda görürsem gemimle avlayacağım."

Annem sinir oldu ve "Yani ona yapabileceğin en kötü şey bu mu?" dedi.

Babam, "Hangi gemi?" diye sordu.

Gölge'nin işaretiyle arkamıza dönünce *Hayalet*'i gördük.

BÖLÜM

28

“Geç kaldığımız için üzgünüz Gölge.” Siyah saçlı haydut, geniş bir gülümsemeyle *Hayalet*'in yan tarafındaki bölmeden içeri, göğüs boşluğundaki 'yüzgecin' üstüne adım attı. Bu Yılan'dı.

“Hiç dönmeyeceksiniz diye düşünmüştüm.” Gölge, asansörün etrafından dolandı. “Beş dakika önce gelseydim Doktor'a hoşça kal diyebilirdiniz.”

“Gerçekten mi!” Yılan kulaklarına inanamayarak bağırmıştı. Bölmeden, hepsi de benden çok fazla büyük olmayan başka haydutlar da dökülüyordu.

Yakışıklı, güneşin ağarttığı bir ip gibi hışırdayan uzun örgüsüyle diğerlerini yarararak ilerlerken, “Şimdi nerede?” diye sordu.

Gölge, “Deniz tabanında yürüyüşe çıktı,” diye yanıtladı.

Babam Zoe'yi ve beni, yerleşimcilerin üst üste kıvrıldığı tarafa doğru geri çekti. Silahları çekilmiş olan Raj ve Jibby, grubun kenarına doğru geçtiler. Ama bir çatışmada onlara karşı gelmeleri mümkün değildi, çünkü haydutların hepsi silahlıydı ve *Hayalet*'in üstünde, ay havuzunun kenarı boyunca konumlanmışlardı. Yakışıklı, kaşlarını çatıp

karanlık suya baktı. “Boğulmak ona yetmez. Yaptıklarına karşı az gelir.”

Gölge kuru bir sesle, “İşte bu noktada düşündüm ki vereceğim haberler ruh halini düzeltebilir,” dedi.

Bir haydut, ağız dolusu keskinleşmiş dişlerini göstererek kıs kıs güldü. Onu, batmış denizaltındaki hava kabininden hatırladım ve kolunun bir askıyla bağlanmış olmasına hiç şaşırmadım. Yakışıklı, tek bir bakışıyla adamın suratındaki sırtımayı söküp aldı. Dişlerinin onu gösterdiği kadar korkutucu birisi olmadığını sanıyordum. Veya, o soğukkanlı görünümünün altında çok daha ürkütücü birisi vardı.

“Yılan!” Gölge duvardaki görüntülü telefonu işaret etti. “Parçala şunu.”

Nemli odanın içinden yürümeye başlayan Yılan, yerleşimcilerin bir araya toplandığı noktadan ayrı duran Gemma'nın yanından geçti. Ellerini ekrana bastırırken, Gemma'ya gamzeli bir gülücük attı. “Sen Gemma'sın. Seni nerede görsem tanırım.” Gemma onu görmezden geldi. Ardından Yılan, “Bitti,” diyerek Gölge'ye seslendi.

Gölge, “Asansörü de boz,” dedi. “Avantajlı başlamamız gerek.”

Yılan, sanki ona bir şey anlatmak ister gibi yan yan Gemma'ya baktı.

Gölge, “Hemen,” diye emretti ve Yılan aceleyle asansöre gidip avucunu panelin üstüne yerleştirdi. “Elektromanyetik titreşim. Çok işe yarıyor.” Gölge başıyla işaret ederek Yılan'ı denizaltına geri gönderdi. Yerleşimcilere dönüp,

“Muhafızlar hepinizi dışarı çıkarmak üzere kısa süre sonra burada olacaklar,” dedi. Anneme bakıp durakladı. “Onları güvende tutmak istiyorsan okyanusta kal. Üsttarafa taşınırsan Topluluk onları incelemek için bir bahane bulacaktır.”

Annem, “Yanılıyorsun,” diye yanıtladı.

Gölge yumuşak bir sesle, “Öyle mi?” dedi. Teni beyazlarken başını anneme doğru kaldırdı. Annem dehşet içinde geriye doğru sendelerken, Gölge’nin kafatasında buruşuk ve dikdörtgen bir yara izi gördüm. Sanki birisi, beynine ulaşmak için bir cep yapmış gibiydi. Çetesine bağlıydı, “Yanılıyor muyum?”

Yaralarını göstermek için hep birlikte tişörtlerini kaldırdılar, bandanalarıyla şapkalılarını çıkardılar. Bunlar cerrahi yaralardı. Yılan’ın yarası, gergin gövdesi boyunca göğsünden göbeğine kadar uzanıyordu. Yakışıklı’nınki kulağının etrafından dolanıyor ve ipeksi ceketini yakasının altında kayboluyordu.

Gölge, “Hadi canlanın,” diye emir verdi, ama tam o anda Gemma onun yoluna çıktı.

“Bu kadar mı?” diye sordu. “Öylece çekip gidecek misin?”

Gemma’nın gözleri acıyla dolunca Gölge’nin yüz ifadesi yumuşadı. “İyi olacaksın. Sende yaşamını sürdürebilecek içgüdü var.”

“Ben yaşamımı sürdürmek istemiyorum. Zaten tek yaptığım bu, sadece seninle birlikte olduğum zamanlar hariç.” Sesi kesildi. “Neden seninle yaşayamam..”

Gölge soğuk bir şekilde, “Hayır,” dedi.

Gemma'yı geriye doğru çekmeye çalıştım. Gölge kendini bundan daha açık veya göz korkutucu bir şekilde ifade edemezdi, ama Gemma onun yolunun üstünde dikilmeye devam etti.

“Onlar yüzünden mi?” Kimisi eğlenen, kimisiyse sıkılmış görünen ama hepsi de kendinden emin haydutları işaret etmişti. Sadece Yılan, tetikte ve endişeyle bakıyordu. Gemma, Gölge'nin bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanarak, “En azından onlara sormalısın,” diye ekledi. “Belki seninle gelmemi sorun etm...”

“Ben ederim.” Gölge, bunu o kadar sert söylemişti ki Gemma sanki tokat yemiş gibi geriye sendeledi. “Bunu anlamalısın küçük kız. Gördüğün bu çirkin deniz-tarağı asalakları artık benim ailem oldu. Sen sadece halletmem gereken eski bir meseleydin. Ve hallettim de... o parayı sana gönderdiğimde. Benden uzak duracaksın.”

Başını salladı. Gözlerini aşağıda tutmasına rağmen bir an için yüzünde acı dolu bir ifade gördüm ve aniden içimi bir öfke seli kapladı. Gölge az önce, Gemma'nın kendisi hakkındaki en kötü düşüncelerini doğrulamıştı. Yani istenmeyen biri olduğunu. Özel biri olmadığını.

Ama bunu pek önemsemiş gibi durmuyordu çünkü dik-katini çetesine çevirdi. Sert bir şekilde, “Buraya yerleşmek için mi bekliyorsunuz hâlâ?” diye sordu.

Denizaltının göğüs boşluğundaki yüzgeçte kalan Yılan ve Yakışıklı hariç bütün haydutlar hemen *Hayalet*'e do-luştular. Yılan, Yakışıklı kafasına bir tokat atana dek

Gemma'nın en uzaktaki duvara doğru çekilmesini izledi. Bölmenin içinde kaybolduklarında, Gölge Gemma'ya tek söz etmeden, bir bakış bile atmadan ay havuzuna yöneldi.

Onun ardından hızla yürüyerek, "Bekle!" dedim. "Senin hayatını kurtardım. Bana borçlusun."

Durdu. "Ne istiyorsun?"

"Başka bir çiftliğe daha baskın yapmayacağına dair söz vermeni. Size haksızlık yapan Topluluk, bizler değiliz."

Raj, "Oldu, tamam, şimdi de bir haydudun sözüne güveneceğiz," diye homurdandı.

Gölge'yle göz göze geldim. "Ben Richard Straid'in sözünü istiyorum."

Dudakları seğirdi ama sağ elini havaya kaldırdı. "Çiftlik yok, yerleşimci yok."

"Başka bir şey daha var." Sırtını duvara yaslamış taş gibi bir yüzle kalan Gemma'nın yanına geçtim.

Gölge bir ayağını ay havuzunun kenarına koydu. "Benim hayatım iki tane söz vermeye değmez."

"Bunu benim için yapmayacaksın." Gemma'nın kemerindeki keseden bir kâğıt ve kalem çekip Gölge'ye doğru yürüdüm. "Onun için yapacaksın. Şunu imzala." Elimdekileri ona uzattım.

Kıpırdamadı. "Bu ne?"

"Bir serbest bırakılma formu. Gemma'yı, Topluluk'un gözetimi altından çıkaracak."

Gölge elini kaldırdığında, bana hızla vuracağını sanarak geriye doğru sıçradım. Gölge'nin gözleri zevkle parladı

ama kâğıdı parmaklarımın arasından çekti. İmzalarken “Seninle mi kalacak?” diye sordu.

“Eğer isterse.”

Formu geri aldım. Gölge, *Hayalet*'in tamponunun üstüne atlarken ben de imzayı kontrol ettim: *Richard Straid*.

Çok büyük harflerle yazılmıştı. Gemma'ya göstermek için hızla döndüm ama onun, sanki kendisini görünmez kılmak ister gibi büyük bir yuvarlak alet çantasının ardına kaydığını gördüm.

Jibby bir adım öne geldi. “Gemma benimle yaşayabilir.”

Gölge'nin siyah gözleri onu buldu, çok daha siyah bir halkayla iyice belirginleşti. Jibby ayaklarını sürüyerek yerleşimcilerin bir araya toplandığı yere geri geçerken mırıldandı: “Sadece çözümün bir parçası olmaya çalışıyordum.”

Plastik kubbenin içindeki genç haydutlar el salladılar. Sanki Gölge bölmenin kapısını arkalarından kapatmış gibi yüz ifadeleri alaycıydı. *Hayalet* suyun içine gömüldüğünde Gemma, alet kutusunun arasında tamamen kaybolana dek duvarın dibine çöktü.

Jibby, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Kapalı asansör kapılarının önünde duran Shurl, “Gerçekten de bunu devre dışı bırakmışlar,” dedi. “Ekran karanlık ve düğmenin ışığı yanmıyor.”

Babam, “*Hayalet*, bu istasyondan gider gitmez denizaltılarımızı alıp Doktor'u aramaya çıkarız,” dedi.

Lars, “Hepimiz denizaltılarımızı iç dok alanına çekmiş-tik,” dedi. “Asansör bozukken yüzeye asla çıkamayız.”

Annem, pencerenin orada duran babamın yanına gitti. “Grimes, bir muhafızlar birliği göndereceğini söyledi. Eğer buraya hemen gelirlirse...” sözleri düğümlendi. Babamla ümitsizce bakiştılar.

Gemma’yı, kollarını bacaklarının etrafına dolamış bir halde yuvarlak alet kutusunun arkasında otururken buldum. “İyi misin?”

Kafasını sağa sola sallarken gözleri yaşlarla doldu. “Keşke başka bir ailede doğsaydım.”

“İstenmek için başka bir ailede doğmana gerek yok. Burada bizimle kal.”

“Karanlık Yeteneğin olduğunu itiraf ettin. Şimdi bütün yerleşimciler buradan gidecekler.”

Boğazım düğümlendi, ama sanki bu hiç önemli değilmiş gibi omuzlarımı silkmek için kendimi zorladım.

“Senin gibi başka insanlar artık olmayacak!” Bunu, sanki ben egzotik bir hayvanmışım gibi söylemişti. “Benden nefret ediyor olmalısın.”

Bu, benim hissettiklerimden daha çok, onun ağlaması gibiydi. Ve benim yanıt vermeme beklemeden devam etti, “Buradaki herkes benden nefret ediyor olmalı. Annenle baban. Zoe. Hewitt... şey, belki Hewitt etmiyordur.”

Çok ciddi durmasına rağmen gülümsedim.

“Ama Hewitt de Üsttarafın ne kadar berbat olduğunu görünce benden nefret edecek. Ve sonra da...”

İleri doğru eğilip dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe dokundurdum. O anda gözleri şaşkınlık içinde açıldı

ama geri çekilmedi. Böylece o sahipsiz denizaltında onunla karşılaşmamdan bu yana hep yapmak istediğim gibi onu öptüm. Nihayet dizlerimin üstüne oturduğumda Gemma gözlerini kırıştırdı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Beklediğim şey bu değildi. Kızlarla pek deneyimim yoktu, ama bir öpücük aldıktan sonra teşekkürler demelerinin tuhaf olduğunu biliyordum.

“Bunu, beni daha iyi hissettirmek için yaptığını biliyorum,” diye devam etti. “İşe de yaradı. Ama burada, senin yaşlarındaki tek kız ben olmasaydım, biliyorum ki sen bunu...”

Sözcüklerinin akmasını durdurmak için bu sefer elimi dudaklarının üstüne koydum. “Bunu, istediğim için yaptım ve elime geçen tek fırsat şuandı.”

“Tek fırsat mı?”

“Genellikle dudakların hep kıpır kıpır.”

Beni dürttü ve gülerek arkaya devrildim.

“Bir dahaki sefer beni öpmek istediğinde hemen anlayıp susacağım.”

“Nasıl anlayacaksın?”

Muzipçe sırttı. “Çünkü parlıyorsun.”

“Böyle mi?” Gözlerim tekrar dudaklarına yöneldi. “Şimdi ne düşünüyorum?”

Nefesini tuttu. Ama bu sefer onu öptüğümde o da bana karşılık verdi.

Odanın diğer tarafındaki Jibby, “*Hayalet!*” diye bağırdı.

Isteksizce ayağa kalktım. Ne var ki Gemma, sanki sonsuza dek o alet kutusunun arkasında kalacakmış gibi dizlerini bükmüş oturuyordu. Onu hafifçe dürttüm. “Gölge, onunla birlikte yaşamayı istememen için sana o kadar kötü davrandı.”

Dümdüz bir sesle, “Biliyorum,” dedi.

“Seni yanında istemediği için değil.” Onu ayağa kalkması için çektim. “Senin için en iyisini istiyor.”

Dev pencerenin karşısına geçtik. Dışarıda *Hayalet*, gerçek bir hayaletli gemi gibi salınıyordu.

“Bundan emin olamazsın,” diye mırıldandı.

Hayalet’in karanlık plastik kubbesinin içinde ürkütücü bir ışık belirdi. Bu, denizaltının içinde bir hayalet gibi parlayan Gölge’ydi. Gözleri Gemma’yı arayıp buldu. Bir süre ikisi de kıpırdamadı. Gölge, bakışlarını Gemma’nın üzerinde tutarak yumruğunu kaldırdı, kalbinin üstüne koydu ve sonra da üzerine su serpilmiş bir alev gibi yok oldu.

Yumuşak bir sesle, “Evet, olabilirim,” dedim.

Hayalet uzaklaştı ve ardında sadece baloncuklardan oluşan bir iz bıraktı. Erişim Güvertesi’nden gelen yüksek bir çatlama sesi sessizliği böldü.

Annem güçlükle soluyarak, “Az önce istasyona ateş mi ettiler?” diye sordu.

“Bakın!” Jibby pencereyi işaret edip, esnek camın içine gömülmüş küçük bir zıpkının titrestiği yeri gösterdi. Zıpkının etrafında pencere, örümcek ağı gibi çatlamaştı.

Shurl, “Bunu denizaltından nasıl ateşlemişler?” diye bağırdı. “Bu çok küçük.”

Hewitt yakınına koştu. “Bu zıpkın içeride!”

Fark ettiğim anda boğulur gibi oldum. “Doktor, ay havuzuna düştükten sonra Gölge’ye zıpkınla ateş etmiş ama iskalamıştı. Zıpkın cama denk gelmiş olmalıydı.”

“Bu nokta dış kabuğu kırmadığı sürece güvendeyiz.” Babam alet kutusunu pencereye doğru çekip üstüne tırmandı. Çatlamış esnek camın içinden dışarıdaki akrilik kabuk tabakasına baktı. Sonra duyduğum en ağza alınmaz küfürleri savurdu.

Annem, “İçinden geçmiş,” diye tahmin yürüttü.

Hewitt camdan geriye doğru çekildi. “Dış kabuk ne kadar kalın?” Babam ona hemen yanıt vermeyince ağlamaya başladı, “Esnek cam ne kadar kalın. O delik ne kadar derin?”

“Dış kabuklar on santimetre kalınlığında.” Babam alet kutusundan aşağı indi. “Zıpkın iki santimetre kadar içeri girmiş.”

Hewitt perişan bir halde, “Tutmayacak,” dedi.

“Sonsuza dek tutmasına gerek yok.” Shurl onu kollarına aldı. “Muhafızlar gelene kadar tutsa...”

Bir metrelik bir kabuk, un ufak olup etrafa saçılarak patladı. Açılan boşluktan içeri doğru gürleyen deniz, püs-kürerek dört bir yanı kaphyordu.

BÖLÜM

29

Deniz, odayı öyle bir kuvvetle dolduruyordu ki, Ticaret Merkezi onu bağlayan zincirlerinin üstünde dönüyordu. Ay havuzundaki su, titreşimden ötürü köpürüyordu. Su sesinin ve bağrıışmaların üstünde bir alarm sesi duyuldu. Ardından da ürkütücü derecede serinkanlı bir kadın sesi: “Dikkat, dikkat! Acil durum. 2093 numaralı kabuk hasar aldı. Alt istasyonları derhal boşaltın.”

Annem gürültünün içinde, “Servis tüpü,” diye bağırdı. “Acele edin!” Herkes dört bir yanına dağılmış olsa da dönen odada dizlerimize kadar gelen suyla mücadele ederek tüpe doğru ilerledik.

“Destek koyup bölmeyi açmalıyız.” Babam alet kutusunun kapağını kaldırdı.

Kadın sesi, “Erişim Güvertesi’nde tecrit başlatılıyor,” dedi.

“Raj!” Babam ona bir manivela fırlattı. Tam Raj onu yakaladığında bölme mekanik bir ıslıkla kapandı.

“Hayır!” Raj, çelik bölmenin kapısına manivelayla vuruyordu.

Bilgisayar, “Erişim Güvertesi mühürlendi,” diye anons etti. Alarm sesi, sanki başka iki çatlaktan daha su akıyor-muş gibi çılgin bir ritim içinde uğulduyordu.

Sonra aniden, Ticaret Merkezi durup sarsıldı ve herkes dengesini koruyamayıp sendeledi. Merkezin bağlama zincirlerinin hepsi bükölüp bırakılmıştı. Ben uyarlamak için bağırarak önce zincirler çözüldü ve ters yöne doğru önce yavaş sonra da hızlı bir şekilde fırladı. Annem yere düşen Zoe’yi yakaladı ve onu, metal dolaplardan oluşan uzun bir sıranın üstüne kaldırdı. İstasyon, onu sıkıştıran basıncın altında inledi ve deniz suyu, çok daha hızlı bir oranda içeri akmaya başladı. Kıvılcımlar uçtu. Duvarlar sarsıldı.

Bir boruya sımsıkı tutunmuş olan Hewitt kendi kendine bir takım sayılar mırıldanıyordu, sonra bağırdı, “Suyun eklenen ağırlığı yüzünden Yüzey Güvertesi, iki dakika otuz saniye sonra burayla bağlantısını kesecek!”

Babam, artık beline kadar gelen suyun içinden geçti. “Bir şeyler kalmış olmalı. Vatoz dalış tahtaları, su jeti, bir şeyler olmalı!”

“Hiçbir şey yok,” dedim. “Ben kontrol ettim. Bir paket Likujen bile yok.” Işıklar titreşip söndü. Ürkütücü bir flaş etkisine neden olan acil durum ışıkları devreye girdi. İlk kez biraz paniklemişim.

Dolap sırasının tepesindeki Zoe’nin yanına geçmekte olan Gemma, “Bu su buz gibi,” dedi. Bir dolabın üstüne kaplanan babam hariç kalan herkes de tırmanmaya başladı. Dolabın, ters çevrildiğinde içinde hava tutup tutmayacağı kontrol ettiğini fark ettim. Ama olmadı; dolap battı.

Jibby, “Yukarıya yüzmemiz gerekiyor,” dedi.

Gemma’nın hızlı soluk alıp verişlerini duyup soğuk ellerini avucumun içine aldım. “Sizi arkada bırakmayacağız.”

Raj Jibby’ye, “Sen deli misin?” diye sordu. “Burası otuz metreden daha derin. Yüzgecim olmadan ben bile yüzeye tek bir nefesle çıkamam.”

Annem, gözlerini yükselen suya dikmişti. “Kimse o kadar hızlı yüzemez.”

Hewitt, “Bir şeyler yapmamız gerek,” diye uyardı. “Yüzey Güvertesi yüz yetmiş üç saniye sonra bağlantısını kesecek. Sonra da boğulacağız.”

Diğerleri Hewitt’e dikkat etmeseler de ben onu dinledim. Ve tahmininin doğruluğundan hiç şüphem yoktu. Sirenler bağırdı. İstasyon, içeri fışkıran suyun ağırlığıyla dalgalanıyordu. Acil durum ışıkları yanıp sönüyordu. Annem ve Raj haklıydı. Hiç kimse, yüzeye tek bir nefesle çıkmayı başaracak kadar hızlı yüzemezdi.

Ya da hiçbir insan.

Ayaklarımın üstüne zıplayıp, “Hemen döneceğim,” diye bağırdım. Annemle babamın bağırarak itiraz etmelerine rağmen çalkalanan suya daldım. Bir anda beni canlandıran buz gibi suyun içinden ay havuzuna ve oradan da okyanusa doğru yüzdüm ve dört bir yana ardı ardına tıkırtı sesleri gönderdim. Telaşlı tıkırtılardı. Yunusların tehlike çığlıklarının mükemmel bir taklidiydi.

Ve yanıt aldım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

İstasyonun içine geri dönüp su sıçratarak yüzeye çıktım. “Bizi götürececek birilerini buldum.”

“Sen ne yapt...” Yanımdan bir yunus fırlayınca babamın sözleri yarıda kaldı. Suya batmış odada vızıldayıp heyecanlı tıkırtılar çıkaran daha fazla yunus belirdi.

Annem, sanki tanıımıyormuş gibi bana baktı. “Bana güven,” dedim.

Sarsılmış bir halde başını salladı. Sonra aniden gülmeye başladı. “Bize ne yapacağımız anlat!” Sesi, Zoe’nin ilk kez balinayla yüzdükten sonra çıkan heyecanlı sesi gibi geliyordu.

“Sadece sımsıkı tutunun,” dedim. “İlk önce kim gitmek ister?”

Zoe ellerini kaldırdı. “Ben isterim!”

Babam onun ellerini indirdi. “Sen benimle gideceksin. Şu büyük olan, ikimizi birden taşıyabilir.”

Jibby ilk gitmek için gönüllü oldu. Suya atlayınca onu bir yunusa yönlendirdim.

Gergin bir şekilde gülümseyerek, “Üsttaraf ta görüşürüz lazer çubuğu,” dedi.

“İyi olacaksın,” diyerek ona güven verdim. Yunusun sırtına hafifçe vurarak, “Sadece işi bu arkadaşına bırak,” dedim.

Kollarını yunusun sırt yüzgecine dolayan Jibby derin bir nefes aldı ve yunus, ay havuzuna daldı. Birbiri ardına herkes aynı şeyi yaparken Hewitt, Yüzey Güvertesi bağlantısını kesmeden önce kalan saniyeleri sayıyordu. Onun yunusu yüzeyin altına dalmadan hemen önce, “Burayı terk etmek için sadece doksan saniyeniz kaldı,” diyerek beni uyardı.

Gemma'yla ben, yarım düzine yunusla birlikte sona kalmıştık. Suyun içine kaydığında bütün vücudu titredi. Tıkırdayan dişlerinin arasından, "Üsttaraf gözüme hiç, şimdi görüldüğü kadar güzel görünmemişti," dedi.

"Ne olursa olsun, sakın onu bırakma."

Kollarını, en yakınındaki yunusun sırt yüzgecine bağladı. "Bu işten sonra da hayatta kalırsam, bana yüzmeyi öğreteceğine söz ver."

"Anlaştık." Şans vermek için onu öpmek istiyordum ama dudaklarım uyuşmuştu.

Kadın sesi, maviliğin içinden, "Yüzey Güvertesi beş saniye içinde bağlantısını kesiyor," diye anons yaptı.

"Öpücük için teşekkür ederim," dedim ve bu, Gemma'yı gülümsetti.

"Dört... üç..." Alt istasyon sarsılırken bilgisayar sesi cızırdadı.

"Yüzeyde görüşürüz." Kalan en büyük yunusu seçip yüzgecine tutundum.

Gemma korku içinde küçük bir kahkaha atıp derin nefes aldı. Yunuslarımız beraberce dalıp ay havuzundan dışarı çıktılar. Yukarıdaki asansör kablosuna gelene dek alt istasyonun kavisini takip ederek yan yana yukarı doğru yüzdük. Yunusumu dışarıya doğru yönlendirdim. Kimseyi taşımayan yunuslar, yukarıya yönelmiş bir halde yanımızdan geçtiler. Su kolonlarını geçerken tıkırtılar çıkarıyordum. Alt istasyonun muazzam kitlesi dışında aşağıdan hiç sinyal gelmiyordu. Sola doğru tıkırtılar çıkardığımda yine

geriye hiçbir endişe verici sinyal almadım. Ama yukarı doğru tıkırtılar gönderdiğimde aklımda oluşan görüntüye hiç anlam verememiştim. Yaklaşık on beş metre üzerimizde bir şey asansör kablosuna yapışmıştı. Hayır, bir şey değil. Bu bir insandı.

Yoksa bir yerleşimci, yunusundan mı düştü? İncelemek için henüz mesafe kat edememişken bu kişi asansör kablosunu bırakıp bize doğru gelmeye başladı. Kırmızı suratlı ve gözleri patlak patlak olmuş adam kollarını savurarak görüş alanıma girdi. Doktor! Bir saniye sonra Gemma'ya çarptı ve onun, yunusunun yüzgecini tuttuğu ellerini çözmesine sebep oldu. Gemma arkaya doğru kayarken elleriyle tutunacak bir şeyler aradı.

Geriye uzanıp artık sadece bir karaltı haline gelmiş olan Gemma'nın elinden faydasızca yakalamaya çalışırken yunusum yukarı çıkmaya devam ediyordu; Gemma'nın mücadele ederken çıkardığı baloncuklar sonarımı kör ediyordu. Tek görebildiğim, çok aşağıdaki Ticaret Merkezi'nin ışık saçan gövdesine doğru düşen gölgelerdi.

Gemma, yunusunun sallanan kuyruğunun yanından geçerken tesadüfen kuyruk ona çarptı. *Tut onu!* Kafamın içinde bağırdım. Ve o da tuttu. İki kolunu da yunusun kuyruğunun etrafına dolayıp sımsıkı tutundu. Ona doğru kollarını sallayarak yanından düşen Doktor, Gemma'nın ayaklarından tutunmayı başardı. Üst üste ellerini yukarı atarak Gemma'nın bacaklarına kadar tırmandı. Gemma, kendini onun ağırlığından kurtarmak için tekme atıp

debeleniyordu. Boğazından dışarı baloncuklar fişkirdi. Yunusu, kuyruğunu sallamak için mücadele ederken benim yunusum, onları aşağıda bırakarak gitgide daha yukarı tırmanıyordu. Asılarak onu geri döndürmeyi denedim. Tıkırtı çıkarmayı denedim ama tırmanışımı yavaşlatmadı.

Aniden yanımdan başka bir yunus geçti. Gemma'nınkiydi. Üstelik kimse yoktu.

Geriye doğru dönüp sonar sesler yolladım ve onu, hâlâ kendisine sıkıca tutunmuş olan Doktor'la birlikte düşerken gördüm. Ağzı sessiz bir çığlık atmak için açılmıştı.

Yunusumu bırakıp batmakta olan istasyona doğru düşmeye başladım. Ama düşmek beni yeterince hızlı bir şekilde aşağıya götürmüyordu. Hele Gemma'yla Doktor'un ağırlıklarının toplamıyla yarışırken. Bir takla atıp, bıraktıkları baloncukları takip ederek aşağıya doğru yüzmeye başladım. Su o kadar soğuktu ki vücudum ağrıyordu. Yunusum da aşağıya dönmüştü ve yanımdan geçti. Nefesimi çok uzun süredir tuttuğum için daha yavaşım ve sersemlemiştim.

Tıkırtı sesi gönderip altımdaki suyu kontrol ettim ve yunusumun bir şeyi yukarı doğru itirmeye çalıştığını hissettim. Kulaklarım patlar gibi olduğu halde yunusumla buluşmak için aşağıya inmeye devam ettim. Bu Gemma'ydı, yunusun burnunun ucunda bez bir bebek gibi sallanıyordu. Onlara yetişip Gemma'nın bileğini yakaladım. Diğer elimle yunusun yüzgecine bir kez daha tutundum.

Yunus hızla yukarı çıkarken ciğerlerim yanıyordu ve dönüp Gemma'ya baktım. Başı aşağıya dönüktü, ama öteki

elinin hafif çarpınışları içimi yatıştırdı, bu yüzden dikkati mi yeniden, yukarıdaki suyun belli belirsiz ışığına yoğunlaştırdım. Nihayet yunusumuz yüzeye çıktı. Bir dalga, bizi yukarı çıkarınca dok alanından sevinç çığlıkları yükseldi ve bağırın, tokalaşın ve birbirlerine beşlik çakan yerleşimciler belirdi.

Yüzemeyecek kadar bitkin olduğum için yunusun beni dok alanına çekmesine izin verdim. Gemma, onu sırtüstü çevirdiğimde hiç debelenmemişti. Kolları ve bacakları, akıntıya kapılmış su yosunları gibi salınıyordu. Babamla Lars suya atlayıp dok platformunun etrafını dolanan basamaklarda bellerine kadar suya batmış bir halde durdular. Beraberce Gemma'yı sudan güvertenin üstüne çektiler. Shurl bekleme odasında battaniyelere sarılı bir halde ayağa kalkarken annem bana elini uzattı.

İncinmiş kemiklerim sert güverteye çarpınca inleyerek Gemma'nın yanına yığıldım. Dişlerim tıkırdıyordu ve bütün vücudum titriyordu. Tuhaf bir şekilde Gemma, sanki soğuğu hiç hissetmiyor gibiydi. Ne titriyordu ne de kıvrılmıştı.

Babam, Gemma'nın göz kapaklarından birini kaldırdı ve anneme baktı.

Annem, "Onu yüzüstü çevir," diye üsteledi. Sesinde paniç vardı.

Jibby, bekleme odasının kapısından dışarı adım atarken, "Muhafızlar yoldalar," dedi. Ardından Gemma'yı gördü. "Hayır!"

Jibby'nin ses tonundan telaşlanıp oturmaya çalıştım. Gemma, sanki bir kovanın içinden sarkan bir ahtapot gibi gevşekçe babamın kollarının arasından sarkıyordu. Ağzından ve burnundan su geliyordu. Annem bacaklarımı açıp yüzükoyun yatan Gemma'nın üstüne oturdu ve Gemma'nın sırtının ortasına iki eliyle birden bastırdı. Gevşek dudaklarının arasından deniz suyu fışkırıyordu. Annem, su çıkması bitene kadar tekrar tekrar sırtına bastırdı ve ardından babam Gemma'yı tekrar sırtüstü çevirdi. Gemma'nın teni balmumu gibi beyazlamıştı ve göğsü hiç kıpırdamıyordu. Annemle babam işe koyuldular. Babam Gemma'nın göğsünü pompalarken annem ağzından içeri hava üflüyordu. Shurl hıçkırarak arkasını döndü ve Hewitt'i de yanına sürükledi.

Aşağıda ne kadar süre kalmıştı? Beş dakika mı? Daha mı fazla? Bilmiyordum. Aniden annemle babam onu bırakıp oturdular. Pes etmişlerdi! Dizlerimin üstünde sürünüp Gemma'nın yanına gittim ve ağzımı onunkinin üstüne koydum. Dudaklarımın altındaki dudakları gevşek ve soğuktu. Bütün gücümle ciğerlerine hava üfledim, her köşesini havayla doldurmak ister gibi. Hızlı bir şekilde üstüne eğilip avuçlarımı göğsüne bastırarak önceden bana öğretildiği gibi saymaya başladım.

Annem, "Ty," diye fısıldadı.

Onu görmezden gelerek tekrar Gemma'nın ağzına hava üfledim. Sonra tekrar göğsünü pompaladım. "Hadi!" diye bağırdım. Ama hareket etmedi.

Başım dönene kadar Gemma'nın ağzından içeri hava üfleme devam ettim. En sonunda avuçlarımı tekrar göğüslerine koyduğumda babam ellerini benim ellerimin üstüne koydu. Ölmüştü. Onu almak için aşağı dönmeden önce çok zaman harcamıştım. Ellerimi hızla babamın ellerinden çektim ve arkaya doğru oturdum. Annem Gemma'nın ağzını kapattı ve ıslak saçlarını çenesinin üstünden çekti.

Ama Gemma sert biriydi. Her fırsatta bunu söyleyip durmuyor muydu? Sütyeni görünecek şekilde tişörtünü yırtarak önünü açtı. Göğsü soğuk ve kıpırtısızdı. "Zoe." Onu el işaretiyle çağırdım. "Ellerini onun üstüne koy."

Annem, "Ty, yapma," diye bağırdı.

Zoe hareket etmeyince, ellerini kendim alıp Gemma'nın göğsüne, tam kalbinin üstüne yerleştirdim. Yumuşak bir sesle, "Yap hadi," dedim.

Zoe kafasını sallarken gözlerinden yaşlar geliyordu.

"Ty, onu buna zorlama."

Annemi göz ardı ederek bir kolumla Zoe'yi sardım. "Sana bunu saklamayı söylememeliydim. Bu sana verilmiş bir hediye."

"İnsanlara zarar veriyorum," diye fısıldadı. "Sen neredeyse ölüyordun."

"Ona zarar veremezsin Zoe. Ama belki ona yardım edebilirsin." Geriye doğru bir adım atıp Gemma'nın etrafındaki su birikintisinde birilerinin durup durmadığını kontrol ettim.

Zoe, kaşlarını çatıp ellerini Gemma'nın göğsüne koydu. Görünürde hiçbir uyarıcı olmadan Gemma'nın vücudu

zıpladı. Annemle babam ve diğer yerleşimciler nefeslerini tutarken Gemma'nın bedeni gevşedi. Cansızdı.

"Tekrar dene," diyerek ısrar ettim.

Vücudu yine zıpladı. Ve yine göğsü durağan bir hale dö-nüş-tü. Grup içinde bir sessizlik oldu. Zoe acı içinde bana baktı.

Babam kesin bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi.

Shurl, bir elini omzuma koyarak nazik bir şekilde, "Artık bitti Ty," dedi.

Omzumu silkip ondan uzaklaştım ve Zoe'nin yanına çömelip tekrar ellerini Gemma'nın göğsünün üstüne yer-leştirdim. Diğerlerine doğru döndüm. "Böyle doğru mu?"

Annem bocaladı. "Evet. Doğru gibi görünüyor. Ty, bu..."

Güçlkle geriye çekildim. "Tekrar Zoe!" Kısık sesle burnunu çeke çeke ağlayan Zoe ona tekrar elektrik verdi. Hiçbir şey olmadı.

İkimizin arasına giren babam, "Artık yeter," dedi. "O, öldü."

Onunla tartışmak, Gemma'nın sert birisi olduğun anlat-mak için dönmüş-tüm ama kelimeler boğazıma düğümlen-di. Ayaklarımın üstünde durmaya çalışırken arkamdaki bir şeye hayretle bakan Hewitt'i gördüm. Hemen döndüm ama Gemma hâlâ hareketsiz bir halde güvertede yatıyor, tıpkı önceden olduğu gibi cansız görünüyordu. Ama sonra onu gördüm... eli kıpırdıyordu.

Annem Zoe'nin yanına diz çökerken, "Onu ısıtmalıyız," diye bağırdı.

Shurl babamı itip Gemma'nın diğeri yanına geçti ve kan akışını hızlandırmak için Gemma'nın kollarıyla bacaklarını ovmaya başladı. "Battaniyeler!" diye bağırdı. Anında herkes omzundaki battaniyeyi çıkarıp Gemma'yı sarmaya başladı.

Başucuna diz çöküp dudaklarımı onunkilerin üstüne koydum ve ciğerlerim kuruyana kadar ona hava üfledim. Nefes almak için geri çekildiğimde Gemma zayıf bir şekilde öksürmeye başladı. Sonra aniden boğulur gibi öksürüp ağlayarak hayata döndü.

Etrafımızda bağışmalar ve sevinç çığlıkları yükseldi. Zoe, bir okyanus çukuru kadar geniş bir gülümsemeye sırtüstü uzandı.

Gözleri kapalı olan Gemma, zayıf bir şekilde soluk alır halde orada uzanırken yanaklarına renk geldi. Titreyen ellerimle ıslak perçemlerini gözlerinin üstünden çektim. Göz kapaklarını kırpıştırarak açtı. Sevinç çığlıkları iyice yükseldi. Başında toplanmış, deliler gibi ağlayan ve sırttan bize baktı. Ayağa kalkmaya çalışınca herkes hep bir ağızdan, "Hayır!", "Yatmalısın!", "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Dirseklerinin üstünde biraz doğruldu ve tişörtünün yırtılmış olduğunu gördü. Yanında duran Zoe, ay parçası gibi ışıldayan teniyle her zamankinden çok daha fazla meleğe benziyordu. Gemma boğazını temizledi, bir kere daha öksürdü ve sert bir şekilde Zoe'ye baktı. "Bana elektrik mi verdin?" Sesi hırıltılı çıkıyordu.

İşıldayan Zoe başını salladı.

Gemma, "Sakin bir daha bunu yapma," diyerek herkesi güldürdü.

Zoe, "Yapmamı Ty istedi," dedi ve Gemma onun bakışlarını takip etti.

Gözümünden akıtmadığım yaşlar yüzünden boğazım düğümlendiği için, "O haklı," diye fısıldadım. Dudaklarım kulağına hafifçe degecek şekilde eğildim. "Gerçekten sert *birisin*."

Gülümsemeye başladı ama sonra, arkama doğru bakıp nefesini tuttu. "Sabah olmuş." Ufukta, şafağın ilk ışıkları gökyüzünde ve okyanusta çizgiler oluşturuyordu. Oturmak için çabaladı. "Muhafızlar islahesine götürmek için beni almaya geliyorlar."

"Alamazlar." Kemerimdeki keseden serbest bırakılma formunu çekip ona gösterdim. "Artık Topluluk'un koruması altında değilsin. Bunu Gölge imzaladı."

"Onu tam olarak yakaladık sayılmaz, değil mi?" Shurl dizlerinin üstüne oturdu. "Ya da herhangi birini. Temsilci Tupper'a ne söyleyeceğiz?"

Kızgın bir şekilde, "Tupper bizim sorunumuz, Buz Alevi Çetesi'nin değil," dedim.

Lars, "Çok doğru," dedi. "Ama Topluluk bize baskı yapmaya devam edecek. Sebebi ne olursa olsun, hükümet o çocukların yakalanmasını istiyor."

Elimdeki kâğıda bir göz attım ve aklımda bir fikir şekillendi. "Bunlardan birine ihtiyacımız var." Formu havaya kaldırdım. "Temsilci Tupper'a, Bentik Bölge adına bir serbest bırakılma formu vermemiz gerekiyor."

Shurl kafasını iki yana salladı. “Onlara fazlasıyla bağımlıyız.”

“Hayır,” diye iddia ettim. “Topluluk bize bağımlı. Ekin ve balık olarak vergi vermeyi bırakırsak yiyecek kıtlığı çekerler.”

Annem de coşkuma kapılmıştı. “Eğer hükümet ekinlerimiz için adil bir fiyat verirse para desteğine ihtiyacımız kalmaz. İhtiyaçlarımızı anakaradan almaya paramız yeter.”

Raj, “Hükümet bize asla bir şey *vermez*,” diye homurdandı.

Jibby, “Bakın,” diye bağırdı. “Muhafızlar!” İki kanatlı gemi, ufku aşırıyordu. Yükselen güneşin ışığını yansıtan alüminyum yelkenleri, açık bir halde hızla dalgaların üstünde kayıyordu.

Yüzümü kalabalığa döndüm. “İşte ana fikir de bu. Talep etmeyeceğiz. Artık burada kendi kendimizi yönettiğimizi söyleyeceğiz.”

Babam gülümsedi. “Sen, Bentik Bölge’den bahsettiğine emin misin?”

SONSÖZ

Soğukölüm Kanyonu'nun bulanık suyunun içinde, Gemma'nın falezin kıyısına doğru yavaş yavaş ilerlediğini gördüm. Hâlâ Doğu Sahili'nden hiç iz yoktu. Buralarda bir yerde, karanlığın derinliklerindeydi ve bir gün onu keşfedecektim. Artık annemle babam, bana güveniyorlar ve istediğim yere gitmeme izin veriyorlardı.

Gemma, hiç uyardıktan elini bana doğru savurdu. Parmaklarımla onun parmaklarını sarıp ileri doğru adım atılınca onun hissettiği şeyi hissettim: Boğazdan bir soğuk su gayzeri, akın halinde yükseliyordu. Ayaklarımızın altından bir sızıntı, ürkek bir rina balığı gibi dalgalandı. Falezden geriye doğru sıçradık. Tekrar yere ayak bastığımızda deniz tabanı eskisi gibi kırıltısızdı. Böyle olmasına rağmen Gemma telaş içinde mini denizaltına yüzdü. Hızına şaşırarak onu takip ettim. Ay havuzunda çalıştığımız dersler sonuç getiriyordu.

Mini denizaltına girip tekrar nefes almaya başlar başlamaz heyecanla, "Burada harika bir şey göreceğimizi söylemiştin," dedi. "Depremle ilgili bir şey söylememiştin!"

“O, deprem değildi.” Başlığımı yuvasına yerleştirmek için yanından geçtim. “O bir sarsıntıydı.”

Başlığımı ellerime atarak, “Eğer bu gece yine denizin dibine düştüğüm bir kâbus görürsem, Zoe’nin ev hayvanlarından birini yatağına koyacağım,” dedi.

“Düşmek her zaman kötü bir şey değildir. Bazen eğlencelidir.”

“Delirdiyse öyledir tabii.”

“Hewittlerin çiftliğinin arkasındaki kıtasal yamaç aslında eğimli değildir. Deniz tabanındaki düzlüğe giden dimdik bir iniştir.”

Gemma’nın gözleri dehşetle açıldı. “Asla oraya gitmeyeceğim.”

“Asla kanyonun kenarında durmayacağını da söylemiştin,” diyerek dışarıyı işaret ettim.

“Beni kandırdın... Ty,” dedi. İsmimi, öyle bir içini çekerek söylemişti ki tepeden tırnağa tüm vücudum ürperdi.

Gözleri, arkamdaki gözetleme penceresine odaklanmıştı. Nihayet parlayan bir yaratığın belirdiğine hiç şüphe yoktu. Bakmak için arkamı dönmedim; ben daha çok onu izlemekle ilgileniyordum. Dudakları merak içinde ayrılmıştı ve bana, Bentik Bölge kendi kendine bir devlet olmak için dilekçe verdiğiinden bu yana haftalardır onu hiç öpmemiş olduğumu hatırlattı. Öpmeyi bir daha denememişim bile. Artık bizimle birlikte yaşadığı için bunu yapmam doğru olmazmış gibi geliyordu. Ama bu, onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu. Belki iyice yerleşince bana, bunun sorun olmayacağına dair bir işaret gönderirdi.

Şimdilik onunla sadece okyanusu paylaşmaktan çok mutluydum.

“Ty, arkanı dön,” diye ısrar etti.

Keçeyle kaplı sıranın üstünde döndüğümde, havai fişeklerin patladığı yıldızlı bir gökyüzü gibi görünen okyanusu gördüm. Engerek balıklarının çenelerinden kırmızı ışık topları sallanıyordu; medüzler pembe bulutlar gibi ışıldıyordu; ve neon ışıklarıyla şemsiye ağızlı yılan balıkları, kuyruklu yıldız gibi iz bırakarak geçiyordu.

Sarsıntı, boğazda yaşayan bütün yaratıkları etrafa dağıtmış olmalıydı. İşte şimdi de, karanlığın içinde ışık saçıp parlayarak boğazdan dışarı yükseliyorlardı. Tek tek hepsi de okyanusun gemiydi.

Yabancı Sözcüklerin Özgün Okunuşları

Ty	: Tay
Gemma Straid	: Gemma Sitreyd
Akai	: Akayi
Jibby Groot	: Cibi Gıruut
Paramus	: Paramus
Matt Grimes	: Met Gırayms
Benton Tupper	: Bentın Tapır
Raj Dirani	: Raj Dirani
Kunze	: Kunzi
Zoe	: Zoi
Spinner	: Sipinır
Hewitt Peavey	: Hivit Pivi
Shurl	: Şörl
Lars	: Lars
Carolyn	: Karolin
Richard Straid	: Riçırd Sitreyd
Theo	: Teo
Metzger	: Metzger
Otto	: Otto
Mel	: Mel
Townson	: Tavnsın
Altoona	: Altuna
Lichtenberg	: Lihtenberg
Cheshire	: Çeşir

